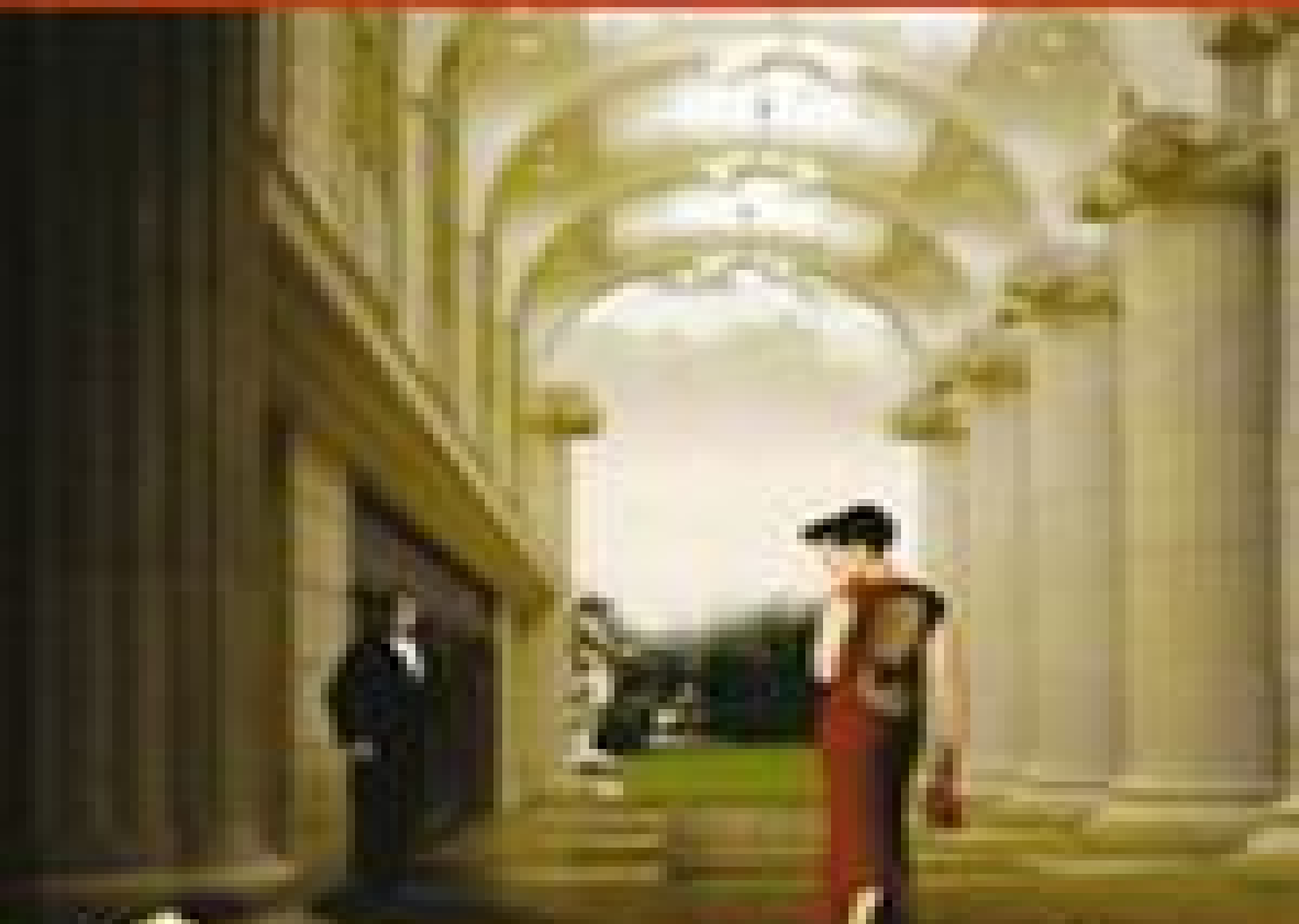

AMANDA QUICK

ОБЛАДА НА ОУИКА

Opasna udovica
Amanda Quick
(2011)

Madeline Deveridge je svjesna šapata iza svojih leđa, glasina da je muža poslala na onaj svijet i prikrila svoj zločin. Međutim, ona ima daleko važniji problem no što je glas koji je stekla kao opasna udovica. Nemoguće je vjerovati da njezin pokojni muž proganja nju i njezinu tetu, ali nešto neobično se događa, a Madeline se ne usuđuje riskirati.

Pozvavši briljantnog, povučenog Artemasa Hunta, tajnog vlasnika londonskih omiljenih zabavnih paviljona i majstora ezoteričnih vještina, Madeline ga ucjenjuje kako bi ga natjerala da joj pomogne. Čim je nagodba sklopljena, Artemas i Madeline shvaćaju da njihov sporazum komplicira snažna žudnja, kao i zastrašujuća spoznaja da duh predstavlja posve stvarnu opasnost. Sada moraju ući u svijet intriga i drevnih tajni gdje će ih pratiti proračunati ubojica - i primamljiva strast.

ZA MARGARET GORDON,

knjižničarku na Kalifornijskom sveučilištu u Santa Cruzu, uz veliku hvalu PRVI PROLOG

Noćna mora...

Vatra je urlala dok je jurila niza stražnje stube. Sjaj plamena stvarao je paklenu svjetlost u hodniku. Preostalo je tako malo vremena. Podigla je ključ koji joj je ispao iz drhtavih prstiju i ponovno ga pokušala ugurati u bravu na vratima spavaće sobe.

Mrtvac koji je ležao u lokvi krvi kraj nje počeo se smijati. Ključ joj je opet ispao iz ruke.

DRUGI PROLOG

Odmazda•••

Artemas Hunt je ubacio posljednji od triju graviranih privjesaka za džepni sat, pečatnjaka, u treće pismo i stavio ga na pisaći stol kraj drugih dvaju. Dugo je proučavao tri pisma pred sobom. Svako je bilo adresirano na jednog muškarca.

Odmazda što ju je isplanirao dugo se pripremala, ali sad su svi elementi na svojem mjestu. Prvi je korak poslati pisma trojici muškaraca. To im je trebalo uliti strah u kosti, natjerati ih da se počnu osvrutati preko ramena u mračnim, maglovitim noćima.

Drugi je korak komplicirana financijska spletko koja će ih na koncu uništiti.

Bilo bi sasvim jednostavno ubiti tu trojicu. Točno su to i zavrijedili, a zahvaljujući svojim jedinstvenim sposobnostima to je lako mogao izvesti. Ne bi postojala nikakva velika opasnost da će ga uhvatiti.

On je ipak majstor.

No želio je da ta trojica pate zbog onoga što su učinili. Želio je da osjećaju nelagodu, a potom čisti strah. Oduzet će im njihovu aroganciju. Otet će mi osjećaje sigurnosti i zaštićenosti u kojima uživaju samo zahvaljujući svojim položajima u društvu. Na koncu će ih lišiti resursa koji im omogućuju da bez ikakve grižnje savjesti uništavaju one koji su rođeni u manje sretnim okolnostima od njih.

Prije nego sve to završi, imat će obilje prilika da se suoče sa spoznajom da su u potpunosti i temeljito uništeni u očima svijeta.

Bit će primorani pobjeći iz Londona, ne samo da bi se sakrili od svojih vjeronika, već i da se sklone pred neumoljivim prezirom visokoga društva. Bit će im zabranjen ulaz u klubove i ostat će bez zadovoljstava i privilegija svoje klase, ali i bez ikakvih izgleda da će sklapanjem prikladnih brakova uspjeti poboljšati svoje situacije.

Na koncu će, možda, početi vjerovati u duhove.

Prošlo je pet godina od Catherineine smrti. Tako je mnogo vremena prošlo da tri raskalašena nitkova koji su za to odgovorni zasigurno vjeruju da im ne prijete nikakva opasnost. Vjerojatno su zaboravili što se one noći dogodilo.

Pisma u kojima će dobiti pečatnjake pokolebat će njihovu uvjerenost da je prošlost mrtva jednako kao i mlada žena koju su uništili.

Dat će im nekoliko mjeseci da se naviknu na osvrtnje preko ramena prije nego napravi svoj sljedeći potez, mislio je Artemas.

Dat će im vremena da se ponovno malo opuste. Tada će djelovati.

Ustao je i pošao do kristalne boce koja je stajala na obližnjem stolu.

Ulio je konjak u čašu i bezglasno nazdravio uspomeni na Catherine.

- Uskoro - obećao je nevidljivom fantomu koji ga je opsjedao. -

Iznevjerio sam te u životu, ali kunem se da te neću iznevjeriti u smrti. Dovoljno si dugo čekala na osvetu. Osigurat ću je za tebe. To je jedino što još mogu učiniti za tebe. Kad bude dovršena, nadam se da ćemo oboje biti slobodni.

Popio je konjak i spustio čašu. Trenutak je čekao, ali se ništa nije promijenilo.

Hladan osjećaj praznine još uvijek je bio u njemu, baš kao i proteklih pet godina. Nije očekivao da će ikad upoznati sreću.

Zapravo, bio je siguran da takva vedrina osjećaja nije moguća za čovjeka njegova temperamenta. U svakom slučaju, tijekom obuke je naučio da je radost jednako iluzorna kao i sve druge jake emocije.

Ali nadao se da će mu početak plana odmazde pružiti osjećaj zadovoljstva; možda na koncu čak i malo spokoja.

Međutim, nije osjećao ništa osim neumoljive odlučnosti da svoj plan provede do kraja.

Počeo je vjerovati da je osuđen na propast.

Unatoč tomu, dovršit će ono što je započeo s tim trima pismima.

Nije imao drugog izbora. Zovu ga Trgovac Snovima. Trojici pokvarenjaka koji su ubili Catherine pokazat će da može prodavati i noćne more.

1

Govore da je ubila svojega muža jer joj nije konvenirao. Kažu da je podmetnula požar u kući kako bi prikrila svoj zločin.

Pričaju da je vjerojatno luda.

Postoji trajna oklada u svakoj knjizi za klađenje u svim klubovima u Ulici St. James. Nudi tisuću funti bilo kojem muškarcu koji uspije provesti noć s opasnom udovicom i preživjeti da bi o tome pričao.

Mnogo toga govore o toj dami. Artemas Hunt je čuo glasine jer se pobrinuo da uvijek bude dobro informiran. Ima oči i uši diljem Londona. Mreža špijuna i doušnika donosi mu beskonačnu plimu tračeva, nagađanja i djeliće činjenica.

Dio onoga što dopijeva na njegov pisaći stol temelji se na istini; nešto je samo vjerojatno; nešto je posve lažno. Razvrstavanje svega toga iziskuje mnogo vremena i truda. Nije tratio ni jedno ni drugo nastojanjima da provjeri sve primljene informacije. Veći dio je jednostavno ignorirao jer nije utjecao na njegove privatne poslove.

Sve do večeras nije imao nikakva razloga obraćati pozornost tračevima koji se vrte oko Madeline Deveridge. Nije ga osobito zanimalo je li dama poslala svojega muža na drugi svijet ili nije. Bio je zaokupljen drugim stvarima.

Do večeras ga uopće nije zanimala opasna udovica. No čini se da se sad ona zainteresirala za njega. Mnogi bi rekli da je to izrazito loš znak. Zabavljala ga je spoznaja da se njemu čini veoma intrigantnim, jedna od najzanimljivijih stvari koja mu se posljednjih godina dogodila. Što samo pokazuje, mislio je, kako je ovih dana veoma nezanimljiv i ograničen njegov život.

Stajao je u tminom obavijenoj ulici i promatrao malenu, elegantnu kočiju koja se nazirala u magli. Fenjeri vozila sablasno su sjali u sumaglici koja se vrtložila oko njih. Zavjese su bile navučene i skrivale unutrašnjost kočije. Konji su mirno stajali. Kočijaš je bio nejasna masa na kočijaškome sjedalu.

Artemas se sjetio izreke koju je prije mnogo godina naučio od redovnika u vrtnim hramovima koji su ga poučavali drevnoj filozofiji i borilačkim vještinama vanze. Život *nudi beskonačni banket pri-lika. Mudrost je ako znaš koje ćeš kušati, a koje su otrov.*

Čuo je kako se iza njega otvaraju i zatvaraju vrata njegova kluba.

Glasan, pijani smijeh odjekivao je u mraku. Odsutno se pomaknuo u dublje sjenke što ih je stvarala obližnja veža i gledao kako dva čovjeka teturaju niza stube. Popeli su se u fijaker koji je ondje čekao i viknuli kočijašu upute, zahtijevajući da ih odveze do jedne igračnice u zloglasnoj četvrti grada. Dosada je neprijatelj njihove vrste. Učinit će sve kako bi je pobijedili.

Artemas je čekao dok se staro vozilo nije udaljilo niz ulicu. Potom je opet pogledao mračnu, sablasnu malenu kočiju u magli. Problem vanze je u tome što, bez obzira na sva ezoterična poučavanja i filozofiju, ne daje dovoljno prostora veoma ljudskom faktoru radoznalosti.

Ili barem ne daje dovoljno prostora za *njegovu* radoznalost.

Artemas je donio odluku. Izišao je iz veže i zaputio se kroz pramenove magle do kočije opasne udovice. Osjećaj iščekivanja u njemu bio je jedino upozorenje koje je govorilo da bi mogao požaliti svoju odluku. Odlučio je ignorirati ga.

Kočijaš se pomaknuo i ukočio kad se približio.

- Mogu li vam pomoći, gospodine?

Riječi su izgovorene s poštovanjem, ali je Artemas opazio napetost ispod površine. To mu je otkrilo da čovjek, zgrbljen ispod ogrtača od nekoliko slojeva i sa šešišom povučenim na oči, služi kao čuvar, a ne samo kočijaš.

- Moje je ime Hunt. Artemas Hunt. Vjerujem da imam sastanak s damom.

- Znači vi ste taj, eh? - Čovjek se nije opustio. Zapravo se činilo da se njegova napetost pojačala. - Uđite, molim vas, gospodine.

Očekuje vas.

Artemas uzdigne obrve na odsječnu naredbu, ali ništa ne reče.

Posegne za kvakom i otvori vrata kočije.

Topla jantarna svjetlost unutrašnjeg fenjera prosula se kroz vrata.

Žena je sjedila na jednom od sjedala presvučenih crnim baršunom.

Na sebi je imala elegantni crni plašt koji je skrivao sve osim djelića crne haljine ispod. Lice joj je bila blijeda mrlja iza koprene od crne čipke. Vidio je da je vitka. Iz nje je zračila podatna, samouvjerena gracioznost koja mu je otkrivala da nije mlada, nezrela djevojka koja je tek izišla iz školske učionice. Doista je trebao više pozornosti

obraćati glasinama i tračevima o njoj koji su tijekom protekle godine dopirali do njega, pomislio je. Ah, dobro, sad je prekasno.

- Ljubazno je od vas da ste tako brzo odgovorili na moju poruku, gospodine Hunt. Vrijeme je od životne važnosti.

Glas je bio dubok i nekako grlen, a to je duboko u njemu zapalilo iskru senzualne svijesti. Nažalost, mada su njezine riječi bile prožete usrdnošću, nije otkrio nikakvo obećanje strasti. Opasna ga udovica očito nije namamila u svoju kočiju s nakanom da ga zavede radi noći divljeg, lakoumnog vođenja ljubavi. Artemas je sjeo i zatvorio vrata. Pitao se treba li osjećati razočaranje ili olakšanje.

- Vaša je poruka stigla baš kad sam trebao odigrati partiju karata u kojoj bih posve sigurno pobijedio - rekao je. - Nadam se da će ono što mi imate reći, gospođo, nadoknaditi nekoliko stotina funti kojih sam se morao odreći kako bih se sastao s vama.

Ukočila se. Njezini su se prsti, skriveni crnim kožnim rukavicama, stegnuli oko velike crne torbice što ju je držala u krilu. - Dopustite da se predstavim, gospodine. Ja sam Madeline Reed Deveridge.

- Znam tko ste, gospođo Deveridge. A budući da vi očito znate tko sam ja, predlažem da preskočimo formalnosti i odmah prijeđemo na stvar.

- Da, naravno. - Iza koprene njezine su oči bljesnule od nečega što je mogla biti razdraženost. -Moja je sluškinja Nellie prije manje od sat vremena oteta blizu zapadnog ulaza u Paviljone snova. Kako ste vi vlasnik tih vrtova užitaka, očekujem da ćete preuzeti punu odgovornost za zločinačke aktivnosti do kojih dolazi na vašoj imovini ili kraj nje. Želim da mi pomognete naći Nellie.

Artemas se osjećao kao da je pljusnuo u ledeno more. *Ona zna za njegovu vezu s Paviljonima snova.* Kako je to moguće? Kad je primio njezinu poruku, razmislio je i odbacio pet ili šest razloga za večerašnji neočekivani sastanak, ali niti jedan nije bio ni blizu ovomu.

Kako je mogla saznati da je on vlasnik vrtova?

Od samog je početka znao da postoji opasnost od razotkrivanja. No smatrao je da se tako duboko zavukao u strategije prikrivanja i odvlačenja pozornosti da nitko, uz mogući izuzetak drugog majstora vanze, neće uspjeti otkriti istinu. A nema nikakva razloga da ga potraži neki drugi majstor.

- Gospodine Hunt? - Madelinein je glas postao oštiji. - Jeste li čuli što sam rekla?

- Svaku riječ, gospođo Deveridge. - Kako bi prikrio ljutnju, namjerno je u svoj glas unio tračak dosade kakav se očekuje od džentlmena kojemu prijete akutno stanje tog osjećaja. - No moram priznati da ne razumijem. Vjerujem da ste se obratili na krivu adresu. Ako je vaša sluškinja uistinu oteta, morate svojem kočijašu reći neka pođe u Bow Street. Ondje ćete zasigurno moći angažirati privatnog istražitelja koji je može potražiti. Ovdje u St. Jamesu više volimo druge, manje naporene aktivnosti.

- Nemojte sa mnom igrati svoje vanza-igrice, gospodine. Svejedno mi je ako ste punopravni majstor. Kao vlasnik Paviljona snova vi ste odgovorni za sigurnost onih koji ulaze u vaš zabavni park.

Očekujem da ćete smjesta nešto poduzeti kako biste našli Nellie.

Ona zna da je on vanza. To je još gore od činjenice da joj je poznato da je on vlasnik Paviljona.

Hladnoća se u njegovoj utrobi počela širiti. Odjednom mu se pred očima pojavila mučna vizija rušenja njegovih pomno skovanih planova. Ova je nevjerojatna žena nekako skupila opasnu količinu informacija o njemu.

Nasmiješio se kako bi prikrio svoj bijes i nevje-ricu. - Radoznalost me tjera da pitam kako ste zapravo došli na nevjerojatnu ideju da sam na bilo koji način povezan s Paviljonima u Vanzagarskim društvom.

- To baš i nije važno, gospodine.

- Griješite, gospođo Deveridge - blago je rekao. - Važno je.

Nešto u njegovu glasu očito je djelovalo na nju. Prvi put otkako je ušao u kočiju činilo se da ona oklijeva. Već je i vrijeme, mračno je pomislio.

No kad je napokon odgovorila, bila je zapanjujuće mirna. - Svjesna sam činjenice da niste samo član Vanzagarskoga društva, već i punopravni majstor, gospodine. Nakon što sam to utvrdila o vama, znala sam da moram zaviriti ispod površine. Oni koji su prihvatili tu filozofiju rijetko su kad ono što se čini da jesu. Vole iluzije i skloni su ekscentričnosti.

Ovo je tisuću puta gore no što se bojao. -Shvaćam. Smijem li pitati tko vam je rekao za mene?

- Nitko mi nije rekao, gospodine. Barem ne na način na koji vi mislite. Vlastitim sam nastojanjima otkrila istinu.

Nije baš vjerojatno, pomislio je. - Objasnit ćete to, gospodo.

- Doista nemam vremena sad zalaziti u to, gospodine. Nellie je u velikoj opasnosti. Insistiram da mi pomognete naći je.

- Zašto bih se trudio oko pronalaženja vaše odbjegle sluškinje, gospođo Deveridge? Siguran sam da ćete lako naći drugu.

- Nellie nije pobjegla. Rekla sam vam, oteli su je zlikovci. Njezina je prijateljica Alice sve vidjela.

- Alice?

- Njih su dvije večeras otišle u Paviljone kako bi pogledale najnovije atrakcije. Kad su kroz zapadni izlaz izišle iz vrtova, dva su muškarca zgrabila Nellie. Odvukli su je u kočiju i odvezli se prije nego je itko shvatio što se događa.

- Meni se čini daleko vjerojatnijim da je vaša Nellie pobjegla s nekim momkom - bez uvijanja će Artemas. - A njezina je prijateljica izmislila priču o otmici kako biste Nellie primili natrag u svoju službu ako se predomisli.

- Gluposti. Nellie su ugrabili s ulice.

Prekasno se podsjetio kako se priča da je opasna udovica pomalo luda. - Zašto bi netko oteo vašu sluškinju? - pitao je, činilo mu se, sasvim razumno u danim okolnostima.

- Bojim se da su je oteli neki od onih pokvarenjaka koji bordele opskrbljuju nedužnim mladim ženama. - Madeline dohvati crni kišobran. - Dosta je tih objašnjenja. Ne smijemo više gubiti ni trenutka.

Artemas se pitao kani li ga šiljkom kišobrana natjerati u akciju.

Laknulo mu je kad je zgrabila držak i šiljkom oštro lupila po stropu kočije. Kočijaš je očito napeto osluškiavao signal. Vozilo je odmah krenulo.

- Što, dovraga, radite? - reče Artemas. - Je li vam palo na pamet da ni ja ne bih želio postati žrtvom otmice?

- Nije mi osobito važno što vi želite, gospodine. - Madeline se nagnula unatrag. Oči su joj svjetlucale kroz čipkastu koprenu. -

Trenutno mi je jedino važno pronaći Nellie. Kasnije ću vam se ispričati, bude li potrebno.

- Jedva čekam. Kamo idemo?

- Vraćamo se na mjesto otmice. Do zapadnog izlaza iz vaših vrtova užitaka, gospodine.

Artemas je stisnuo oči. Nije zvučala kao luđakinja. Zvučala je krajnje odlučno. - Što točno očekujete da ću učiniti, gospođo Deveridge?

- Vi ste vlasnik Paviljona snova. I vi ste vanza. S obzirom na jedno i drugo, vjerujem da imate veza na mjestima gdje ih ja nemam.

Neko ju je vrijeme zamišljeno promatrao. -Želite li reći da poznajem pripadnike zločinačkih slojeva, gospođo?

- Ni u snu ne bih pogađala dokle dopire vaša mreža poznanika, a kamoli kakve je naravi.

Prezir u njezinu glasu bio je osobito zanimljiv, a naročito povrh njezina uznemirujućeg poznavanja njegovih veoma privatnih poslova. Jedno je sigurno: u ovom trenutku ne može izići iz kočije i udaljiti se. Samo činjenica da ona zna da je on vlasnik Paviljona više je nego dovoljna da unese kaos u njegove pomno razrađene planove.

Više ga nisu zabavljale njegova vlastita radoznalost i iščekivanje.

Izrazito je važno otkriti ne samo koliko Madeline Deveridge zna, nego i kako je uspjela saznati tako pomno skrivane činjenice.

Udobno se smjestio u kutu sjedala prekrivenog crnim baršunom i proučavao njezino koprenom pokriveno lice.

- Vrlo dobro, gospođo Deveridge - rekao je. -Učinit ću sve što mogu kako bih vam pomogao pronaći vašu nestalu sluškinju. Ali nemojte mene okrivljavati ako se pokaže da mlada Nellie ne želi biti pronađena.

Ispružila je ruku i podigla kut zavjese, te pogledala na maglom zastrtu ulicu. - Vjerujte mi, željet će da je spasimo.

Njegovu je pozornost zaokupila i nakratko zadržala graciozna ruka u rukavici koja je držala rub zavjese. Bio je protiv volje fasciniran delikatnim oblicima zapešća i dlana. Osjetio je slabašan, zamaman miris cvjetnog bilja koje zacijelo rabi u osvojim kupkama. Morao se potruditi kako bi se usredotočio na važnija pitanja.

- Bez obzira kako ovo završi, gospođo, moram vas upozoriti da ću nakon toga željeti neke odgovore od vas.

Prilično je oštro okrenula glavu i zagledala se u njega. - Odgovore? Kakve odgovore?

- Nemojte me pogrešno shvatiti, gospodo Deveridge. Veoma sam impresioniran količinom i kvalitetom informacija što ih posjedujete.

Vaši su izvori sigurno izvrsni. No bojim se da malo previše znate o meni i mojim poslovima.

To je bilo očajničko kockanje, ali je pobijedila. Nalazila se lice u lice s tajanstvenim Trgovcem Snovima, tajnim vlasnikom najegzotičnijeg londonskog zabavnog parka. Madeline je bila itekako svjesna da je silno riskirala kad mu je stavila do znanja da joj je poznat njegov identitet. Dala mu je dobre razloge za zabrinutost, mislila je. Kreće se u otmjenim krugovima visokoga društva. Nalazi se na popisu gostiju svake važne domaćice u društvu i član je najboljih klubova. Ali čak ga ni njegovo bogatstvo ne bi spasilo od društvene katastrofe koja bi uslijedila kad bi visoki krugovi otkrili da su u svoje ekskluzivne redove primili džentlmena koji se *bavi trgovinom*.

Morala je priznati da izvodi smionu predstavu. Doista, Hunt je za sebe osmislio ulogu koja je dostojna velikog Edmunda Keana.

Uspješno je zadržao u tajnosti svoj identitet Trgovca Snovima.

Nikomu nije padalo na pamet istražiti izvor njegova bogatstva. On je ipak džentlmen. Džentlmeni ne raspravljaju o takvim stvarima, osim ako ne postane očito da je muškarac posve ostao bez novca, a u tom slučaju bit će predmetom znatnog prezira i obilja zlobnih ogovaranja. Više onih koji su se našli u takvoj situaciji prislonilo si je pištolj uz glavu radije nego da se suoče sa skandalom i financijskom propašću.

To se ne može ljepše reći. Doslovce je ucijenila Hunta kako bi joj večeras pomogao, ali nije imala drugog izbora. Sigurno će za to morati platiti određenu cijenu. Artemas Hunt je majstor vanze, jedan od najiskusnijih džentlmena koji je ikad učio ezoterične vještine. Takvi su ljudi po naravi ekstremno tajnoviti.

Hunt se silno trudio sakriti svoju prošlost vanze - veoma zloslutan potez, nema sumnje. Za razliku od vlasništva nad Paviljonima snova, članstvo u Vanzagarskom društvu ne bi mu naudilo u društvenim krugovima. Na kraju krajeva, samo džentlmeni proučavaju vanzu. Ipak je čvrsto odlučio zaogrnuti se tajnovitošću.

To ne sluti na dobro.

Iz iskustva je znala da su članovi Vanzagarskog društva uglavnom bezopasni čudaci. Drugi nisu ništa gori od entuzijastičnih

ekscentrika. Međutim, nekoliko ih je posve ludih. A neki su istinski opasni. Počela je vjerovati da bi Artemas Hunt lako mogao biti u posljednjoj kategoriji. Kad ovaj posao završi, mogla bi se naći pred gomilom posve novih problema.

Kao da ih već ionako nema sasvim dovoljno. S druge strane, s obzirom na činjenicu da u posljednje vrijeme ne može prospavati noć, možda je i bolje da se ima čime baviti, mračno je mislila.

Njome je prostrujao drhtaj. Shvatila je da je naglašeno svjesna načina na koji Hunt zauzima veliki dio unutrašnjosti malene kočije.

Zapravo nije bio krupniji od njezinoga kočijaša, Latimera, ali je imao impresivno široka ramena i opasno usporenu gracioznost što je uznemiravala njezina osjetila na neki neobičan način koji ne bi znala objasniti. Oprezna inteligencija u njegovim očima samo je pojačavala taj uznemirujući osjećaj.

Shvatila je da je on fascinira usprkos svemu što je znala o njemu.

Čvršće je omotala plašt oko sebe. *Nemoj biti glupa*, pomislila je.

Posljednje što bi ikad željela je spetljati se s još jednim članom Vanzagarskoga društva.

No bilo je prekasno za predomišljanje. Donijela je odluku. Sad je mora provesti u djelo. Nellien bi život mogao ovisiti o ovom smionom pothvatu.

Kočija se zaustavila, trgnuvši je iz nelagodnog razmišljanja.

Artemas je ispružio ruku i ugasio fenjer u kočiji. Potom je uhvatio zavjesu i odmaknuo je u stranu. Promatrala ga je, protiv svoje volje opčinjena kontroliranom snagom njegovih pokreta dok je proučavao prizor vani.

- Dakle, gospođo, stigli smo do zapadnog ulaza. Kao što vidite, vlada prilična gužva, čak i u ovo doba. Ne mogu vjerovati da bi bilo koju mladu djevojku netko mogao silom odvući u kočiju pred tako mnogo ljudi. Ne ukoliko ona to sama nije željela.

Madeline se nagnula naprijed kako bi pogledala prizor. Prostor su osvjetljavali mnogobrojni živopisni lampioni. Niska cijena ulaznice omogućuje ljudima iz svih slojeva da kupe večernju zabavu u Paviljonima snova. Dame i gospoda, pripadnici seoskog plemstva, vlasnici prodavaonica i radionica, šegrti, sluškinje, lakaji, kicoši, vojni časnici, raskalašenjaci i pokvarenjaci - svi su ulazili i izlazili kroz jarko osvjetljenu kapiju.

Hunt ima pravo, pomislila je. U blizini se nalazio popriličan broj ljudi i vozila. Bilo bi teško silom odvući mladu ženu u kočiju a da to nitko ne opazi.

- Otmica se nije dogodila točno ispred ulaza -reče Madeline. - Alice mi je rekla da su ona i Nellie stajale na ulazu u obližnji prolaz i čekale kočiju koju sam poslala po njih kad su se zlikovci pojavili. -

Proučavala je mračan ulaz u usku uličicu. -Zacijelo je mislila na onaj ugao ondje gdje dangube oni mladi momci.

- Hmm.

Njegov je skepticizam bio opipljiv. Madeline ga je uspaničeno pogledala. Ako situaciju ne shvati ozbiljno, večeras ništa neće postići. Znala je da vrijeme istječe. - Gospodine, moramo požuriti.

Ne budemo li brzo djelovali, Nellie će nestati u zloglasnim četvrtima grada. Bit će nemoguće pronaći je.

Artemas je pustio da se zavjesa vrati na mjesto. Spustio je ruku na kvaku vrata. - Ostanite ovdje. Vratit ću se za nekoliko minuta.

Brzo je sjela naprijed. - Kamo idete?

- Smirite se, gospođo Deveridge. Nemam namjeru odustati od potrage. Vratit ću se nakon što se malo raspitam.

Lagano je skočio iz kočije i zatvorio vrata prije nego je dospjela još nešto pitati. Razdražena i ozlojeđena zbog načina na koji je odjednom preuzeo glavnu riječ, gledala ga je kako hoda prema ulazu u mračan prolaz.

Vidjela ga je kako uz nekoliko malenih promjena u načinu nošenja ogrtača i šešira dobiva zapanjujuće rezultate. U nekoliko je koraka posve promijenio svoj izgled.

Premda više nije izgledao kao džentlmen koji je upravo stigao iz svojega kluba, i dalje se kretao s fluidnim samopouzdanjem koje je odmah prepoznala. To je bilo toliko slično načinu na koji se Renwick držao da je zadrhtala. Uvijek će taj lagani, oprezni korak povezivati s iskusnim praktičarima borilačkih vještina vanze. Opet se pitala nije li počinila veliku grešku.

Prestani, korila se. Znala si što radiš kad si večeras poslala poruku u njegov klub. Željela si njegovu pomoć i sad je imaš, pa kako bilo da bilo.

Pozitivna je strana da Hunt, što se tiče fizičkog izgleda, nema baš

nikakve sličnosti s njezinim pokojnim mužem. Iz nekog joj se razloga ta činjenica činila neobično umirujućom. Sa svojim plavim očima, svijetlom kosom i romantično lijepim crtama lica, Renwick se mogao uspoređivati sa zla-tokosim anđelima na slikama velikih umjetnika.

S druge strane, Hunt bi mogao pozirati za samoga vraga.

Nisu samo njegova gotovo crna kosa, zelene oči i oštre, asketske crte lica stvarale dojam mračnih, nepristupačnih dubina. Zapravo je hladan, pronicav izraz u njegovim očima izazivao ledene drhtaje duž njezinih živaca. To je čovjek koji je istražio vanjske rubove pakla. Za razliku od Renwicka, koji je lakoćom čarobnjaka šarmirao svakoga tko bi mu se približio, Hunt je izgledao baš onako opasan kakav nesumnjivo jest.

Dok je promatrala, nestao je u sjenkama uz rubove jarko osvijetljenog prostora Paviljona snova.

Latimer je sišao s kočijaškog mjesta. Pojavio se kraj prozora, a njegovo se široko lice nabralo od tjeskobe.

- Ne sviđa mi se ovo, gospođo - rekao je. -Možda smo ipak trebali poći u Bow Street i naći nekog privatnog istražitelja.

- Možda imaš pravo, ali sad je prekasno za to. Izabrala sam ovaj put. Mogu se jedino nadati -Prekinula se kad se Hunt pojavio iza Latimera. - O, tu ste, gospodine. Počeli smo se zabrinjavati.

- Ovo je Mali John. - Artemas je pokazao mršava, neuredna dječaka koji nije mogao imati više od deset ili jedanaest godina. - On će poći s nama.

Madeline je namršteno pogledala Malog Johna.

- Prilično je kasno. Ne bi li trebao biti u krevetu, momče?

Mali John je podigao glavu u gesti duboko povrijeđenog ponosa.

Vješto je pljunuo na pločnik.

- Ne bavim se tim poslom, gospojo. Bavim se pristojnom trgovinom, tako je.

Madeline je zurila u njega. - Kako molim? Što prodaješ?

- Informacije - vedro će Mali John. - Ja sam jedan od Zacharyjevih očiju i ušiju.

- Tko je Zachary?

- Zachary radi za mene - rekao je Artemas i prekinuo ono što bi očito postalo podulje objašnjenje. - Mali John, dopusti da ti

predstavim gospodu Deveridge.

Mali John se nasmiješio, skinuo kapu i neobično se graciozno naklonio Madeline. - Stojim vam na usluzi, gospojo.

Madeline mu je kimnula. - Drago mi je, Mali Johne. Nadam se da nam možeš pomoći.

- Dat ću sve od sebe, gospojo.

- Dosta je, ne smijemo više gubiti vrijeme. -Artemas je pogledao Latimera kad je pružio ruku prema kvaki na vratima. - Požurite, čovječe. Mali John će vas voditi. Idemo do krčme u Blister Laneu.

Yellow-Eyed Dog. Znate li to mjesto?

- Ne krčmu, gospodine, ali poznajem Blister Lane. - Latimerovo se lice smračilo. - Jesu li zlikovci onamo odveli moju Nellie?

- Tako mi kaže Mali John. Vozit će se s vama na kočijaškom sjedalu.

- Artemas je otvorio vrata i popeo se u kočiju. - Krenimo.

Latimer se popeo natrag na svoje mjesto. Mali John se uspenrao za njim. Kočija je krenula prije nego je Artemas zatvorio vrata.

- Vaš je čovjek doista zabrinut za Nellie - primijetio je dok se smještao na sjedalu.

- Latimer i Nellie se vole - objasnila je Madeline.

- Uskoro se namjeravaju vjenčati. - Pokušala je proniknuti u njegove misli. - Kako ste saznali da je Nellie odvedena u tu krčmu?

- Mali John je sve vidio.

Zapanjeno je zurila u njega. - Zašto nije prijavio zločin, za ime svijeta?

- Kao što vam je rekao, on je poslovni čovjek. Ne može si priuštiti da besplatno daje svoju robu. Čekao je da Zachary dođe u svoj uobičajeni obilazak kako bi pokupio informacije, a one bi pak ujutro stigle do mene. No ja sam se već večeras pojavio pa je dječak svoju robu prodao meni. Zna da mi može vjerovati kad je riječ o davanju uobičajene naknade Zacharyju.

- Nebesa, gospodine, zar mi govorite da zapošljavate cijelu mrežu doušnika kakav je Mali John?

Slegnuo je ramenima. - Plaćam im daleko više od onih kojima je većina njih običavala prodavati poneki ukradeni sat ili svijećnjak. A kad Zachary i njegove oči i uši posluju sa mnom, ne prijeti im

opasnost da će završiti u zatvoru kao dok su se bavili prijašnjim poslom.

- Ne razumijem. Zašto biste plaćali za glasine i tračeve kakve mladi lupeži mogu skupiti na ulicama?

- Zapanjili biste se kad biste znali što se sve može otkriti zahvaljujući tim izvorima.

Delikatno je šmrknula. - Uopće ne sumnjam da bi informacije doista bile zapanjujuće. Ali zašto bi džentlmen vašeg položaja želio znati bilo što od toga?

Ništa nije rekao. Samo ju je gledao. Oči su mu cinično svjetlucale dok se povlačio u neko mračno mjesto u sebi.

Što je očekivala, pitala se. Trebala je pretpostaviti da će on biti pravi ekscentrik.

Pročistila je grlo. - Bez uvrede, gospodine. Samo što sve to zvuči pomalo, ovaj, neobično.

- Tako veoma ezoterično, kompleksno i tajnovito, želite reći? -

Artemasov je glas bio previše uljudan. - Tako podsjeća na vanzu?

Najbolje je promijeniti temu, pomislila je Madeline. - Gdje je večeras taj Zachary?

- On je mlad čovjek određene dobi - suho će Artemas. - Večeras udvara svojoj mladoj dami. Ona radi kod jedne kitničarke. Ovo je njezina slobodna večer. Bit će mu žao kad sazna da je propustio pustolovinu.

- Pa, barem znamo što se dogodilo. *Rekla* sam vam da Nellie nije pobjegla s nekim momkom.

- Istina. Jeste li uvijek tako brzi kada treba podsjetiti ljude da ste bili u pravu?

- Nemam strpljenja za okolišanje, gospodine. Ne kad je riječ o nečemu tako važnom kao što je sigurnost mlade žene. - Namrštila se kad joj je nešto palo na pamet. - Kako je Mali John saznao kamo je Nellie odvedena?

- Pješice je slijedio kočiju. Rekao mi je da to nije bilo teško jer se promet zbog magle odvijao veoma sporo. - Artemas se osmjehnuo.

- Mali John je bistar momak. Znao je da je otmica mlade žene u blizini jednog od ulaza u Paviljone upravo ona vrsta informacije za koju bih ja dobro platio.

- Svakako bih očekivala da ćete doista uželjeti znati za svaku takvu zločinačku aktivnost u blizini vašeg poslovnog carstva. Na kraju krajeva, kao vlasnik Paviljona ipak snosite određenu odgovornost.

- Sasvim točno. - Činilo se da se Artemas povukao još dublje u sjenke. - Ne mogu dopustiti da se takve stvari događaju u susjedstvu. Loše je za posao.

2

Debela stakla na prozorima krčme Yellow-Eyed Dog sjala su nekim paklenim sjajem. Vatra u kaminu stvarala je prijeteće sjenke koje su se njihale i zanosile poput pijanih duhova.

Nema sumnje da su gosti pijani, pomislio je Artemas, ali je sigurno da nisu bezopasni fantomi. Većina je vjerojatno naoružana.

Yellow-Eyed Dog je mjesto okupljanja nekih od najgorih pripadnika londonskog podzemlja.

Madeline je kroz prozor kočije napeto proučavala prizor. - Srećom, sjetila sam se ponijeti svoj pištolj.

Uspio je obuzdati poriv da glasno zastenje. U njezinu je društvu proveo manje od sat vremena, a već ju je dovoljno dobro upoznao da ga ta malena vijest nije iznenadila.

- Bit ćete tako ljubazni i ostaviti ga u svojoj torbici - odlučno je rekao. - Ako je ikako moguće, radije izbjegavam korištenje pištolja.

Stvaraju veliki nered.

- Svjesna sam toga - rekla je.

Prisjetio se glasina što ih je čuo o smrti njezina muža. - Da, zacijelo jeste.

- Unatoč tomu - nastavila je Madeline - otmica mlade žene s ulice nije baš uredan zločin, gospodine. Vjerojatno neće imati ni uredno rješenje.

Čeljust mu se ukočila. - Ako je vaša Nellie u toj krčmi, trebao bih je izvući odande bez uporabe pištolja.

Madeline je i dalje izgledala sumnjičavo. - Ne vjerujem da će to biti moguće, gospodine Hunt. Čini se da su mušterije neugodni ljudi.

- Što je samo razlog više da se izbjegava glasna buka koja bi privukla njihovu pozornost. - Fiksirao ju je značajnim pogledom. -

Moj će plan uspjeti ako se vi budete pridržavali uputa, gospođo.

- Pristala sam na vaš plan i pridržavat ću se uputa. - Zastala je. -

Osim ako nešto ne pođe po zlu, naravno.

Morat će biti zadovoljan tim slabašnim obećanjem, pomislio je.

Opasna je udovica očito navikla izdavati naredbe, a ne ih primati. -

Vrlo dobro, krenimo na posao. Razumijete svoju ulogu?

- Ne zabrinjavajte se, gospodine. Mali John i ja pobrinut ćemo se da kočija čeka na ulazu u uličicu.

- Učinite tako. Bit ću poprilično ljutit ako iziđem kroz stražnja vrata s Nellie i u blizini ne vidim prijevozno sredstvo. - Artemas je bacio šešir na sjedalo i izišao iz kočije.

Latimer je uzde predao Malom Johnu i sišao s kočijaškog sjedala kako bi se pridružio Artemasu. Izgledao je još krupniji dok je stajao na ulici nego dok je pogrbljeno sjedio na kočijaškome mjestu.

Masivna kočijaševa ramena skrivala su gotovo sav sjaj jedinog fenjera na kočiji.

Artemas se sjetio svojeg prvog dojma o Latimeru. *Više je čuvar nego kočijaš.*

- Imam svoj pištolj, gospodine - uvjeravao ga je Latimer.

- Zar vi i vaša poslodavka uvijek hodate naokolo naoružani do zuba?

Činilo se da je pitanje iznenadilo Latimera. - Da, gospodine.

Artemas odmahne glavom. - A ona mene smatra ekscentrikom. Nije važno, jeste li spremni?

- Jesam, gospodine.- Latimer je ljutito gledao prozore krčme Yellow-Eyed Dog. - Tako mi svega, ako su nautili mojoj Nellie, platit će mi svi do jednoga.

- Sumnjam da su imali dovoljno vremena nauditi joj. - Artemas se zaputio preko ulice. -Otvoreno rečeno, ako su je oteli kako bi je prodali nekom bordel, gadovi će paziti da ne učine ništa čime bi, ovaj, smanjili njezinu vrijednost na tom tržištu, ako me razumijete.

Latimer se ukočio od strepnje i bijesa. - Posve vas dobro razumijem, gospodine. Čuo sam da prodaju djevojke na licitacijama onako kako se konji prodaju na sajmu. Sirotice idu onomu tko najviše ponudi.

- Bez brige, naći ćemo je na vrijeme - tiho će Artemas.

Latimer je okrenuo glavu. Lice mu je bilo mračno i ukočeno na žutom svjetlu koje se prosipalo kroz prozore krčme. - Ako večeras izvučemo moju Nellie odavde, želim da znate da ću do kraja života ostati vaš dužnik, gospodine.

Siroti je čovjek zaljubljen, pomislio je Artemas. Nije uspijevaio smisliti još neke riječi kojima bi ga umirio, pa mu je samo kratko stisnuo rame. -Zapamtite - reče Artemas - dajte mi petnaest minuta, ne više, a zatim napravite ono čime ćete svima odvući pozornost. -

Zakoračio je u sjenke.

- Dobro, gospodine. - Latimer se dugim koracima zaputio prema vratima krčme, otvorio ih i nestao u unutrašnjosti.

Artemas je ušao u uličicu koja je vodila do stražnje strane krčme.

Nije napravio ni tri koraka, a već ga je obavio smrad. Uski se prolaz očito koristio i kao zahod i kao mjesto za bacanje smeća. Njegove će čizme trebati temeljito očistiti kad završi s ovim.

Stigao je do kraja uličice, skrenuo iza ugla i našao se u nečemu što je nekoć bilo vrt. Zahod krčme nazirao se u kutu. Vrata kuhinje bila su otvorena kako bi unutra ušlo malo noćnog zraka. Jedan je prozor na katu bio osvijetljen.

Artemas je podigao ovratnik kaputa kako bi sakrio svoj profil dok je prilazio kuhinjskim vratima. Ako ga netko opazi, smatrat će ga samo još jednim pijanim raskalašenikom koji je došao u zloglasnu četvrt u potrazi za razvratništvom i zabavom.

Našao je stražnje stube i popeo se na kat. Kad je stigao gore, čuo je prigušene glasove dvojice muškaraca. Iza jednih vrata odvijala se žestoka svađa.

- Ona je krasan zalogaj, kažem ti. Možemo dobiti dvostruko od stare vlasnice javne kuće u Rose Laneu.

- Sklopio sam nagodbu, proklet bio, i neću odustati. Moram misliti na svoj ugled.

- Ovo je posao kojim se bavimo, glupane, a ne džentlmenški sport s pravilima i takvim bedastoćama. Cilj je zaraditi, a kažem ti, više ćemo dobiti ako je prodamo vlasnici bordela u Rose -

Prepirku je prekinula iznenadna buka iz prizemlja. Povici i krikovi panike odjekivali su uza stube. Artemas je prepoznao najjači glas.

Pripadao je Latimeru.

- Vatra! Vatra u kuhinji! Spašavajte se, sve će planuti poput baklje!

Usljedila je gromoglasna lupa trčućih koraka. Noge u teškim čizmama jure prema vratima, zaključio je Artemas. Čuo je struganje i tresak kad je pao neki težak predmet, možda stol.

Pritisnuo je kvaku prvih vrata na koja je naišao u hodniku. Nisu bila zaključana. Odškrinuo ih je i zastao. Osjetila su mu rekla da je mračna soba prazna. Ušao je unutra i ostavio vrata odškrinuta.

- Oglasite alarm! - Latimerov je glas vikao. -Dim je tako gust u kuhinji da ne vidiš prste pred nosom.

Druga vrata na katu naglo su se otvorila. Artemas je iz sjenki gledao kako se pojavljuje krupan, mišićav muškarac. Slijedio ga je mršav čovjek štakorskoga lica. Svjetlost lampe iz sobe otkrivala je njihovu grubu odjeću i nesigurne izraze lica.

- Koji se vrag događa? - pitao je krupan čovjek.

- Čuo si što viču. - Mršavi se čovjek bezuspješno pokušao provući kraj krupnog muškarca. -Požar. Osjećam miris dima. Moramo otići odavde.

- Sto ćemo s curom? Previše vrijedi da bismo je ovdje ostavili.

- Meni više vrijedi moj život. - Mršavi se čovjek napokon uspio probiti u hodnik. Jurnuo je prema stubama. - Ti je možeš nositi ako te volja.

Krupni je čovjek oklijevao. Pogledao je natrag u osvjetljenu sobu.

Frustriranost se borila protiv straha na njegovu grubom licu. -

Prokleti pakao.

Nažalost, pohlepa je pobijedila. Čovjek se okrenuo i vratio u malenu sobu. Opet se pojavio minutu kasnije, a preko ramena je nosio onesvije-štenu ženu.

Artemas je izišao na hodnik. - Dopustite da vam pomognem spasiti mladu damu.

Krupni se čovjek ljutito mrštio. - Miči mi se s puta.

- Oprostite. - Artemas je koraknuo u stranu.

Krupni je muškarac pošao naprijed prema glavnom stubištu.

Artemas mu je podmetnuo nogu i istodobno mu zadao kratak, oštar udarac u ranjivo mjesto između vrata i ramena.

Čovjek je zaurlao kad mu je obamrla lijeva ruka i veći dio lijeve strane tijela. Spotaknuo se o Artemasovu nogu i počeo padati.

Pustio je Nellie kako bi ispružio desnu ruku u uzaludnom pokušaju ublažavanja pada.

Artemas je zgrabio Nellie prije nego je čovjek tresnuo na pod.

Prebacio je djevojku preko svojeg ramena i krenuo prema stražnjim stubama.

Odozdo su dopirali zvukovi ljudi koji su nastojali pobjeći kroz kuhinjska vrata.

Otprilike na polovici uskog stubišta pojavio se krupan lik.

- Jeste li je našli? - pitao je Latimer. Tada je opazio Artemasov teret.

- *Nellie!* Mrtva je!

- Samo spava. Vjerojatno su je uspavali opijumom ili nečim sličnim. Hajde, čovječe, moramo požuriti.

Latimer se nije prepirao. Okrenuo se i vratio niza stube. Artemas ga je hitro slijedio.

Kad su stigli u prizemlje, bilo je očito da su među zadnjima koji izlaze iz krčme. U kuhinji je sve bilo puno dima.

- Možda ste pretjerali s petrolejem na ognjištu - primijetio je Artemas.

- Niste mi rekli koliko da ga stavim - zareži Latimer.

- Nije važno, djelovalo je.

Požurili su kroz vrt i pošli uličicom. Nekoliko se ljudi motalo po ulici, ali je sveopća panika brzo jenjavala. Nedostatak plamena nesumnjivo je smanjio učinkovitost iluzije, pomislio je Artemas.

Vidio je kako se jedan čovjek, možda vlasnik krčme, oprezno vraća u zgradu.

- Moramo biti brži - naredi Artemas.

- Da, gospodine.

Kočija je bila točno na mjestu na kojem ih je trebala čekati. Barem je žena poslušala upute. Mali je John sjedio na kočijaškome mjestu i držao uzde. Vrata vozila naglo su se otvorila kad se Artemas približio.

- Našli ste je! - uzvikne Madeline. - Hvala Bogu. Ispružila je ruke kako bi pomogla Artemasu da

smjesti Nellie unutra. Latimer se hitro popeo na svoje mjesto kako bi preuzeo kontrolu nad konjima.

Artemas je uspio ugurati Nellie kroz vrata i zakoračio za njom.

- Ne miči se, ti prokleti lopovski gade, ili ću ti zabiti metak u leđa.

Artemas je prepoznao glas. Mršavi čovjek.

- Latimere, idemo odavde. - Artemas je uskočio unutra i zatvorio vrata za sobom.

Ispružio je ruke kako bi povukao Madeline sa sjedala na pod kako se ne bi vidjela na prozoru. Ali ona se iz nekog nedokučivog razloga opirala. Artemas je osjećao kako mu se otima dok je kočija kretala. Podigla je ruku. Opazio je maleni pištolj u njezinoj ruci, nekoliko centimetara od svojega uha.

- Ne! - viknuo je. No znao je da je prekasno. Pustio ju je i rukama pokrio uši.

Usljedio je bljesak. U skućenom prostoru kočije prasak pištolja bio je glasan poput topa.

Artemas je bio neodređeno svjestan trzaja kočije prema naprijed, ali je buka kotača i kopita bila poput udaljenog zujanja. Otvorio je oči i vidio kako ga Madeline tjeskobno promatra. Njezine su se usne micale, ali nije čuo ni riječi od onoga što je govorila.

Zgrabila ga je za ramena i protresla. Usta su joj se opet otvorila i zatvorila. Shvatio je da ga pita je li mu dobro.

- Ne - rekao je. Zvonilo mu je u ušima. Nije bio siguran koliko glasno govori. Nadao se da više. Svakako je želio vikati. - Ne, nije mi dobro. Grom i pakao, gospođo, mogu se jedino nadati da nisam zauvijek oglušio.

3

Isparavanja koja su se širila kroz otvorena vrata prostorije mirisala su na ocat, kamilicu i cvjetove bazge. Madeline je zastala i zavirila u malenu odaju.

Sa svojom zbirkom tikvica, mužara i tučaka, te staklenki različitih veličina i oblika, zajedno s velikom zbirkom sušenog bilja i cvijeća, ta je prostorija Madeline uvijek podsjećala na laboratorij. Njezina teta, omotana velikom pregačom i sagnuta nad tikvicom u kojoj je nešto ključalo, lako se mogla smatrati nekakvom ludom alkemičarkom.

- Teta Bernice?

- Samo trenutak, dušo. - Bernice nije podigla pogled s onoga što je radila. - Upravo sam usred dobivanja uvaraka.

Madeline je nestrpljivo stajala na vratima. - Žao mi je što te prekidam, ali želim čuti tvoje mišljenje o jednoj veoma važnoj stvari.

- Naravno. Samo još nekoliko minuta. Jakost ovog tonika u potpunosti ovisi o vremenu namakanja cvjetova u octu.

Madeline je prekrížila ruke i ramenom se oslonila na dovratnik.

Nema nikakva smisla požurivati tetu dok je zaokupljena pripremanjem jednim od svojih napitaka. Madeline je bila prilično sigurna da kućanstvo, zahvaljujući Bernice, posjeduje najveću zbirku umirujućih tonika, uvaraka za jačanje, ljekovitih masti i drugih sličnih pripravaka u cijelom Londonu.

Bernice se strastveno bavila svojim tonicima i eliksirima. Tvrdila je da pati od slabih živaca, pa je uvijek eksperimentirala s terapijskim pripravcima za svoj problem. Povrh toga, predano se bavila dijagnosticanjem sličnih problema kod drugih i pripremala je posebne pripravke za njih na temelju njihovih temperamenata.

Bernice je sate i sate provodila u proučavanju drevnih recepata za različite uvarke i ekstrakte dobivene vrenjem, a koji su namijenjeni liječenju problema sa živcima. Poznavala je svakog ljekarnika u gradu, osobito onu nekolicinu koja prodaje bilje s Vanzagare.

Madeline bi bila manje strpljiva s hobiem svoje tete da nije dviju stvari. Prva je ta da su se Berniceini pripravci često pokazivali nevjerovatno učinkovitim. Biljni čaj što ga je jutros dala Nellie posve je smirio djevojčine iscrpljene živce.

Drugi je razlog taj da nitko bolje od Madeline ne razumije kako su povremeno veoma potrebne takve razbibrige. Događaji one mračne noći prije gotovo godinu dana djelovali bi čak i na najjače živce.

Neugodna zbivanja u proteklih nekoliko dana samo su pogoršala situaciju.

Bernice je žena ranih četrdesetih godina, dražesna, živahna, privlačna osoba koja brzo misli. Prije mnogo je godina bila omiljena u društvenim krugovima, ali se odrekla blještavila visokoga društva kako bi se skrbila za malenu kćer svojega brata nakon što je Elizabeth Reed umrla.

- Gotovo. - Bernice je maknula tikvicu s vatre i procijedila sadržaj u posudu. - Sad se mora sat vremena hladiti.

Obrisala je ruke o pregaču i okrenula se prema Madeline. Njezine su srebrnoplave oči blistale od zadovoljstva. - O čemu si željela razgovarati sa mnom, dušo?

- Bojim se da će gospodin Hunt održati svoje obećanje i posjetiti nas danas poslije podne -polako će Madeline.

Bernice uzdigne obrve. - Ne kani posjetiti *nas*, dušo. Želi posjetiti tebe.

- Da, pa, kad nas je sinoć dopratio kući, sasvim mi je otvoreno rekao da će imati neka pitanja za mene.

- Pitanja?

Madeline polako uzdahne. - O tome kako sam saznala onako mnogo o njemu i njegovim poslovnim pothvatima.

- Ali naravno, dušo. Teško bi mu se to moglo zamjeriti. Na kraju krajeva, silno se trudio skrivati neke aspekte svojeg privatnog života. Tada ga jedne večeri, kao grom iz vedra neba, neka žena koju nikad nije upoznao poziva iz njegova kluba i zahtijeva njegovu pomoć u spašavanju njezine sluškinje. Usput ga obavještava da sasvim dobro zna kako on nije samo tajni vlasnik Paviljona snova, već i majstor vanze. Svaki muškarac u njegovu položaju zabrinuo bi se zbog toga.

- To mu se nije nimalo svidjelo, sasvim sigurno. Ne očekujem da će razgovor biti ugodan. Ali nakon onoga što je sinoć učinio za nas, osjećam da bi bilo neotesano ne primiti ga danas.

- Doista neotesano - reče Bernice. - Po onome kako su mi opisali cijeli događaj, čini se da je sinoć stekao status heroja. Latimer cijelo jutro zadivljeno priča o pothvatu gospodina Hunta.

- Lako je Latimeru prikazivati Hunta kao herojski lik. Ja se danas moram suočiti s njim i objasniti mu kako sam saznala pojedinosti o njegovim poslovnim pothvatima.

- Jasno mi je da bi to moglo biti pomalo nezgodno. - Bernice ju je nekoliko sekunda pronicavo promatrala. - Zabrinuta si jer ne znaš što ćeš danas s njim, mada si sinoć rado iskoristila vještine gospodina Hunta.

- On je vanza.

- To ga automatski ne čini vragom. Nisu sva gospoda koja su članovi Vanzagarskog društva ista kao Renwick Deveridge. -

Bernice je koraknula naprijed i spustila ruku na Madelineinu podlakticu. - Moraš se sjetiti samo vlastitog oca kako bi znala da je to istina.

- Da, ali -

- U tvojim zapisima nema ničega što bi ukazivalo na mogućnost da je Hunt sklon zlu, zar ne?

- Pa, nema, ali -

- Zapravo, sinoć se očito ponio veoma razumno.

- Nisam mu dala baš previše izbora. Bernice uzdigne obrvu. -

Nemoj biti previše sigurna u to. Imam osjećaj da je Hunt sinoć mogao biti daleko naporniji da je to želio.

Madeline je osjetila tračak nade. - Znaš, teta Bernice, možda imaš pravo. Hunt je sinoć bio čudesno spreman surađivati.

- Sigurna sam da ćeš mu danas uspjeti sve objasniti na način koji će ga zadovoljiti.

Madeline je pomislila na neumoljivu odlučnost što ju je opazila u njegovim očima kad ju je sinoć dopratio do kuće. Kratkotrajni je osjećaj olakšanja nestao. - Nisam baš sigurna.

- Tvoj su problem samo preopterećeni živci. -Bernice je posegnula za malenom plavom bočicom koja je stajala na stolu. - Evo, uzmi žlicu ovoga kad budeš pila čaj. Začas ćeš se bolje osjećati.

- Hvala, teta Bernice. - Madeline je odsutno uzela bočicu.

- Ne bih se previše zabrinjavala zbog gospodina Hunta - žustro će Bernice. - Vjerujem da je njegova glavna briga ta da ne otkriješ njegov identitet kao Trgovca Snovima. Čovjek mu to ne može zamjeriti. Trenutno se kreće u veoma ekskluzivnim krugovima.

- Da. - Madeline se namrštila. - Pitam se zašto. Ne čini se poput osobe kojoj bi bilo stalo do visokoga društva.

- Traži suprugu, nema sumnje - s posvemašnjom sigurnošću reče Bernice. - Kad bi se pročulo da se bavi takvim poslom, njegovo bi se područje za potragu znatno smanjilo.

- Suprugu? - Madeline je iznenadila vlastita reakcija na Bernicein zaključak. Zašto je osjetila nelagodu pri pomisli da Hunt skriva svoje poslovne veze jer traži ženu? To je savršeno logičan zaključak.

- Da, naravno. Nije mi pala na pamet ta mogućnost.

Bernice ju je značajno pogledala. - Jer si ovih dana previše zaokupljena zamišljanjem mračnih zavjera i otkrivanjem zlokobnih namjera čak i u najsitnijim, najobičnijim zbivanjima. Nije nikakvo čudo da su ti živci tako uznemireni da ne možeš dobro spavati.

- Možda imaš pravo. - Madeline se okrenula kako bi se vratila hodnikom. - Jedno je sigurno, moram uvjeriti Hunta da njegovim tajnama ne prijete nikakva opasnost od mene.

- Uvjerena sam da ćeš to bez imalo problema uspjeti, draga moja. Ti si svakako veoma domišljata žena.

Madeline je pošla u knjižnicu. Zastala je kako bi sadržaj plave bočice izlila u lončanicu kraj prozora. Potom je sjela za svoj pisaći stol i razmišljala o Artemasu Huntu.

Bernice ima pravo. Hunt je sinoć bio nevjerojatno susretljiv.

Također je pokazao koristan stupanj vještina. Možda bi ga se dalo nagovoriti da u budućnosti bude još susretljiviji.

Artemas se udobno smjestio na svojoj stolici, podigao gležanj na koljeno i lijeno lupkao otvaračem za pisma po čizmi. Promatrao je krupnoga muškarca koji je sjedio s druge strane širokog pisaćeg stola.

Henry Leggett je bio Artemasov poslovni tajnik još prije nego što je imao značajnijih poslovnih pothvata kojima se trebalo baviti.

Zapravo je Henryja naslijedio od svojeg oca.

Premda ni Carlton Hunt nije imao osobitu potrebu za Henryjevim uslugama. Artemas je volio svojeg oca, ali ne može se zaniijekati da je Carlton bio slabo zainteresiran za ulaganje u budućnost. Nakon smrti njegove žene posve je nestalo i ono malo brige što ju je pokazivao za upravljanje onim što je ostalo od bogatstva obitelji Hunt.

Henry i Artemas su obojica morali bespomoćno gledati dok je sve Henryjeve korisne savjete ignorirao čovjek koji je živio za kockanje i nepromišljene pustolovine u zloglasnim četvrtima grada. Na koncu je Henry bio taj koji je došao na Oxford i obavijestio Artemasa da je Carlton poginuo u dvoboju do kojeg je došlo zbog svađe tijekom kartanja. Henry ga je žalosno izvijestio da ništa nije ostalo od obiteljskog imetka.

Ostavši sam na svijetu, Artemas se i sam upustio u kockanje kako bi preživio. Za razliku od svojega oca, imao je dara za kartanje. No život kockara bio je u najboljem slučaju nesiguran.

Artemas je jedne večeri upoznao džentlmena koji je pobjeđivao metodičnom učinkovitošću. Ostali su svi igrali s bocama klareta uza se, ali stariji čovjek nije ništa pio. Za razliku od ostalih, koji su uzimali i bacali karte s otmjenom ravnodušnošću, pobjednik je pomno pazio što ima u rukama.

Artemas se usred igre ispričao i ustao od stola jer je vidio da će na koncu svi izgubiti u korist nepoznatog džentlmena. Na koncu je neznanac pokupio svoj dobitak i otišao iz kluba. Artemas ga je slijedio na ulicu.

- Koliko bi me stajalo da naučim igrati karte kao vi, gospodine? - pitao je baš kad se čovjek kanio popeti u kočiju koja je čekala.

Neznanac je dugi trenutak mirnim, zamišljenim očima proučavao Artemasa.

- Cijena bi bila veoma visoka - rekao je. - Nema mnogo mladih momaka koji bi je željeli platiti. No ako su vaše namjere ozbiljne, možete me sutra posjetiti. Razgovarat ćemo o pitanju vaše budućnosti.

- Nemam mnogo novca. - Artemas se kiselo osmjehnuo. - Zapravo, sad imam znatno manje nego ranije večeras, zahvaljujući vama, gospodine.

- Vi ste bili jedini koji je imao dovoljno razuma da odustane kad ste shvatili kako se situacija razvija - rekao je neznanac. - Možda imate dara za izvrsnog učenika. Radujem se našem susretu sutra ujutro.

Artemas je u jedanaest sati idućeg jutra stajao na stubama ispred neznančeve kuće. Čim su ga uveli unutra, shvatio je da se nalazi u domu učenjaka, a ne profesionalnog kockara. Uskoro je otkrio da je George Charters matematičar jer je tomu sklon i za to je učio.

- Samo sam eksperimentirao s jednom idejom koja mi je pala na pamet prije nekoliko mjeseci, a riječ je o vjerojatnosti pojavljivanja određenih brojeva u nizu kartaških partija - objasnio je. -Međutim, nisam osobito zainteresiran za zarađivanje za život u kockarnicama.

Previše je nepredvidljivo za moj ukus. Što je s vama, gospodine?

Kanite li život provesti u igračnicama?

- Ne ako je ikako moguće - spremno je odgovorio Artemas. - I ja bih se želio baviti nečim što je predvidljivije.

George Charters je bio vanza. Odgovaralo mu je da poučava Artemasa nekim temeljnim idejama filozofije. Kad je shvatio da ima voljnog i sposobnog učenika, ponudio se da će Artemasu platiti put na otočić Vanzagaru. Henry Leggett se složio da bi trebao iskoristiti tu priliku.

Artemas je u vrtnim hramovima proveo ukupno četiri godine, a vraćao se u Englesku svakog ljeta kako bi proveo neko vrijeme s Georgeom i Henryjem, te sa svojom ljubavnicom, Catherine Jensen.

Tijekom svojeg posljednjeg posjeta Artemas je otkrio da George umire od bolesti srca, a Catherine je poginula u zagonetnom padu.

Henry je stajao uz njega na oba sprovoda. Artemas je potom objavio da se više neće vratiti na Vanzagaru. Odlučio je ostati u Londonu, steći imetak i osvetiti se. Henry nije bio oduševljen idejom osvete, ali je odobravao plan stjecanja imetka. Prihvatio je Artemasovu ponudu za posao.

Henry se pokazao veoma sposobnim, ne samo u veoma diskretnom upravljanju njegovim investicijama, već i u otkrivanju intimnih pojedinosti o financijskim pothvatima ostalih. Henry je Artemasu pružao informacije što ih Zacharyjeve oči i uši nisu mogle saznati na ulicama, one vrste koju bi mogao otkriti samo ugledan poslovni čovjek.

No Artemas je zaključio da jutros nije dobio dovoljno.

- Zar je to sve što si uspio saznati o gospođi Deveridge, Henry?

Glasine, tračevi i drugorazredni skandali? Već znam veći dio onoga što si mi upravo ispričao. To su općepoznate stvari u klubovima.

Henry je podigao pogled sa svoje bilježnice. Virio je u Artemasa preko okruglih zlatnih okvira svojih naočala.

- Nije baš da si mi dao previše vremena za obavljanje tog zadatka, Artemase. - Značajno je pogledao zidnu uru. - Primio sam tvoju

poruku oko osam sati danas ujutro. Sad su dva i trideset. Šest i pol sati jednostavno nije dovoljno za onu vrstu istrage kakvu ti želiš.

Imat ću više podataka za nekoliko dana.

- Grom i pakao. Moja je sudbina u rukama opasne udovice, a ti mi jedino možeš reći da ima naviku ubijanja svojih muževa.

- Jednog muža, ne više njih - Legget reče na svoj izluđujuće pedantan način. - I priča se temelji na tračevima, a ne na činjenicama. Podsjetio bih te da gospođu Deveridge nikad nisu smatrali osumnjičenom za smrt svojega muža. Nisu je čak ni ispitivali, a kamoli optužili.

- Jer nije bilo dokaza. Samo nagađanja.

- Točno. - Henry pogleda svoje bilješke. - Prema činjenicama što sam ih uspio saznati, Renwick Deveridge je bio sam u kući kasno noću kad je ušao provalnik. Zlikovac je ustrijelio Deveridgea, podmetnuo požar kako bi prikrio umorstvo i pobjegao s dragocjenostima.

- Ali nitko u visokom društvu ne vjeruje da se baš tako dogodilo.

- Nije nikakva tajna da je Deveridge bio otuđen od svoje bračne družice. Gospođa Deveridge je iselila iz kuće tjedan ili dva nakon vjenčanja. Odbijala se vratiti onamo i živjeti s njim u bračnoj zajednici. - Henry je zastao i pročistio grlo. - Priča se da je ona, ovaj, pomalo tvrdoglava.

- Da. To ti ja mogu potvrditi. - Artemas je lupkao otvaračem za pisma po čizmi. - Što mi možeš reći o nesretnome mužu?

Henryjeve su se čupave sive obrve skupile dok je proučavao bilješke. - Veoma malo, bojim se. Kao što znaš, zvao se Renwick Deveridge. Nisam uspio ući u trag nikakvoj obitelji. Čini se da je tijekom rata neko vrijeme proveo na kontinentu.

- Pa što s tim? - Artemas ga je značajno pogledao. - I ti si.

Henry je pročistio grlo. - Da, pa, mislim da se slobodno može reći da on nije lunjao naokolo i špijunirao Napoleona. U svakom slučaju, Deveridge se vratio u London prije otprilike dvije godine.

Upoznao je Wintona Reeda i uskoro se zaručio s njegovom kćeri.

Madeline Reed i Deveridge su se brzo nakon toga vjenčali.

- Zaruke nisu dugo trajale.

- Zapravo su se vjenčali na temelju posebne dozvole. - Henry je s neodobravanjem šuštao svojim papirima. - Kao što sam već

spomenuo, dama je poznata kao pomalo nepromišljena i neobuzdana. Manje od dva mjeseca nakon prve bračne noći Deveridge je umro i počele su se širiti glasine da ga je ona ubila.

- Deveridge se zasigurno pokazao kao veliko razočaranje od muža.

- Zapravo - polako će Henry - pričalo se da je otac gospođe Deveridge, Winton Reed, prije nego je Deveridge onako prikladno odaslan na drugi svijet, tražio od svojeg odvjetnika da se raspita o mogućnosti poništenja braka ili formalne rastave.

- *Poništenja*. - Artemas baci na stol otvarač za pisma. Naglo sjedne naprijed. - Jesi li siguran?

- Onoliko siguran koliko mogu biti uz ono malo činjenica koje mi stoje na raspolaganju. S obzirom na velike poteškoće i troškove dobivanja razvoda, poništenje se zacijelo činilo jednostavnijim pristupom, premda dugotrajnim.

- Ali ne baš laskavim za Renwicka Deveridgea. Ipak ima veoma malo opravdanih razloga za poništenje. U ovom bih slučaju pretpostavio da je jedini valjan razlog mogla biti tvrdnja da je Deveridge impotentan.

- Doista. - Henry ponovno pročisti grlo.

Artemas se podsjetio da je Henry pomalo stidljiv kad je riječ o tjelesnoj intimnosti. - No čak i uz pomoćiskusnih odvjetnika, trebale bi godine da gospođa Deveridge dokaže slučaj impotencije.

- Nema sumnje. Gotovo svi u visokom društvu došli su do zaključka da nije imala strpljenja češkati provođenje sporog zakonitog postupka. - Henry zastane. - Ili je možda otkrila da njezin otac ne može podnijeti troškove.

- Stoga je poduzela korake kako bi na svoj način okončala brak, je li?

- To je svakako ono što kažu glasine. Artemas je sinoć dovoljno vidio da bi znao kako

je ona dama nevjerojatne odlučnosti. Ako je doista očajnički željela okončati svoj brak, bi li poslata tako daleko i ubila Deveridgea?

- Rekao si da je Renwick Deveridge ustrijeljen prije nego je podmetnut požar?

- Prema onome što kaže liječnik koji je pregledao tijelo, da.

Artemas ustane i pođe do prozora. - Moram ti reći da je gospođa Deveridge sinoć pokazala određenu vještinu u baratanju pištoljima.

- Hmm. Nije baš vrsta vještine prikladna za jednu damu.

Artemas se osmjehnuo dok je promatrao vrt okružen visokim zidom. Henry se držao tradicionalnih stavova kad je riječ o ponašanju žena. - Ne. Imaš li još nešto za mene?

- Otac gospođe Deveridge bio je jedan od prvih članova Vanzagarskog društva. Imao je status majstora.

- Da, znam.

- Bio je poodmaklih godina kad se oženio i dobio kćer. Priča se da je nakon smrti svoje žene svu svoju ljubav i pažnju posvetio Madeline. Pošao je tako daleko da ju je poučavao stvarima koje mnogi ne bi smatrali prikladnima za mladu damu.

- Kao što je uporaba pištolja, čini se.

- Očito. Reed je tijekom posljednjih godina postao pomalo poput pustinjaka. Posvetio se svojem izučavanju mrtvih jezika.

- Vjerujem da je bio priznati stručnjak za stari jezik Vanzagare - reče Artemas. - Nastavi.

- Reed je umro rano ujutro nakon požara. Oni koji vole skandale tvrde kako je spoznaja da je njegova kći poludjela i ubila svojeg muža izazvala takav šok da mu je srce zakazalo.

- Shvaćam.

Henry se diskretno nakašljao. - Kao poslovni čovjek osjećam potrebu naglasiti da gospođa Deveridge, uslijed niza nesretnih smrtnih slučajeva u obitelji, sad ima potpunu kontrolu nad svime što je naslijedila od oca i muža.

- Dobri Bože, čovječe. - Artemas se okrenuo i zurio u njega. - Valjda ne kaniš sugerirati da je ubila obojicu kako bi se domogla njihovih imetaka?

- Ne, naravno da ne kanim. - Henryjeva su se usta stisnula od ozlojeđenosti. - Teško je vjerovati da bi se bilo koja kći mogla ponijeti tako neprirodno. Samo sam ukazivao na, ovaj, posljedice tih događaja.

- Hvala ti, Henry. Znaš da se oslanjam na tebe kad je riječ o toj vrsti pronicave analize. - Artemas se vratio do pisaćeg stola i naslonio se na rub. -Dok smo na temi jasnih činjenica, moram spomenuti još jednu.

- Koju to?

- Renwick Deveridge je učio filozofiju vanze. Zasigurno ga nije bilo lako ubiti.

Henry je nekoliko puta trepnuo iza leća svojih naočala dok je razmišljao o implikacijama. -Shvaćam što misliš. Teško je vjerovati da bi to uspjelo jednoj ženi, eh?

- Ili običnom, neukom provalniku, kad smo već kod toga.

Henry ga je zabrinuto pogledao. - Doista.

- Mislim - polako će Artemas - da bih se, kad je riječ o dvoje mogućih sumnjivaca za Deveridgeovu smrt, njegovoj ženi ili nepoznatom provalniku, okladio na damu.

Henry se doimao izmučenim. - Tako mi svega, pomisao da bi se jedna žena upustila u takvo nasilje čovjeku izaziva žmarce, zar ne?

- Nisam siguran za žmarce, ali svakako postavlja nekoliko zanimljivih pitanja.

Henry je zastenjao. - Bojao sam se ovoga. Artemas ga je pogledao.

-

Kako to misliš?

- Od trenutka kad sam jutros primio tvoju poruku znao sam da nešto nije u redu s cijelim tim slučajem. Previše si znatiželjan kad je riječ o Madeline Deveridge.

- Ona mi predstavlja problem. Pokušavam prikupiti informacije koje su povezane s tim problemom. Poznaješ me, Henry. Volim imati sve činjenice prije nego krenem u akciju.

- Ne pokušavaj me zavarati tako prozirnim objašnjenjem. Ovo je za tebe više od samo još jednog poslovnog pitanja, Artemase. Vidim da si fasciniran gospođom Deveridge. Zapravo, ne sjećam se da si se ikad tako istinski osobno zainteresirao za neku ženu.

- Očekivao bih da ćeš biti sretan zbog mene, Henry. Već mi neko vrijeme govoriš da sam postao previše opsjednut svojim planiranjem osвете. U najmanju ruku, moja će veza s gospođom Deveridge na neko vrijeme proširiti moj raspon interesa i aktivnosti.

Henry ga je zlovoljno pogledao. - Nažalost, ne vjerujem da će se proširiti na neki pozitivni način.

- Kako god, ali ja imam nešto vremena na raspolaganju dok čekam izvršenje svojih drugih planova. - Artemas zastane. - Vjerujem da ću se pozabaviti detaljnijim istraživanjem gospođe Deveridge.

4

Dok se penjao stubama, proučavao je malenu kuću na kraju uličice. Nije velika, ali ima lijepe prozore koji propuštaju dovoljno svjetlosti i omogućuju pogled na park. Činilo se da je područje mirno i spokojno, ali nitko ga ne bi opisao kao otmjeno.

Gospođa Deveridge možda ima kontrolu nad ne baš malenim ostavštinama svojeg oca i muža, ali svoj novac nije potrošila na raskošno zdanje u otmjenom dijelu grada. Prema onome što je Henry uspio utvrditi, vodi gotovo pustinjački život sa svojom tetom.

Zagonetke koje okružuju damu iz trenutka u trenutak postaju sve intrigantnije, mislio je Artemas. Kao i njegovo iščekivanje pri pomisli da će je prvi put vidjeti na svjetlu dana. Noćas mu razmišljanje o očima provokativno pokrivenim crnom čipkom nekoliko sati nije dalo spavati.

Vrata su se otvorila. U malenom je predvorju stajao Latimer.

Doimao se još krupnijim na danjem svjetlu nego sinoć u magli.

- Gospodine Hunt. - Latimerove su se oči razvedrile.

- Dobar dan, Latimere. Kako je vaša Nellie?

- Živa i zdrava zahvaljujući vama, gospodine. Ne sjeća se baš dobro onoga što se dogodilo, ali mislim da je tako možda bolje. - Latimer je oklijevao. - Još vam jednom želim reći, gospodine, koliko sam vam zahvalan na onome što ste učinili.

- Bili smo dobra ekipa, zar ne? - Artemas prijeđe preko praga. -

Molim vas, recite gospođi Deveridge da sam stigao. Vjerujem da me očekuje.

- Da, gospodine. Ona je u knjižnici. Najavit ću vas, gospodine. -

Okrenuo se i poveo ga hodnikom.

Artemas je pogledao škure na prozorima. Veoma čvrste, s rešetkama, čvrstim bravama i malenim zvoncima koja bi upozorila ukućane kad bi ih netko pokušao silom otvoriti. Kad su noću zatvorene, čine čvrstu obranu od uljeza. Boji li se dama običnih provalnika ili neke veće prijetnje?

Slijedio je Latimera dugim hodnikom do stražnjeg dijela kuće.

Krupni se čovjek zaustavio na ulazu u sobu koja je od poda do stropa krcata knjiga u kožnom uvezu, dnevnika, bilježnica i sva-kojakah papira. Lijepi prozori s kojih se pruža pogled na dobro

održavan, ali temeljito podrezan vrt također su imali rešetke, brave i zvonca.

- Gospodin Hunt vas želi vidjeti, gospođo. Madeline ustane iza masivnog pisaćeg stola od

hrastovine. - Hvala, Latimere. Izvolite ući, gospodine Hunt.

Na sebi je imala crnu haljinu krojenu u modernom stilu, visoka struka, ali joj nikakva čipkasta koprena nije skrivala crte lica.

Artemas ju je pogledao i shvatio da je Henry imao pravo kad je spomenuo dubinu njegova zanimanja za ovu ženu. To je daleko više od znatiželje i zalazi u opasno područje fasciniranosti. Činilo se da njegova reakcija na nju treperi u zraku oko njega. Pitao se osjeća li to Madeline.

U njezinim je bistrim plavim očima vidio iznenađujuću mješavinu inteligencije, odlučnosti i opreza. Tamnu je kosu razdijelila po sredini i učvrstila je na zatiljku u urednoj, strogoj frizuri. Imala je mekana, puna usta, odlučnu bradu i pribranost koja je predstavljala suptilni izazov svemu što je muško u njemu.

Latimer je stajao na vratima. - Hoće li vam nešto trebati, gospođo?

- Ne, hvala - reče Madeline. - Možeš ići.

- Da, gospođo. - Latimer iziđe iz knjižnice i zatvori vrata.

Madeline pogleda Artemasa. - Izvolite sjesti, gospodine Hunt.

- Hvala vam. - Spustio se u lakirani i pozlaćeni naslonjač od bukovine što ga je pokazala. Pogled na debeli sag, teške draperije i elegantno izrađen pisaći stol potvrdio je Leggettovu procjenu financijske situacije gospođe Deveridge. Kuća je malena, ali je namještaj izvrsne kvalitete.

Sjela je za svoj pisaći stol. - Nadam se da se vaš sluh oporavio, gospodine.

- Neko mi je vrijeme zvonilo u ušima, ali sa zadovoljstvom mogu reći da su se sva moja osjetila posve oporavila.

- Hvala nebesima. - Činilo se da joj je istinski laknulo. - Ne bih željela biti odgovorna za neku vašu ozljedu.

- Pokazalo se da nisam pretrpio nikakvu trajnu štetu - lagano je uzdigao obrve - kao ni zlikovac kojeg ste pokušali ustrijeliti.

Stisnula je usta. - Zapravo prilično dobro gađam, gospodine. Ali kočija se kretala, bilo je mračno i vi ste me uhvatili za ruku, ako se sjećate. Bojim se da je toliko smetnji utjecalo na moje gađanje.

- Molim vas da mi oprostite, gospođo. Nasilna rješenja su katkad opravdana, ali općenito se držim pravila da takve stvari treba izbjegavati.

Suzila je oči. - To me donekle iznenađuje, s obzirom na vašu obuku.

- Ako išta znate o drevnim vještinama vanze, onda vam mora biti poznato da u toj filozofiji suptilnost uvijek ima prednost nad očitim.

Nasilje nije baš suptilno. Kad ga prigoda ipak zahtijeva, strategiju treba precizno razraditi i sve obaviti na takav način da rezultati ne ostave trag što vodi ravno do osobe koja je inicirala tu akciju.

Napravila je grimasu. - Doista ste pravi učenik vanze, gospodine Hunt. Vaše je razmišljanje o tim temama mudro, lukavo i zakučasto.

- Razumijem da me činjenica da sam vanza-maj-stor ne uzdiže u vašim očima, gospođo. Ali dopustite da vas podsjetim da bi mrtav čovjek na ulici sinoć mogao izazvati niz različitih komplikacija koje bi nam jutros oboma bile veoma nezgodne.

- Kako to mislite? - Oči su joj se raširile od iznenađenja. - Pomogli ste mi spasiti mladu ženu. Kako bi itko mogao prigovoriti na to?

- Radije ne bih privlačio pozornost, gospođo Deveridge.

Porumenjela je. - Da, naravno. Zasigurno se bojite da bi se moglo pročitati za vašu vezu s Paviljonima snova. Budite uvjereni da nikomu ništa neću reći.

- Zahvalan sam vam na tome. Slučajno je u ovom trenutku mnogo toga na kocki.

- Nemam nikakvu želju upletati se u vaše, ovaj, financijske poslove.

Osjetio je hladnoću. Koliko ta žena zapravo zna? Je li moguće da su joj također poznati njegovi pomno razrađeni planovi za osvetu?

- Ne kanite se upletati, kažete? - neutralno je ponovio.

Ležerno je odmahнула rukom. - Nebesa, ne, gospodine. Vaši me planovi da izaberete ženu u višim krugovima društva apsolutno ne zanimaju. Oženite koga želite, gospodine Hunt. I želim vam svaku sreću.

Malo se opustio. - Laknulo mi je, gospođo Deveridge.

- Posve razumijem da bi vaša potraga za ženom s dobrim vezama bila poprilično ograničena kad bi se pročulo čime se bavite, gospodine. - Zastala je i skupila obrve u neodređeno zbunjenom

izrazu lica. - No jeste li sigurni da je mudro sklapati brak na temelju onoga što bi se moglo protumačiti kao lažni navodi?

- Kad smo već kod toga, nisam o problemu razmišljao iz te perspektive - mirno je rekao.

- Što ćete učiniti kad se sazna istina? - U pitanju se jasno osjećalo hladno neodobravanje. - Zar očekujete da će vaša žena jednostavno ignorirati činjenicu da se bavite trgovinom?

- Hmm.

Nagnula se naprijed i ljutito ga gledala. -Dopustite da vam dam mali savjet, gospodine. Ako kanite sklopiti brak koji će se temeljiti na uzajamnom poštovanju i ljubavi, budite od samog početka iskreni prema svojoj budućoj ženi.

- Budući da nemam baš nikakvu namjeru u bliskoj budućnosti sklopiti takav brak, mislim da me ne moraju previše zabrinjavati finiji detalji vaše lekcije.

Lecnula se od iznenađenja. Potom je razdvojila prste i brzo se nagnula unatrag. - Dobri Bože, držala sam vam lekciju, nisam li?

- Meni je to svakako tako zvučalo.

- Oprostite mi, gospodine Hunt. - Oslonila se laktovima na stol i spustila glavu u šake. - Tako mi svega, ne znam što me spopalo.

Nisam imala nikakvo pravo upletati se u vaše osobne stvari. U posljednje su vrijeme moje misli prilično zbrkane. Moja je jedina isprika da sam imala nekih problema sa spavanjem i ja - Prekinula se, podigla glavu i namrštila se. - Sad lupetam.

- Ne zabrinjavajte se zbog toga. - Trenutak je šutio. - Ali želim vam jasno staviti do znanja da bih bio veoma nezadovoljan kad bi se moji poslovni planovi u ovom trenutku poremetili. Siguran sam da možete razumjeti da se nalazim usred nekih krajnje delikatnih situacija.

- Da, naravno. Razumjela sam vas, gospodine. Nema nikakve potrebe da mi prijetite.

- Nisam bio svjestan da sam vam prijetio.

- Gospodine, vi ste vanza. - Dobacila mu je hladan pogled. - Nije potrebno da jasno izgovorite svoja upozorenja. Vjerujte mi, posve su razumljiva.

Iz nekog ga je razloga počelo iritirati njezino gnušanje spram svega što je povezano s filozofijom vanze. - Za damu koja se upustila u

ucjenu kako bi me navela da joj sinoć pomognem, doista imate mnogo smjelosti kad me danas vrijeđate.

- Ucjenu? - Njezine su se oči ogorčeno raširile. - Nisam učinila ništa tomu slično.

- Jasno ste pokazali da znate kako sam ja vlasnik Paviljona snova i svjesni ste da ne želim nikakve glasine u tom smislu. Oprostite mi ako sam pogrešno shvatio vašu namjeru, ali stekao sam jasan dojam da ste svoje informacije iskoristili kako biste me primorali da vam pomognem.

Porumenjela je do korijena kose. - Samo sam ukazala na vaše obveze u toj situaciji.

- Zovite to kako želite. Meni je to ucjena.

- Oh. Pa, imate pravo na svoje mišljenje, naravno.

- Da. I trebao bih dodati da ucjena nije moja omiljena salonska igra.

- Žao mi je zbog nužnosti -

Zadovoljio se tračkom panike u njezinim očima. Prekinuo je njezina objašnjenja tako što je odmahnuo rukom. - Kako se vaša sluškinja danas osjeća?

Madeline je nakratko smutila nagla promjena teme. Uložila je vidljiv napor kako bi se pribrala.

- Nellie se osjeća veoma dobro, mada su joj otmičari očito dali veliku količinu tinkture opijuma. Još je malo mamurna, a njezino je sjećanje na događaje krajnje neodređeno.

- Latimer mi je rekao da se uglavnom ne sjeća onoga što se dogodilo.

- Ne. Jedino čega se donekle jasno sjeća je da su se dva muškarca prepirala o tome kako će za nju dobiti više novca. Stekla je dojam da ih je netko angažirao da je otmu, ali je jedan od njih smatrao da će više zaraditi ako je prodaju drugom klijentu.

- Madeline je zadrhtala. - Odvratna je pomisao da se vlasnici bordela aktivno bave kupovinom i prodajom mladih žena.

- Ne samo mladih žena. Trguju i dječacima.

- To je strašno. Čovjek bi očekivao da će policija -

- Policija može vrlo malo učiniti po tom pitanju.

- Hvala nebesima da smo uspjeli na vrijeme naći Nellie. - Madeline je susrela pogled njegovih očiju.

- Izgubili bismo je da nam vi niste pomogli. Sinoć nisam imala priliku propisno vam zahvaliti. Molim vas, dopustite mi da to sad učinim.

- Možete mi zahvaliti tako da odgovorite na moja pitanja - veoma je blago rekao.

U očima joj se pojavio izraz opreza. Stegnula je rub stola kao da joj treba oslonac. - Nisam ništa manje očekivala. Vrlo dobro, imate pravo na neka objašnjenja. Zacijelo je vaš glavni cilj otkriti kako sam zapravo saznala za vašu povezanost s Paviljonima snova.

- Oprostite mi, gospođo Deveridge, ali moja je radoznalost po tom pitanju bila dovoljno jaka da me noćas dugo držala budnim.

- Doista? - Razvedrila se, a na licu joj se pojavio izraz suosjećajnog zanimanja. - Imate li mnogo poteškoća sa spavanjem?

Osmjehnuo se. - Siguran sam da ću spavati poput mrtvaca nakon što dobijem odgovore na svoja pitanja.

Malo se trgnula na riječ *mrtvaca*, ali se odmah pribrala. - Da, pa, valjda bih trebala početi time da vam kažem da je moj otac bio član Vanzagarskog društva.

- Ta mi je činjenica već poznata. Također znam da je dosegao rang majstora.

- Da. Ali njega su prvenstveno zanimali učenja-čki aspekti vanze, ne metafizičke ideje ili fizičke aktivnosti. Godinama je proučavao drevni jezik otočića Vanzagara. Zapravo, bio je priznati stručnjak unutar Društva.

- Znam.

- Shvaćam. - Pročistila je grlo. - Tijekom svojeg rada komunicirao je s mnogim drugim učenjacima vanze diljem Engleske, kontinenta i Amerike. Ovdje u Londonu često se konzultirao s Ignatiusom Lorryngom. - Madeline zastane. - To je bilo prije nego se Lorryng tako razbolio da je prestao viđati svoje stare prijatelje i kolege, naravno.

- Kao veliki majstor Društva, Lorryng je znao više o članovima nego bilo tko drugi. Zar mi kažete da je vaš otac s njim raspravljao o takvim stvarima?

- Žao mi je što moram reći da su činili više od pukog raspravljanja o osobnim stvarima članova Društva. Pri kraju života Lorryng je postao opsjednut informacijama o džentlmenima u Društvu.

-Zakolutila je očima. - Moglo bi se reći da je postao veliki majstor ekscentrik u Društvu ekscentrika i čudaka.

- Možda bismo mogli preskočiti vaša osobna razmišljanja o članovima Vanzagarskog društva?

- Zao mi je.

Uopće ne izgleda kao da joj je žao, zaključio je, već samo frustrirano jer ju je zaustavio usred lekcije.

- Razumijem da imate jasne stavove o toj temi - uljudno je rekao - ali bojim se da do večeri nećemo završiti ovaj razgovor ako mi ih sve budete opisivali.

- Možda imate pravo - odbrusila je. - Na kraju krajeva, u Društvu ima tako mnogo stvari podložnih kritici, nije li tako? No kako bismo sve to skratili, prijeći ću na bitno. Dovoljno je reći da je Loring, gonjen željom da otkrije najsitnije detalje, odredio mojeg oca za vođenje zapisa o članovima.

- Kakvih zapisa?

Oklijevala je, kao da je rastrzana nekom nutarnjom debatom. Zatim je prilično naglo ustala. -Pokazat ću vam.

S vrata je skinula zlatni lančić. Vidio je da maleni ključ, dotad skriven ispod njezine marame, visi s finih, zlatnih karika. Prešla je sobu do malenog ormarića koji je imao mjedenu bravu.

Ključem je otvorila ormarić i izvadila veliki dnevnik uvezen u tamnu kožu. Donijela ga je do pisaćeg stola i veoma pažljivo spustila.

- Ovo su zapisi za koje je Loring zadužio mojeg oca da ih prikupi i upotpunjuje. - Otvorila je knjigu i pogledala prvu stranicu. - Nisu se upotpunjavali nakon smrti mojeg oca, pa su informacije o članovima sad godinu dana zastarjele.

Njime je prostrujao osjećaj nelagode. Ustao je kako bi pogledao prvu stranicu starog dnevnika. Odmah je vidio da je to popis imena koji se proteže unatrag do najranijih dana Vanzagarskog društva.

Polako je okretao stranice i proučavao njihov sadržaj. Ispod svakog imena zapisane su opsežne bilješke. Pojediniosti su pokrivale mnogo više od nevažnih činjenica kao što su datum primanja nekog džentlmena u Društvo i razina stručnosti koju je dosegao.

Uključivale su poslovne i osobne podatke, kao i komentare o temperamentima i krajnje privatnim sklonostima raznih članova.

Artemas je znao da bi dobar dio onoga što je gledao bio izvrstan materijal za skandale, u najmanju ruku. Nešto od toga moglo se iskoristiti za ucjenjivanje. Zastao je kako bi pročitao bilješke o sebi.

Nije se spominjala njegova veza s Catherine Jensen ili trojica muškaraca koje je kanio uništiti. Činilo se da su njegovi planovi za osvetu zasad izvan opasnosti. Unatoč tomu, prokleta je knjiga sadržavala previše informacija o njegovim osobnim stvarima.

Namrštio se na rečenice dodane na kraju stranice.

Hunt je pravi vanza-majstor. Razmišlja na mračne i prepredene načine.

- Tko još zna za ovu knjigu? - pitao je.

Koraknula je unatrag. Shvatio je da ju je prestrašio njegov ton glasa, a ne jednostavno pitanje.

- Samo su moj otac i Ignatius Lorrington znali za ove zapise - žurno je rekla. - Obojica su pokojna.

Podigao je pogled sa stranice na čijem je vrhu stajalo njegovo ime.

-

Zaboravljate na sebe, gospođo Deveridge - blago je rekao. - Čini se da ste itekako živi.

Vidljivo je progutala slinu, trepnula, a potom se blistavo nasmiješila i posve lažno nasmijala. - Da, naravno. Ali ne morate se zabrinjavati zbog nevažne sitnice da ja posjedujem ovu staru knjigu, gospodine.

Artemas je polako zatvorio dnevnik. - Volio bih da mogu biti siguran u to.

- O, možete, gospodine. Doista, možete biti apsolutno sigurni.

- To tek treba vidjeti. - Podigao je knjigu i odnio je natrag do ormarića. - Stare knjige povezane s vanzom mogu biti opasne. Nije prošlo mnogo vremena otkako su glasine povezane s drevnim manuskriptom za posljedicu imale nekoliko zagonetnih smrti.

Čuo je mukli udarac kad je nešto teško palo na sag. Potom je uslijedio nagli uzdah. Ignorirao je oboje dok je vraćao knjigu u ormarić. Zatvorio je i zaključao vrata, te se polako okrenuo prema Madeline.

Čučnula je kako bi sa saga podigla teški srebrni kipić koji je pao sa stola. Opazio je da joj prsti lagano podrhtavaju dok je ustajala i vraćala maleni kipić na mjesto kraj tintarnice.

- Pretpostavljam da govorite o glasinama povezanim s takozvanom *Knjigom tajni*, gospodine -mirno je rekla. Izvela je predstavu od brisanja ruku.

- Posvemašnje gluposti.

- S vama se ne bi složili neki članovi Društva.

- Moram naglasiti, gospodine, da mnogi članovi Društva imaju niz raznovrsnih neobičnih ideja. -Ozlojeđeno je uzdahnula. - *Knjiga tajni*, ako je uopće ikad postojala, uništena je u požaru koji je progutao jednu vilu u Italiji.

- Čovjek se jedino može nadati da je tako. -Artemas je prišao njezinu posebno zaštićenom prozoru. Zagledao se u maleni vrt i primijetio da nema niti jednog velikog stabla, živica ili drugog gustog raslinja koje bi moglo pružiti sklonište nekom uljezu. - Kao što sam rekao, knjige mogu biti veoma opasne stvari. Recite mi, gospođo Deveridge, kanite li informacije što ih je vaš otac unio u taj dnevnik iskoristiti za uq'enjivanje još nekoga? Jer ako je tako, moram vas upozoriti da se izlažete opasnosti.

- Hoćete li biti tako ljubazni i prestati rabiti riječ *ucjenjivanje* u svakoj mogućoj prilici? - prasnula je.

- To je veoma iritantno.

Pogledao ju je preko ramena. U drugim bi okolnostima njezin izraz nezadovoljstva bio zabavan. -Oprostite mi, gospođo, ali s obzirom na to da je moja budućnost u vašim rukama, osjećam potrebu za stalnim umirivanjem.

Usne su joj se stisnule od razdraženosti. - Već sam vam rekla da nemam nikakvih opasnih namjera, gospodine. Sinoć sam bila primorana poduzeti očajničke mjere, ali veoma je malo vjerojatno da će opet doći do takve situacije.

Pogledao je malena zvonca koja su visjela sa škura. - Ne bih rekao da ste u to tako sigurni kako biste me željeli uvjeriti, gospođo.

U knjižnici je zavladao tišina. Artemas se posve okrenuo prema Madeline. Njezin je izraz lica pokazivao nepokolebljivu odlučnost, ali je vidio da je ispod površine situacija drukčija.

- Recite mi, gospođo Deveridge - tiho je rekao. - Koga ili čega se bojite?

- Nemam pojma o čemu govorite, gospodine.

- Jasno mi je da me smatrate nekakvim ekscentrikom, ako ne i potpunim luđakom, zato što sam vanza-majstor, ali vas molim da mi priznate barem malo sposobnosti rezoniranja.

Počela je izgledati poput stvorenja stjeranog u kut. - Što želite reći?

- Zapošljavate naoružanog kočijaša koji očito služi i kao tjelohranitelj. Svoje ste prozore zabarikadirali tako da se onemogućiti ulaz nezvanim gostima. Vaš je vrt bez grmlja i stabala kako nitko ne bi mogao neopazice prići kući. Vi ste se sami naučili koristiti pištoljem.

- London je opasno mjesto, gospodine.

- Doista jest. No mislim da se vi osjećate više ugroženima nego mnogi drugi ljudi. - Gledao joj je u oči. - Čega se bojite, gospođo?

Dugi je trenutak zurila u njega. Zatim se vratila iza pisaćeg stola i spustila se na stolicu. Ramena su joj bila ukočena od napetosti.

- Moje se osobne stvari vas nimalo ne tiču, gospodine Hunt.

Proučavao je njezino lice i vidio ponos i hrabrost. - Svi imaju snove, gospođo Deveridge. Jasno mi je da je vaš osloboditi se straha što ga osjećate.

Njezin je pogled postao neobično radoznao. -Što mislite da možete učiniti za mene, gospodine?

- Tko zna? - Osmjehnuo se. - Ali ja sam Trgovac Snovima. Možda mogu pomoći da se vaš san ostvari.

- Nisam raspoložena za dosjetke.

- Vjerujte mi, ni ja se u ovom trenutku baš ne zabavljam.

Stisnula je šaku oko malenog mjedenog pritiski-vača za papir.

Pomno ga je proučavala. - Čak i da je istina to što kažete, kad biste mi ipak na neki način mogli pomoći, gospodine, zacijelo bi postojala cijena za takvu uslugu.

Slegnuo je ramenima. - Za sve postoji cijena. Katkad se isplati platiti je. Katkad ne.

Zatvorila je oči na trenutak. Kad ih je otvorila, njezin je pogled bio miran, prodoran.

- Priznajem - oprezno je rekla - da mi je sinoć kad sam se vratila kući jedna ideja pala na pamet.

Uspio je, pomislio je. Progutala je mamac. - Koja je to bila ideja?

Spustila je mjedeni pritiskivač za papir. - Mnogo sam vremena provela u razmišljanju o dvjema starim izrekama. Jedna je ona da je

najbolje boriti se vatrom protiv vatre. Druga je da je potreban lopov da bi uhvatio lopova.

Odjednom je shvatio. - Grom i pakao, gospođo, ovdje je riječ o nečemu povezanim s vanzom, nije li?

Dvaput je trepnula na njegov brzi zaključak. Potom se namrštila. - Na neki način. Moguće. -Uzdahnula je. - Ne mogu biti sigurna.

- Što ste mislili? Da ćete angažirati majstora vanze da se pozabavi problemom s nekim iz tog kruga ljudi? Je li to vaša logika?

- Nešto u tom smislu, da. - Lupkala je prstima po površini stola. -

Još uvijek razmišljam o tome, gospodine, ali palo mi je na pamet da biste vi mogli biti jedinstveno kvalificirani za rješavanje problema koji mi stvara velike brige.

- Želite reći da ste smislili način na koji ćete iskoristiti moje vještine majstora za rješavanje vašeg problema.

- Kad bismo se uspjeli nagoditi - polako je rekla - našu bih vezu doživljavala kao vezu poslodavca i zaposlenika. Naravno, platila bih vam za vašu stručnost.

- Ovo iz trenutka u trenutak postaje sve intri-gantnije. Kako mi točno mislite platiti, gospođo Deveridge? - Podigao je ruku. - Prije nego odgovorite na to pitanje moramo razjasniti jednu stvar. Kao što ste primijetili, bavim se trgovinom i moji mi poslovni pothvati veoma dobro idu. Vaš mi novac ne treba niti ga želim, gospođo.

- Možda ne. - Stisnula je oči. - No mislim da imam nešto što želite, gospodine.

Mirno ju je promatrao. - Doista? Priznajem da je ponuda zanimljiva.

- Pomislio je na stalnu okladu u knjigama klađenja u klubovima. - I ima svoje prednosti.

Zurila je u njega. - Kako molim?

Njezin izraz posvemašnjeg nerazumijevanja pokazao mu je da ona ne zna za oklade. - Ne događa se često da se muškarcu ponudi prilika za ljubavnu vezu s opasnom udovicom. Recite mi, gospođo, mogu li očekivati da ću preživjeti taj doživljaj? Ili vašim ljubavnicima prijete ista opasnost kao i vašim muževima?

Zabezegnuto je zurila u njega. Trenutak kasnije u očima joj je bljesnuo ledeni bijes. - Ako vas odlučim angažirati, gospodine Hunt, svakako će biti određene opasnosti, ali ta opasnost neće dolaziti s moje strane.

Uzdigao je obrve. - Ne želim zvučiti vulgarno, ali što se tiče moje naknade... ?

Značajno je pogledala ormarić u kojem se nalazio dnevnik s podacima o članovima Vanzagarskog društva. - Po vašem sam izrazu lica zaključila da vam se ne sviđa činjenica da je u toj knjizi zabilježeno tako mnogo podataka o vašim privatnim stvarima.

- Imate pravo. Nimalo mi se ne sviđa. - Ovako ili onako, naći će neki način da se dokopa te proklete knjige. Pogledao je budalasta zvonca na škurama. Neće biti nikakav problem za njega.

Promatrala ga je s izrazom pronicave napetosti. - Ako sklopimo nagodbu, gospodine, tim ću dnevnikom platiti vaše vrijeme i trud.

- Zar govorite da ćete mi dati tu prokletu knjigu ako vam pomognem?

- Da. - Oklijevala je. - Ali najprije moram odlučiti hoću li vas angažirati ili ne. Moram još malo razmisliti o tome prije nego odlučim. Mnogo je toga na kocki.

- Savjetujem vam, gospodo Deveridge, da radi vlastite dobrobiti ne oklijevate predugo.

S hladnim je prezirom podigla bradu. - Još jedna prijetnja, gospodine?

- Ni slučajno. Samo sam mislio na vaše pokušaje da od svojega doma učinite tvrđavu. - Pokazao je prema škurama. - Ako je ono čega se bojite povezano s vanzom, uvjeravam vas da bi se zvonjava tih zvona lako mogla čuti prekasno da bi bila od neke koristi.

Problijedjela je i tako čvrsto stegnula naslon za ruke svoje stolice da su joj zglobovi prstiju pobije-ljeli. - Mislim da biste sad trebali otići, gospodine.

Oklijevao je, a potom formalno sagnuo glavu u malenu naklonu. -

Kako želite, gospođo. Znate gdje ćete me naći kad se odlučite.

- Javit ću vam kad - Prekinula se kad su se vrata knjižnice bez upozorenja otvorila. Brzo je pogledala onamo. - Teta Bernice.

- Oprosti, dušo. - Bernice se ozareno smiješila Artemasu. - Nisam znala da si još uvijek sa svojim gostom. Zar nas nećeš upoznati?

- Da, naravno - promrmlja Madeline.

Brzo i nevoljko predstavila ih je jedno drugome. Artemas se nije dao požurivati. Odmah mu se svidjela Bernice Reed. Elegantna,

ljupka žena određene dobi koja posjeduje očit instinkt za modu i stil. Sviđao mu se sjaj smijeha u njezinim vedrim plavim očima.

Sagnuo se nad njezinom rukom i bio nagrađen gracioznom reakcijom koja mu je otkrila da dami ne nedostaje iskustva iz plesnih dvorana.

- Moja me nećakinja obavijestila da imamo mnogo razloga biti vam zahvalni na sinoć pruženoj pomoći - reče Bernice. - Vi ste danas junak u ovom kućanstvu.

- Hvala vam, gospođice Reed. Cijenim vaše ljubazne riječi. -

Dobacio je pogled Madeline. - No gospođa Deveridge me uvjeravala da nisam baš bio junak u tom događaju. Samo sam ispunjavao svoje obveze kao vlasnik mjesta gdje je došlo do otmice, znate.

Madeline se lecnula. Artemasu je njezina reakcija prčinila maleno zadovoljstvo.

Bernice je zurila u Madeline, očito zaprepaštena. - Nebesa, dušo, valjda nisi tako nešto rekla sirotom gospodinu Huntu. Sinoć je učinio daleko više od onoga što nalaže odgovornost. Ne shvaćam kako uopće možeš tvrditi da je imao bilo kakvu obvezu u cijeloj situaciji. Nellie je oteta izvan vrtova zadovoljstava, a ne unutra.

- Sasvim sam jasno rekla gospodinu Huntu da cijenimo njegove usluge - Madeline je procijedila kroz očito stisnute zube.

- Doista jest - reče Artemas. - Zapravo, pokazao sam se tako korisnim da razmišlja o tome bi li me angažirala za još jedan zadatak. Nešto u smislu angažiranja lopova da uhvati lopova, ako se ne varam.

Bernice se ponovno zaprepastila. - Nazvala vas je lopovom, gospodine?

- Pa - počne Artemas.

Madeline podigne ruke u zrak. - Nikad vas nisam tako nazvala, gospodine.

- Istina - dopusti Artemas. Opet se okrenuo prema Bernice. - Nikad me nije otvoreno nazvala lopovom.

- Nadam se da nije - reče Bernice. Madeline zastenje.

- Kako se bavim trgovinom - reče Artemas - prirodno je da sam veoma uzbuđen mogućnošću daljnjeg zaposlenja. - Namignuo je Bernice dok je hodao prema vratima. - Među nama rečeno,

gospođice Reed, očekujem da ću dobiti taj posao. Ima veoma malo drugih kvalificiranih kandidata, znate.

Izišao je u hodnik i sam otvorio ulazna vrata kuće prije nego su njih dvije uspjele zatvoriti usta.

5

- On je majstor vanze - reče Madeline. - To znači da igra neku zakučastu igru. Bit će veoma riskantno angažirati ga da nam pomogne.

- Mislim da nije mudro rabiti riječi kao što su *angažirati* ili *zaposliti* kad se razgovara o mogućnosti traženja pomoći od gospodina Hunta. - Bernice skupi usne. - Teško ga je zamisliti kao plaćenog zaposlenika, ako me razumiješ.

- Upravo suprotno, misliti o gospodinu Huntu kao o plaćenom zaposleniku jedini je razuman način gledanja na bilo kakvu vezu s njim. - Madeline sjedne naprijed na stolici iza pisaćeg stola i zagleda se u mjedeni pritiskivač za papir kao da je neki drevni prorok. -

Ako nastavimo s mojim planom, moramo se pobrinuti da Hunt zna gdje mu je mjesto.

Bernice je pijuckala čaj što ga je Nellie maločas donijela. - Hmm.

- Najviše se bojim da više nemamo nikakve mogućnosti izbora po tom pitanju.

Bernice trepne. - Kako molim?

- On zna za tatinu knjigu, znaš.

- O, Bože.

- Da, znam, pogriješila sam kad sam mu je pokazala. - Madeline nemirno ustane. - Spomenula sam je dok sam objašnjavala kako sam saznala za njegovu povezanost s Paviljonima snova. Mislila sam da će ga umiriti spoznaja da ga zapravo nisam špijunirala.

Berniceine oči više nisu sjale od vedrine. - Sad kad mu je poznato da su neke od njegovih tajni zabilježene, željet će se pod svaku cijenu dokopati onog dnevnika.

- Bojim se da imaš pravo. - Madeline se zagledala u vrt. - Vidjela sam izraz u njegovim očima kad je stigao do stranice na čijem se vrhu nalazi njegovo ime. Odmah sam shvatila da sam počinila veliku grešku.

- Zato si mu ponudila nagodbu. - Bernice kimne. - Nije loša ideja.

Činilo se da je voljan ozbiljno razmisliti o tvojoj ponudi.

- Malo previše voljan ako mene pitaš, ali ne znam što bih drugo mogla učiniti, osim nastaviti ovim putem. - Madeline pogleda Bernice. - Nema nikakve sumnje da bi nam mogao biti od koristi.

Sinoć sam ga vidjela u akciji. Plan što ga je smislio za spašavanje Nellie iz krčme bio je veoma lukav. I cijelom ju je uličicom nosio prebačenu preko ramena. Činilo se da je u veoma dobroj fizičkoj kondiciji za čovjeka njegove dobi.

- Ne bi se baš moglo reći da je star.

- Ne, naravno da nije - žurno će Madeline. -Samo sam željela reći da nije posve mlad.

- Nije.

- Nije ni star, kao što si upravo rekla - ustrajno je nastavila. -

Zapravo, moglo bi se reći da je baš prave dobi. Zreo, a ipak posve agiln.

- Zreo, ali ipak agiln - neutralno ponovi Bernice. - Da, mislim da je to dobar opis Hunta.

- Nisam baš sigurna da si točno pogodila razloge iz kojih gospodin Hunt želi u tajnosti zadržati činjenicu da je on vlasnik Paviljona snova.

- Nisi?

- Ne. Više nisam posve uvjereni da to čini zato što želi naći imućnu suprugu visokoga roda.

Bernice se doimala pomalo iznenađenom. -Zašto? Stvaranje saveza s moćnom obitelji čini se kao savršeno logičan potez jednog ambicioznog džentlmena.

- Lako je vjerovati da gospodin Hunt ima nekoliko ambicija. -

Madeline je prstom lupkala po prozorskoj dasci. - No nisam baš sigurna da je i sklapanje braka jedna od njih. Nešto mi govori da bi to već ostvario, da mu je to bio cilj.

- Imaš pravo.

- Već je trebalo doći do objave zaruka. U najmanju ruku, trebale smo čuti neke glasine u kojima bi se njegovo ime povezivalo s nekim od dostupnih mladih dama iz visokoga društva.

- To je točno. - Bernice zastane. - Zanimljivo je da nismo čule spominjanje ničijeg imena, kad smo već kod toga. Sto misliš, što se događa?

- Tko bi to znao kad je riječ o majstoru vanze?

- Madeline se okrenula i počela šetkati knjižnicom.

- Ali ima nečega u njemu.

- Nečega?

- Da. - Madeline je odmahнула rukom dok je nastojala pronaći riječi kojima bi objasnila da je istina ono što joj govori njezina intuicija. -

Sigurno nije tipični džentlmen iz visokoga društva. Kao da je sazdan od nečeg solidnijeg nego ostali pripadnici visokih krugova.

On je jastreb među moljcima.

- Zacijelo zreo a ipak agiln jastreb među moljcima, je li? - U

Berniceinim se očima pojavio veseli sjaj. - Kako zanimljiv opis. Tako poetičan. Gotovo metafizički po tonu.

Madeline ju je ljutito pogledala. - Tebi je moj opis Hunta smiješan?

Bernice se tiho nasmijala. - Draga moja, meni se on čini veoma umirujućim.

To je zaustavilo Madeline. - Što time želiš reći, za ime svijeta?

- Nakon tvojeg iskustva s Renwickom Deveridgeom, počela sam se bojati da više nikad nećeš pokazati zdravo zanimanje za muške pripadnike vrste. No sad se čini da ipak nisam imala razloga za zabrinutost.

Madeline je ostala bez riječi od šoka. Kad se napokon pribrala, još uvijek nije uspijevala smisliti suvisli odgovor.

- *Teta Bernice*. Stvarno.

- Već se godinu dana skrivaš od svijeta. Savršeno razumljivo, s obzirom na sve što si proživjela. Unatoč tomu, sve bi to bila još veća tragedija kad bi se pokazalo da ti se nisu vratili tvoji prirodni ženski osjećaji. Tvoj očiti interes za gospodina Hunta smatram izvrsnim znakom.

- Nisam *zainteresirana* za njega, za Boga miloga.

- Madeline se ljutito zaputila natrag prema polici za knjige. - Barem ne na način o kojem ti govoriš. No uvjerena sam da će ga se biti izrazito teško riješiti sad kad zna za tatin dnevnik. Stoga je najpametnije dobro ga iskoristiti, ako shvaćaš što mislim.

- Mogla bi jednostavno Huntu dati dnevnik -suho će Bernice.

Madeline se zaustavila ispred police za knjige.

- Vjeruj mi, razmišljala sam o tome.

- Ali?

- Ali treba nam njegova stručnost. Zašto se ne bismo nagodile kako bi nam na raspolaganju stajale njegove vještine? Dvije muhe jednim udarcem i sve to. - Danas rabi previše izreka, pomislila je.

- Doista, zašto ne? - Bernice se doimala zamišljenom. - Nije baš da imamo mnogo izbora.

- Ne, nemamo. - Madeline pogleda zvonca na škurama. - Zapravo, vjerujem da će nas gospodin Hunt, ako mu ne ponudimo dnevnik u zamjenu za njegove usluge, jedne mračne noći posjetiti i sam uzeti tu prokletu knjigu.

Idućeg je jutra Madeline odložila pero kojim je zapisivala bilješke i zatvorila tanku knjigu u kožnom uvezu čiji je sadržaj pokušavala dešifrirati.

Dešifrirati je doista prava riječ, zaključila je. Malena je knjiga veoma stara i često upotrebljavana. Rukom pisana zbrka očito besmislenih rečenica. Koliko je ona mogla procijeniti, riječi su mješavina drevnog grčkog, egipatskih hijeroglifa i starog, odavno mrtvog jezika Vanzagare. Isporučena je prije tri tjedna nakon dugog i kompliciranog putovanja iz Španjolske i odmah ju je zaintrigirala.

Smjesta je počela raditi na njoj.

Međutim, dosad nije nimalo napredovala. Grčki je sasvim jednostavan, ali riječi koje je prevela nemaju nikakva smisla.

Hijeroglifi su velika zagonetka, naravno, premda je čula da gospodin Thomas Young razvija zanimljivu teoriju o egipatskom pismu koja se temelji na njegovu radu s Rosetta kamenom.

Nažalost, još nije objavio svoju analizu.

Kad je riječ o drevnom jeziku Vanzagare, znala je da je ona jedna od nekolicine ljudi koji imaju ikakvih izgleda prevesti čak i samo maleni dio teksta. Veoma malo ljudi izvan obitelji zna za njezinu sposobnost. Proučavanje vanze i mrtvog jezika otočića smatra se rezerviranim za džentlmene. Dame ne mogu postati članice Društva, niti se smatra prikladnim da ih se upućuje u teme povezane s drevnom filozofijom.

Čak i da su obaviješteni da je Winton Reed svoju kćer naučio svemu što je znao, malo bi koji član Vanzagarskog društva vjerovao da je žena sposobna shvatiti kompleksnost neobičnog jezika kojim su napisane stare knjige.

Madeline je već nekoliko dana svoje slobodno vrijeme koristila kako bi radila na malenoj knjizi. Projekt je, premda težak i zahtjevan, činio dobro došlo odvlačenje pozornosti s njezinih drugih briga. No jutros se nije pokazao učinkovitim.

Često je podizala glavu i gledala koliko je sati. Ljutila ju je spoznaja da broji minute i sate otkako je poslala poruku Artemasu Huntu, ali nije si mogla pomoći.

- Ovdje je! - Bernicein je glas odzvanjao hodnikom. - Stiglo je!

- Sto, za ime svijeta? - Madeline je zurila u zatvorena vrata knjižnice i slušala žurne korake svoje tete u hodniku.

Nekoliko sekunda kasnije vrata su se širom otvorila. Bernice je pobjednički ušla u sobu i mahala nečim što je izgledalo kao bijela kartica. -Ovo je tako uzbudljivo.

Madeline je gledala karticu. - Što je to?

- Odgovor gospodina Hunta na tvoju poruku, naravno.

Madeline je preplavilo olakšanje. Skočila je na noge. - Daj da vidim.

Bernice joj je pružila poruku držeći se poput mađioničara koji iz ničega stvara golubicu.

Madeline je otvorila malenu omotnicu i brzo jednom pročitala poruku. Najprije je pomislila da je pogrešno shvatila sadržaj.

Zapanjeno se vratila na početak i opet je pročitala. Ni drugi put sadržaj nije imao više smisla. Spustila je pisamce i smučeno zurila u Bernice.

- U čemu je problem, dušo?

- Poslala sam gospodinu Huntu poruku u kojoj sam napisala da bih željela raspraviti o našem poslovnom sporazumu. On je poslao natrag ovu... ovu...

- Ovu, što? - Bernice je uzela pisamce iz Madelineine ruke. Izvadila je naočale, stavila ih na nos i glasno pročitala poruku.

»Molio bih da mi ukažete čast i dopustite da vas pratim na maskirani bal koji će se održati u Paviljonima snova u četvrtak uvečer.«

Bernice je podigla pogled, a oči su joj blistale od ushićenja. -

Zaboga, dušo, to je *poziv*.

- To vidim i sama. - Madeline je istrgnula pisamce iz Berniceinih prstiju i ljutito se zagledala u čvrst, muževan rukopis. - Što je naumio, do vraga?

- Stvarno, Madeline, doista si previše sumnjičava za ženu tvojih godina. Sto je tako neobično u činjenici da te ugledan džentlmen pozvao na bal?

- Ovdje ne razgovaramo o uglednom džentlmenu, već o Artemasu Huntu. Imam posve pravo biti sumnjičava.

- Postaješ prilično razdražljiva, draga moja. -Bernice se namrštila. - Jesi li opet imala problema sa spavanjem? Rabiš moj posebni eliksir, zar ne?

- Da, da. Veoma učinkovita stvar. - Nije vidjela nikakav razlog da kaže istinu Bernice. Sinoć je izlila eliksir u noćnu posudu, baš kao što je činila svake večeri jer se nije usudila rabiti ga. Posljednje što je noću željela bilo je usmrti. Noćne se more pogoršavaju.

- No dakle, ako pomanjkanje sna ne utječe na tvoje živce, onda je riječ o nečem drugom - reče Bernice.

- Moja reakcija na ovo Huntovo pisamce nije posljedica uznemirenih živaca. Riječ je o zdravom razumu. - Madeline je karticom lupkala po dlanu. - Razmisli malo. Ja čovjeka obavijestim da ga želim angažirati za određenu cijenu, a on mi natrag šalje poziv za ples pod maskama. Kakav je to odgovor?

- Veoma zanimljiv, ako mene pitaš. Osobito kad ga šalje zreo, a ipak agiln džentlmen.

- Ne. - Madeline ju je mrko promatrala. - Bojim se da je to izrazito vanza-odgovor. Hunt me namjerno pokušava zbuniti. Moramo se pitati zašto to čini.

- Pada mi na pamet samo jedan način na koji možeš dobiti odgovor na to pitanje, draga moja.

- Koji?

- Moraš prihvatiti njegov poziv, naravno. Madeline je zurila u nju. - Jesi li poludjela? Da

pođem na maskirani bal s Huntom? Kakva posve bizarna zamisao.

Bernice ju je značajno pogledala. - Imamo posla s majstorom vanze.

Morat ćeš postupati veoma lukavo i vješto. Bez brige, imam neograničeno povjerenje u tvoje sposobnosti da dođeš do istine.

- Hmm.

- U svakom slučaju, ne vidim kako bi ti odlazak na bal mogao nauditi - doda Bernice. - Uistinu ti treba malo zabave. Postaješ ekscentrična, tajnovita i povučena poput nekog džentlmena iz Vanzagarskog društva.

6

- Vidim da je Glenthorpe večeras malo ranije zastranio. - Lord Belstead je s neodobravanjem pogledao čovjeka koji se mlitavo izvalio u naslonjaču ispred kamina. - Još nije ni deset sati, a on već ne zna za sebe.

- Možda bismo ga trebali pozvati da s nama odigra partiju ili dvije. - Sledmere nije podigao pogled sa svojih karata. - Glenthorpe je budala, osobito kad je pijan. Večeras bismo ga nesumnjivo mogli olakšati za lijep iznos.

- Previše lako. - Artemas je proučavao svoje karte. - Kakav je užitak igrati karte s pijanom budalom?

- Nisam razmišljao o užitku - reče Sledmere. - Mislio sam na profit. Artemas odloži svoje karte. - Kad već govorimo o tome, dopustite da vam kažem kako sam upravo malo zaradio.

Belstead pogleda karte i puhne kroz nos. - Na moj račun, čini se.

Doista imate vražju sreću, gospodine.

Na drugoj strani prostorije Glenthorpe je odložio svoju praznu čašu i nezgrapno ustao. Promatrajući ga, Artemas reče: - Večeras sam dovoljno iskorištavao sreću. Ako biste me ispričali, vjerujem da kasnim na jedan sastanak.

Belstead se tiho nasmijao. - Tko je lijepa dama, Hunt?

- Trenutno se ne mogu sjetiti njezina imena. - Artemas ustane. -

Nema sumnje da će mi u prikladnom trenutku pasti na pamet.

Želim vam ugodnu večer, gospodo.

Sledmere se nasmijao. - Pobrinite se da se doista sjetite imena u pravom trenutku, gospodine. Iz nekog čudnog razloga žene se uvrijede ako čovjek pobrka njihova imena.

- Hvala na savjetu - reče Artemas.

Izišao je iz prostorije za kartanje i pošao u predvorje kako bi uzeo svoj kaput, šešir i rukavice.

Glenthorpe je bio na izlazu. Lagano je teturao i okrenuo se. - Čujte, Hunt, odlazite li?

- Da.

- Biste li dijelili kočiju? - Glenthorpe je virio kroz prozor. - Teško ju je naći u ovakvoj noći, znate. Tako mi svega, prokleta je magla tako gusta da bi se mogla rezati nožem.

- Zašto ne? - Artemas je odjenuo kaput i izišao.

- Izvrsno. - Glenthorpeov izraz olakšanja bio je gotovo komičan.

Požurio je za Artemasom na maglom obavijenu ulicu. - Sigurnije je ako izađemo zajedno, znate. Po ovakvom je vremenu sigurno da će vani biti razbojnika i zlikovaca.

- Tako kažu. - Artemas je zaustavio fijaker. Vozilo se zaustavilo ispred stuba kluba.

Glenthorpe se nespretno popeo u kabinu i spustio se na sjedalo.

Artemas je ušao za njim i zatvorio vrata.

- Ne sjećam se kad je početkom ljeta bilo tako mnogo magle - progundā Glenthorpe.

Fijaker je štropotao ulicom.

Artemas je zamišljeno promatrao Glenthorpea. Čovjek to nije opazio. Bio je previše zauzet promatranjem mračne ulice. Doimao se tjeskobnim. U njegovim se očima vidio napet, nervozan izraz.

- To se mene ne tiče, naravno. - Artemas se dublje zavukao u sjenke u kutu. - Ali opazio sam da se večeras doimate pomalo nervoznim, Glenthorpe. Zar vas nešto zabrinjava?

Glenthorpe je naglo skrenuo pogled s ulice na Artemasa i opet natrag. - Jeste li ikad imali osjećaj da vas netko promatra, gospodine?

- Promatra me?

- *Mene*. Ne vas. - Glenthorpe je navukao zavjese na prozoru i naslonio se na otrcane, istrošene jastuke. - U posljednje mi se vrijeme čini da me katkad netko slijedi. Ali kad se okrenem da pogledam, nikad nikoga nema iza mene. Veoma uznemirujuće.

- Zašto bi vas netko slijedio?

- Kako bih to ja mogao znati, dovraga? -Glenthorpe je govorio previše glasno i naprasito. Trepnuo je prestrašivši se vlastitoga glasa. Brzo je spustio ton. - Ali on je ondje. Osjećam to u kostima.

- Tko je taj čovjek za kojeg vjerujete da vas slijedi? - pitao je Artemas, ne baš zainteresirano.

- Nećete vjerovati, ali mislim da je to -Glenthorpe se prekinuo.

- Tko? - uljudno ga je potaknuo Artemas.

- Teško je objasniti. - Glenthorpeovi su se prsti trzali na sjedalu. -

Riječ je o nečemu što se dogodilo prije nekoliko godina. Nečemu što je imalo veze s jednom mladom ženom.

- Doista.

- Bila je samo glumica, znate. Nitko važan. -Glenthorpe je grčevito progutao slinu. - Dogodilo se nešto strašno. Nikad mi to nije bila namjera, naravno. Ostali su govorili da će biti zabavno. Rekli su da cura samo izaziva. Glumi da je nedostupna. Ali nije bilo tako, znate.

- Što se dogodilo? - bezizražajno je pitao Artemas.

- Odveli smo je na jedno privatno mjesto. -Glenthorpe je nadlanicom protrljao nos. - Mislili smo da ćemo se svi malo zabaviti. Ali ona... ona se opirala. Pobjegla je. Nismo mi krivo što je... Nije važno. Stvar je u tome da nisam sudjelovao u onome što se dogodilo. Ostali su obavili svoje s njom, ali kad je na mene došao red, nisam mogao, ako me razumijete. Previše sam popio. Ili možda zbog načina na koji me gledala.

- Kako vas je gledala?

- Kao da je nekakva vještica koja baca zle čini. Rekla je da ćemo svi platiti. Pa, to su bile besmislice, naravno. No shvatio sam da su ostali pogriješili. Nije nas izazivala. Nije željela niti jednog od nas. Ja... ja jednostavno... nisam to mogao obaviti.

- Ali bili ste ondje te noći.

- Da. Ali samo zato što su me ostali odveli sa sobom. To nije nešto u čemu ja uživam, znate. Nisam... želim reći, moja narav nije onako... tjelesna kao u drugih muškaraca. - Glenthorpe se opet trznuo. - U svakom slučaju, smislio sam neku ispriku. Ostali su mi se smijali, ali meni je to bilo svejedno. Samo sam želio otići. Ali djevojka, ona se oslobodila. Pobjegla je u noć. Došlo je do nesreće.

Pala je.

- Što ste učinili?

- Ja? - Glenthorpe se doimao užasnutim. - Pa, ništa. Baš ništa. To vam pokušavam objasniti. Nema nikakva razloga da mi se on pokušava osvetiti. Nisam je ni taknuo.

- Tko vam se pokušava osvetiti?

- Rekla je - Glenthorpe je polizao usne i opet protrljao nos. - Rekla je da će nas njezin ljubavnik sve uništiti zbog onoga što smo joj učinili.

Ali to je bilo prije pet godina. *Pet dugih godina*. Mislio sam da je sve to gotovo i zaboravljeno.

- Ali sad više niste sigurni da je tako? Glenthorpe je oklijevao i zatim gurnuo ruku u

džep. Izvadio je privjesak za džepni sat s pečatnja-kom. - Primio sam ovo prije nekoliko mjeseci. Jednostavno se pojavilo na mojem kućnom pragu.

Artemas je pogledao zlatni pečatnjak s gravu-rom konja koji se propinje. - Sto s tim?

- Mislim da mi je on to poslao. Onaj za kojega je rekla da će je osvetiti.

- Zašto bi to učinio?

Glenthorpe je protrljao nos. - Imam gadan osjećaj da se poigrava sa mnom. Onako kako se mačka poigrava mišem, znate? Ali to nije pravedno.

- Zašto ne?

- *Jer sam ja jedini od nas trojice koji joj nije nau-dio.* - Glenthorpe je klonulo sjedio. - Ja sam jedini koji je nije dotaknuo.

- No bili ste ondje te noći, niste li?

- Da, ali -

- Poštedite me svojih objašnjenja, Glenthorpe. Ne zanimaju me.

Možda ih možete iskušati na čovjeku za kojeg mislite da vas slijedi.

- Artemas je lupnuo po stropu kabine kako bi privukao pozornost kočijaša. - Ako biste me ispričali, ovdje ću vas napustiti. Mislim da ću ostatak puta do kuće radije sam pješaćiti.

- Ali razbojnici -

- Čovjek mora birati kad je riječ o društvu u kojem se želi nalaziti.

Fijaker se zaustavio. Artemas je izišao i zatvorio vrata. Nije se osvrnuo preko ramena dok je nestajao u mračnoj magli.

7

Večeras je kršio sva svoja vlastita pravila. Zakoni prema kojima je dugi niz godina živio malobrojni su, ali su strogi i nepopustljivi.

Prodavao je snove, ali nikad nije počinio budalastu grešku i dopustio sebi da povjeruje u njih. Stvorio je karijeru od osmišljavanja iluzija, ali on osobno nikad nije brkao maštu i stvarnost.

Rekao je sebi da nekoliko valcera s opasnom udovicom neće biti ništa više od elemenata njegove strategije, lukavi plan osmišljen s ciljem da je namami u svoju klopku. Dama previše zna o njemu, a on je znao da mora steći prednost. Drevna izreka vanze dobro to sažima: *Onoga koji je opasan treba razumjeti prije nego ga se može kontrolirati*

Madeline ga je nestrpljivo pogledala kroz otvore za oči svoje maske ukrašene perjem. - Krajnje je vrijeme da prijedemo na posao, gospodine.

Toliko o zavođenju valcerom.

- Nadao sam se da ćete si dopustiti uživanje u večeri prije nego detaljno raspravimo naš poslovni sporazum. - Artemas ju je čvršće privukao k sebi i opet zavrtio na kratom plesnom podiju. -Ja si to svakako kanim priuštiti.

- Ne znam kakvu igru igrate, gospodine Hunt, ali što se mene tiče, ja nisam ovdje radi plesanja i zabave.

- Moram vam reći, Madeline, da ne ispunjavate očekivanja kao dama koja je na glasu da je sposobna zavesti i namamiti muškarca u propast. Priznajem da sam pomalo razočaran.

- Prirodno, poražavajuća je spoznaja da nisam dovoljno uzbudljiva, ali ne mogu reći da sam iznenađena što ste opazili moj neuspjeh u tom smislu. Zapravo je prekjučer moja teta spomenula da sam postala povučena i ekscentrična kao neki član Vanzagarskog društva.

- Ne zabrinjavajte se, gospođo. Čini se da brzo postajem sklon povučenim, ekscentričnim ženama.

Vidio je kako su joj se usta otvorila od ljutitog iznenađenja. Prije nego mu je dospjela odbrusiti onako kako je nesumnjivo zavrijedio, ponovno ju je zavrtio podijem. Nabori njezina crnog domina vrtjeli su joj se oko gležanja.

Čvrsto je odlučio uživati barem u dijelu ove večeri. Znao je da će biti takva u njegovim rukama: vibrantno topla i senzualna. Njezin je miris opijao više od najegzotičnijeg tamjana. U njemu se razvijala neobična lakoumnost još od razgovora u njezinoj knjižnici. Večeras će udovoljiti svojim porivima bez obzira na opasnosti.

Prešli su četvrtinu plesnog podija prije nego se uspjela pribrati. - Zašto ste, za ime svijeta, insistirali na ovoj smiješnoj šaradi od valcera? - ukočeno je pitala.

- To nije šarada. Uistinu plešemo valcer, za slučaj da niste opazili.

Za razliku od mnogih ponuda u Paviljonima snova, naš ples nije nikakva iluzija. Očekujem da ćemo oboje biti veoma zadihani kad završimo.

- Sasvim dobro znate što sam željela reći, gospodine.

Osmjehnuo se. - Ja se bavim prodajom snova i iluzija, gospođo. Vi želite kupiti nešto od moje robe. Poput bilo kojeg trgovca, insistiram da iskušate nešto od moje robe prije nego se posvetimo neukusnim detaljima oko sklapanja nagodbe.

Zavrtio ju je u drugom smjeru prije nego se stigla prepirati. Možda će neko vrijeme biti previše zadihana da bi vodila poslovne razgovore ako budu dovoljno žustro plesali.

Eventualno će se morati pozabaviti tom temom, jasno. No želio je da do pregovaranja dođe u području pod njegovom kontrolom, a ne na nekom mjestu po njezinu izboru. Takve su pojedinosti izrazito važne u bilo kakvim pregovorima. Kad čovjek posluje s damom koju bije glas da ubija gospodu, mora se pobrinuti da bude u prednosti.

Dok je vrtio Madeline plesnim podijem, njegova je praktična strana s odsutnim zadovoljstvom primijetila da su prostorije Zlatnog paviljona večeras krcate. Maskirani balovi, koji se održavaju svakog četvrtka uvečer tijekom ljetnih mjeseci, jedna su od najpopularnijih atrakcija u vrtovima užitaka.

Dostupni su svima koji mogu platiti cijenu ulaznice. Jedini uvjet je da budu maskirani.

Demokratska je narav zbivanja mnoge vrijeđala. No neki od blaziranijih pripadnika otmjenog svijeta proglasili su maskirane balove zabavnima. To je bilo dovoljno da se privuku mase. Slabašni nagovještaj skandala i intriga koji se osjeća u vrtovima pokazao se beskrajno privlačnim. Svakog se četvrtka uvečer na plesnom podiju

kicoši, časnici, mladi raskalašenici i seosko plemstvo miješaju s glumicama, damama, trgovcima i skitnicama. Plešu usred maštovitih imitacija prostora drevnog Egipta i Rima.

Diskretna svjetlost obasjava pozlaćene stupove, obeliske i kipove.

Jednim dijelom prostranih odaja dominira dekoraterova verzija egipatskog hrama, upotpunjena imitacijom kamenih sfingi. U

drugom je dijelu rimska fontana okružena umjetnički polomljenim stupovima žuborila u širokom, plitkom bazenu. Lažne mumije, raskošna prijestolja i mnoge obojene urne strateški su postavljene naokolo. Također postoji niz mračnih udubljenja i kutaka opremljenih malenim kamenim klupama za dvoje.

Kad je prije tri godine kupio zapušteno zabavi-šte, Artemas je imao viziju onoga što je želio stvoriti. Henry Leggett je njegove upute vjerno proveo u djelo. Henry se bavio upraviteljem, arhitektima i dekoraterima. Svi su dobili upute da veliki prostor ispune egzotičnim, raskošnim i zagonetnim.

Nitko ne razumije primamljivost snova bolje od čovjeka koji sebi ne dopušta sanjati.

Glazba je previše brzo utihnula za njegov ukus. Nevoljko je zaustavio Madeline. Crni nabori domina još su se jednom zavrtjeli oko njezinih vitkih gležanja i potom se zaustavili. Njezine su ga oči izazivale kroz masku.

- Sad kad ste se dovoljno zabavili, možemo li prijeći na posao, gospodine?

Ah, dobro. Znao je da ples neće trajati cijelu noć. - Vrlo dobro, gospođo Deveridge, razgovarat ćemo

o našoj nagodbi. Ali ne ovdje. Za tako prljave stvari potrebna nam je privatnost.

- Ne bih baš rekla da su prljave, gospodine.

- U očima visokoga društva, gospođo, ne postoji ništa tako vulgarno kao što je sklapanje poslova.

Uzeo ju je pod ruku i poveo kroz široka dvo-krilna vrata u lampionima osvijetljene vrtove Paviljona snova. Ugodna je večer privukla mnogo ljudi koji su uživali u pomalo skandaloznim uzbuđenjima zabavnog parka.

Pomno postavljena rasvjetna tijela pojačavaju sablasne dojmove prizora što ih čine lukovi pobjede, mitske scene i klasične ruševine

postavljene između stabala uz vijugave staze. Visoko u zraku jedan je akrobat hodao po konopcu. Dolje su se skupine kicoša kladile na rezultate iluzija što ih je stvarao mađioničar odjeven u orijentalne halje. Ljudi su šetali naokolo jedući vruće pite od mesa i slastice kupljene na štandovima. Muškarci i žene očijukali su u sjenovitim vrtnim udubljenjima i nestajali u mračnim dijelovima vrta. Glazba, smijeh i povremeni pljesak odjekivali su cijelim područjem.

Madeline je pogledala skupinu bučnih mladih ljudi koji su se okupili ispred špilje pustinjakinje.

- Tako mi svega, ona špilja izgleda posve stvarno.

- U tome je poanta, gospodo Deveridge.

Čvršće joj je stegnuo ruku i poveo je prema udaljenom kraju zabavnog parka gdje je mrak obavijao stabla. Prošli su kraj ulaza u Kristalni paviljon gdje se okupila publika kako bi gledala trupe kositrenih vojnika u predstavi bitke.

Pljesak se začuo iz susjednog paviljona. Madeline se okrenula i pogledala osvijetljen ulaz.

- Kakva se zabava nudi u onoj dvorani?

- To je Srebrni paviljon. Angažirao sam hipno-tizera koji održava demonstracije.

- O, da, naravno. Upravo su hipnotizera Nellie i Alice silno željele vidjeti neku večer. - Znatiželjno ga je promatrala. - Vjerujete li u moć hipnoze, gospodine?

Slušao je entuzijastične povike odobravanja koji su odjekivali iz Srebrnog paviljona. - Vjerujem u prodavanje ulaznica, gospodo.

Hipnotizer je prilično uspješan u tome.

Umjesto da se nasmiješi na tu laganu ironiju, njezina su se usta stisnula u neodređeno zabrinut izraz. - Ima elemenata vanze koji se oslanjaju na ono što bi se moglo nazvati hipnozom.

- Neću to osporavati. Um je nepoznato područje. Njegove zagonetke leže u središtu filozofije vanze.

Mnoštvo se počelo prorjeđivati kako je šljunčana staza postajala mračnija.

- Kamo idemo? - s nelagodom upita Madeline.

- U dio vrtova koji još nisu otvoreni za javnost. Ondje možemo nesmetano razgovarati. Pokazat ću vam najnoviju atrakciju.

- Što će to biti?

- Kuća duhova.

Naglo je okrenula glavu. - *Duhova?*

Iznenadila ga je oštrina njezina tona. - Nemojte mi reći da se bojite duhova, gospođo Deveridge. Ni u jednom trenutku ne bih to povjerovao.

Ništa nije rekla, ali je osjećao njezinu napetost.

Duhovi?

Kad su stigli do mračne živice koja okružuje udaljeni kraj vrtova, Artemas je skinuo masku.

- Ne morate se zabrinjavati da će vas netko ovdje vidjeti, gospođo Deveridge. Ovaj je dio parka zatvoren za posjetitelje.

Oklijevala je, a potom nevoljko podigla ruku i skinula masku.

Mjesečina je svjetlucala na njezinoj tamnoj kosi.

- Kuća duhova je još u izgradnji. - Artemas je otvorio vrtna vrata i podigao ondje ostavljen ugašeni fenjer. - Trebala bi se otvoriti sljedeći mjesec. Očekujem da će biti veoma popularna kod mladih ljudi i zaljubljenih parova.

Madeline ništa nije rekla dok je palio fenjer i vodio je šljunčanom stazom okruženom visokim živicama. Skrenuli su oko ugla i našli se pred kamenim ulazom.

- Novi labirint - objasnio je Artemas dok su onuda prolazili. -

Otvorit će se kad i Kuća duhova. Osobno sam ga dizajnirao služeći se obrascem vanze za koji se nadam da će zbuniti većinu klijenata.

- Nimalo ne sumnjam u to. Moj je otac uvijek tvrdio da su labirinti vanze najkompliciraniji od svih na koje je ikad naišao.

Nasmiješio se na neodobravanje u njezinu glasu. - Ne sviđaju vam se labirinti?

- Uživala sam u njima dok sam bila djevojčica. Ali kasnije sam ih počela dovoditi u vezu s vanzom.

- I stoga su vam, naravno, prestali biti zabavni. Dobacila mu je zagonetan pogled, ali nije odgovorila.

Poveo ju je oko još jednog ugla. Gotičko pročelje Kuće duhova pojavilo se na mjesečini, a njezini su uski prozori djelovali prikladno mračno i zloslutno.

Madeline je proučavala građevinu prijetećeg izgleda. - Izgleda točno poput dvorca u jednom od romana gospođe York. Tako mi svega, dvaput bih razmislila prije nego bih ušla u tu kuću.

- To ću shvatiti kao kompliment. Iznenađeno ga je pogledala. Tada mu se protiv

volje osmjehnula. - Zaključujem da ste imali udjela u dizajniranju ove atrakcije, a ne samo labirinta?

- Da. Vjerujem da će ova atrakcija izazivati žmarce ne leđima mojih gostiju koji su skloniji pustolovinama.

Znatiželjno ga je pogledala. - Paviljoni snova su za vas nešto više od poslovne investicije, nije li tako?

Zamišljeno je promatrao dvorac dok je razmišljao o odgovoru. -

Otkrit ću vam tajnu koju nikome drugome ne bih povjerio, gospođo Deveridge. Kupio sam ovaj zabavni park jer sam vjerovao da je to izvrsna investicija. Kanio sam na tom zemljištu izgraditi kuće i poslovne prostore. Možda ću to i učiniti, s vremenom. Ali u međuvremenu sam shvatio da zapravo uživam u planiranju i osmišljavanju raznih atrakcija. Prodavanje snova je unosan posao.

- Shvaćam. - Zagledala se u Kuću duhova. - Kanite li nastaviti s vođenjem ovog zabavnog parka i nakon što za sebe nađete prikladnu suprugu?

- Još nisam odlučio o tome. - Podigao je nogu na niski kameni zid uza stazu do dvorca. - Ovo je drugi put da pitate o mojim namjerama po pitanju moje buduće supruge. Čini se da vam je veoma stalo do toga da budem iskren prema njoj.

- To vam svim srcem preporučujem.

- Ah, ali što ako bude imala nešto protiv mog izvora prihoda?

Madeline je spojila ruke iza leđa. Činilo se da je gotički paviljon fascinira. - Moj je savjet da od samoga početka budete iskreni prema njoj, gospodine.

- Čak i ako to znači da bih je mogao izgubiti?

- Iz iskustva znam da laganje nije dobar temelj za brak.

- Zar mi govorite da je vaš brak bio izgrađen na takvim temeljima?

- Moj mi je muž lagao od trenutka kad smo se upoznali, gospodine.

Kombinacija hladnoće i straha u njezinu glasu privukla je njegovu pozornost. - O čemu je lagao?

- O svemu. Lagao je mojem ocu i lagao je meni.

Prekasno sam otkrila da ne mogu vjerovati ni u što od onoga što mi je govorio. Još i danas pokušavam odvojiti činjenice od izmišljotina.

- Neugodna situacija.

- Gora nego što možete zamisliti - nesretno je šapnula.

Ispružio je ruku i podigao joj bradu. - Prije nego nastavimo razgovor o našoj poslovnoj suradnji, gospođo Deveridge, predlažem da nas dvoje sklopimo pakt.

- Kakav bi to pakt bio?

- Obećajmo jedno drugome da tijekom naše suradnje među nama neće biti laganja. Možda će biti stvari o kojima nećemo željeti razgovarati. Svatko može čuvati svoje tajne. Na kraju krajeva, svi imaju pravo na privatnost. Ali nećemo lagati jedno drugome.

Dogovoreno?

- Takav je pakt veoma lako sklopiti, gospodine.

- Njezine su oči bile tmurne na mjesecini. - Ali kako ijedno od nas može biti sigurno da će ono drugo poštovati dogovor?

- Izvrsno pitanje, gospođo Deveridge. Nemam dobar odgovor na to. Sve se na koncu svodi na povjerenje.

Usta su joj se lagano izvila. - Kažu da sam najvjerojatnije luda, a k tome i ubojica. Jeste li sigurni da želite toliko riskirati i vjerovati mi?

- Svi imamo svoje malene hirove i mane, zar ne?

- Slegnuo je ramenima. - Ako sklopimo tu nagodbu, morat ćete zanemariti mnogo toga o meni. Tu je ipak moja prošlost vanze i nesretna činjenica da se bavim trgovinom.

Zurila je u njega. Zatim je ispustila kratak, prigušen uzvik koji je mogao biti smijeh. - Vrlo dobro, gospodine, imate moju riječ, ako vam to nešto znači. Neću vam lagati.

- Ni vi od mene nećete čuti niti jednu laž.

- Zanimljiva nagodba, nije li? - kiselo je rekla. - Pakt o iskrenosti između žene za koju se priča da je hladnokrvno ubila svojeg muža i džentlmena koji pred svijetom skriva istinu o sebi.

- Ja sam time zadovoljan. - Promatrao ju je. -Sad kad smo to dogovorili, možda biste mi trebali reći što zapravo želite od mene, gospođo Deveridge.

- Ne morate se bojati, gospodine. Od vas ne želim ništa više od onoga što bi bilo koja razumna osoba mogla očekivati od jedne luđakinje. -Nastavila je zuriti u dvorac. - Želim da mi pomognete pronaći duha, gospodine.

Dugo je apsorbirao implikacije te izjave. Potom je polako uzdahnuo.

- Ne mogu zamisliti da bi žena vaše pameti i obrazovanja doista

mogla vjerovati u duhove.

Stegnula je čeljust. - Gotovo mogu vjerovati u tog određenog duha.

- Ima li taj duh ime?

- O, da - tiho je rekla. - Ima ime. Renwick Deveridge.

Možda su glasine ipak točne. Možda je doista luda, kandidatkinja za umobolnicu. Artemas je odjednom postao svjestan hladnoće u zraku. Magla se diže s Temze i prekriva vrtove.

- Zar stvarno vjerujete da se vaš pokojni muž vratio iz groba kako bi vas proganjao? - oprezno je pitao.

- Malo prije nego je... poginuo u požaru, moj se muž zarekao da će ubiti sve članove moje obitelji.

- Dobri Bože.

- Uspio je ubiti mojeg oca.

Artemas ju je napeto promatrao. - Winton Reed je navodno umro od srčanog udara.

- Radilo se o otrovu, gospodine Hunt. -Pogledala ga je, a potom se okrenula u stranu. -Moja ga je teta pokušala spasiti, ali je otac bio u poznim godinama i imao je slabo srce. Umro je nekoliko sati nakon požara.

- Shvaćam. - Govorio je neutralnim glasom. -Zacijelo nemate dokaza?

- Baš nikakvih.

- Hmm.

- Ne vjerujete mi, zar ne, gospodine? -Zamahнула je rukom. - Ne mogu reći da vam to zamjeram. Oni koji misle da sam ubila muža zacijelo bi tvrdili da vidim njegov duh jer me muči grižnja savjesti.

- Jeste li vidjeli njegov duh?

- Ne. - Oklijevala je. - Ali znam za nekoga tko jest.

Je li posve luda, pitao se. Ili je lukava žena koja je ubila muža i sad njega pokušava iskoristiti za neke svoje mračne planove? Bez obzira o čemu je riječ, ovaj razgovor sigurno nije dosadan.

- Sto mislite da se događa, gospođo Deveridge?

- Znam da to zvuči bezumno, ali u posljednje sam se vrijeme počela pitati je li moguće da moj muž nije poginuo u požaru one noći.

- Koliko sam shvatio, Deveridgeovo je tijelo pronađeno na zgarištu.

- Da. Liječnik ga je identificirao. Ali što ako... ?

- Što ako je liječnik pogriješio? Zar to pokušavate reći?

- Da. Rečeno mi je da je truplo izgorjelo, ali ne do neprepoznatljivosti. Unatoč tomu, moglo je doći do pogreške. -

Odjednom se okrenula prema njemu, a oči su joj djelovale izmučeno na svjetlu fenjera. - Ovako ili onako, moram otkriti istinu, i to brzo. Ako je moj muž još uvijek živ, mogu jedino zaključiti da se vratio kako bi izvršio svoju osvetu protiv moje obitelji. Moram poduzeti korake kako bih zaštitila svoju tetu i sebe.

Dugi ju je trenutak promatrao. - A ukoliko se pokaže da ste doista žrtva grozničave mašte, gospođo Deveridge? Što tada?

- Dokažite mi da griješim kad vjerujem da se Renwick vratio iz groba. Dokažite mi da sam luda. Vjerujte mi, gospodine, obradovala bih se spoznaji da sam oboljela na živce. - Usta su joj se izvila. -U najmanju ruku, mogla bih se početi liječiti. Moja je teta veoma vješta u pripremanju tonika za takve stvari.

Polako je istegnuo prste jedne šake. - Možda biste trebali posjetiti Bow Street, gospođo Deveridge. Možda bi vam mogao pomoći netko odande.

- Čak i kad bih privatnog istražitelja iz Bow Streeta uspjela uvjeriti da nisam luda, ne bi imao nikakvih izgleda protiv stručnjaka u vještinama vanze.

- Deveridge je bio stručnjak?

- Da. Nije bio majstor, premda je to silno želio postati, ali je bio veoma vješt. Moram vam reći, gospodine, da sam proučila očeve bilješke o članovima Društva i zaključila da, osim vas, postoji još samo jedna osoba kojoj bih se mogla obratiti. Nažalost, on nije dostupan.

Iz nekog ga je razloga iritirala spoznaja da je razmišljala o tome da angažira nekog drugog. -Tko je drugi čovjek kojeg ste smatrali prikladnim za taj zadatak?

- Gospodin Edison Stokes.

- On trenutno nije čak ni u Engleskoj - pro-gundža Artemas. -

Nedavno se oženio. Odveo je svoju ženu u obilazak rimskih ruševina, koliko sam čuo.

- Da. Što mi je ostavilo veoma malo mogućnosti.

- Uvijek je ugodno znati da je netko na vrhu popisa, makar je onamo dospio zbog pomanjkanja konkurencije.

Pogledala ga je u oči. - Dakle, gospodine? Hoćete li mi pomoći u mojoj istrazi u zamjenu za očev dnevnik?

Zurio je u njezine oči, ali ondje nije vidio nikakve znakove ludila, već samo čvrstu odlučnost i tračak istinskog očajanja. Ako joj ne pomogne, sama će se upustiti u tu istragu, ili će možda zatražiti pomoć jednog od mnogih ekscentričnih članova Vanzagarskog društva. Ovako ili onako, dovela bi se u veliku opasnost ako se njezine pretpostavke pokažu točnima. *Ako se pokažu točnima.*

Ima tisuću razloga protiv suradnje s tom ženom, mislio je. No činilo se da se trenutno ne može sjetiti niti jednog.

- Malo ću se raspitati - čuo je vlastiti oprezni glas. Vidio je kako otvara usta. Podigao je ruku kako bi je ušutkao. - Ako dobijem potvrdu vaših sumnji, opet ćemo razgovarati o situaciji. Ali neću obećati ništa više od toga.

Neočekivano mu se nasmiješila, a svjetlost fenjera doimala se blijedom u usporedbi s njezinim smiješkom. - Hvala vam, gospodine. Uvjeravam vas da ćete, kad ovo završi, dobiti dnevnik mogeg oca i moći ćete s njim raditi što god želite.

- Da - rekao je. - Hoću. - *Na ovaj ili onaj način.*

- No dakle - žustro je rekla - zacijelo imate neka pitanja.

- Imam veoma mnogo pitanja.

- Jasno mi je da će ono što ću vam ispričati zvučati pomalo bizarno, najblaže rečeno.

- Nema sumnje.

- Ali vjerujte mi, imam dobre razloge za zabrinutost.

- Kad već govorimo o istini, gospođo... Upitno ga je pogledala. -

Da?

- Budući da smo se složili da ćemo biti iskreni jedno prema drugome, najbolje je da vam ovdje i sada kažem da vas držim veoma privlačnom, Madeline.

Zavladala je mučna tišina.

- O, Bože - na koncu je rekla. - To je veoma nezgodno.

- Nema sumnje, ali tako je.

- Nadala sam se da ćemo moći izbjeći tu komplikaciju.

- Kao i ja, gospodo.

- Unatoč tomu - žustro je rekla - mislim da ste u prednosti u odnosu na druge džentlmene koji su u sličnoj nevolji.

- Nevolji. - Razmislio je o tome. - Da, čini se da ta riječ odgovara problemu.

Namrštila se. - Sigurno niste prvi muškarac koji pati od tog neobičnog zanimanja za mene.

- Zacijelo bih trebao osjećati olakšanje od spoznaje da nisam jedini.

Uzdahnula je. - Nikako to ne mogu razumjeti, ali zapravo sam tijekom protekle godine primila cijeli niz poruka i buketa od raznih džentlmjena. Svi su željeli romantičnu vezu, ako možete vjerovati.

- Shvaćam.

- To je uistinu veoma čudno, ali teta Bernice mi je objasnila da određenu vrstu muškaraca privlače udovice. Ta je vrsta očito pod dojmom da je dama u mojem položaju donekle iskusna i stoga se muškarac ne mora opterećivati njezinom, ovaj, čed-nošću, recimo to tako.

Artemas mudro kimne. - Drugim riječima, ne mora se suzdržavati zbog džentlmenskog poštovanja njezine nevinosti.

- Upravo tako. Kako teta Bernice kaže, udovice očito imaju određenu privlačnost.

- Hmm.

- Pazite, mogu razumjeti privlačnost iskustva ako je riječ o muškarcu koji želi imati ljubavnu vezu s damom.

- Hmm.

Lagano je odmahнула glavom. - Ali moglo bi se očekivati da će glasine o načinu na koji sam postala udovicom donekle odbijati džentlmene.

- Doista.

- Iskustvo je sasvim u redu, ali priznajem da ne mogu razumjeti zašto ih privlači dama za koju se priča da je hladnokrvno ubila svojeg muža.

- Ukus se ne može objasniti. - Odlučio je da neće spomenuti okladu u klubovima. Jamstvo da će dobiti tisuću funti ako uspije provesti noć s njom sasvim je dovoljno objašnjenje za bukete i pozive što ih je primila. Ali možda joj se ne bi svidjela ta činjenica.

Prijekorno ga je pogledala. - Moj vam je savjet, gospodine, da se poslužite svojim poznavanjem filozofije vanze kako biste suzbili svako zanimanje za romantičnu vezu sa mnom.

Obujmio joj je lice rukama. - Žao mi je što vam moram reći kako se čini da čak ni moj status majstora ne pomaže u suzbijanju želje da imam vezu s vama, Madeline.

Oči su joj se raširile. - Uistinu?

- Uistinu.

Vidljivo je progutala slinu. - Kako veoma čudno.

- Da, nije li? No kako me neprestano podsjećate, džentlmeni vanze su u pravilu čudaci.

Sagnuo je glavu i pokrio joj usta svojima prije nego je uspjela izustiti još neku riječ.

Osjećao je njezino iznenađenje i zbunjenost, ali se nije pokušala odmaknuti. Privukao ju je u zagrljaj i čvrsto je privinuo na prsa. Sad mu je bila bliže, mnogo bliže nego kad su plesali valcer. Osjećao je toplinu njezina tijela. Znao je da postaje veoma tvrd uz mekanu oblinu njezina boka. Glavu mu je ispunio njezin suptilni miris.

Tiho je uzdahnula. Potom su se njezina usta naglo smekšala pod njegovima. Nabori njezina domino-kostima doticali su njegove čizme.

Zavukao je ruke ispod domina i stavio dlanove tik ispod gornjeg dijela njezine haljine. Nježna težina njezinih dojki zamamno je počivala na rubovima njegovih ruku. Njime se širila žudnja.

Osjećao je kako mu se krv brzo zagrijava.

Možda ipak ima nečeg posebnog u udovicama, pomislio je.

Gladno je pio s njezinih usta. Njezina je reakcija bila prilično entuzijastična, ali pomalo nezgrapna. Podsjetio se da već godinu dana nema muža, a njezin je brak očito bio nezadovoljavajući.

Iznenadili su ga žestoki zahtjevi njegova tijela. Obuka ga je naučila da u svemu ima kontrolu, uključujući i odnose sa ženama. Povrh toga, više nije u dobi mladenačke požude.

No trenutno se osjećao veoma požudno.

Spustio je usta na slatku, osjetljivu kožu njezina vrata i čvršće stisnuo ruke oko vitkog tijela. Njezini su se prsti stegnuli u njegovoj kosi. Drhtala je u njegovim rukama.

Definitivno ima nečega u udovici, zaključio je. Odnosno, ima nečega u ovoj udovici.

- *Artemase*. - Kao da se neka brana podigla negdje duboko u njoj.

Njezina je reakcija izazvala golemi val strasti u njemu. Prošle su godine otkako je bio prepušten na milost i nemilost takve žudnje.

Činjenica da je zaprijetila uništavanjem kontrole koju je gradio toliko vremena i uz tako mnogo truda trebala ga je potresti do srži.

Međutim, silno je želio prepustiti se.

- Nisam imao pravo - šapnuo je uz njezina usta. - Vi ste još opasniji od onoga što govore glasine.

- Ne.

- Da.

- Možda je riječ samo o onoj neobičnoj privlačnosti što sam je maločas spomenula - bez daha je izustila.

- Možda. Ali moram vam reći da mi se živo fućka za to.

Pokušavao je misliti dok ju je ljubio. To nije bilo lako. No jedna mu je činjenica bila posve jasna. Ne može je uzeti ovdje na vlažnoj travi.

Podigao ju je i zaputio se prema stubama Kuće duhova. Nabori njezina kostima spuštali su se preko njegovih ruku.

- Dragi Bože. - Madeline je otrgnula usta s njegovih i istodobno se ukočila uz njega. U sjenkama su njezine oči bile ogromne, ali ne od strasti. - *Prozor*.

- Što? - Šok i strah u njezinu glasu naglo su ga vratili u stvarnost, pa ju je brzo spustio i pogledao niz uskih, nadsvođenih prozora. - Što je bilo?

- Netko je ondje unutra. - Zurila je u mračna okna na katu. - Vidjela sam ga kako se kreće, kunem se.

Artemas zastenje. - Vjerujem vam.

- Što? - okrenula se prema njemu. - Ali tko - ?

- Moj mladi prijatelj Zachary ili netko od njegovih očiju i ušiju, nema sumnje. Često sam ih upozoravao neka se klone ove atrakcije dok ne bude završena, ali krvožedni klipani su veoma uzbuđeni zbog ovoga. Henryju su davali svakojake ideje o stvaranju odgovarajućeg sablasnog dojma.

Krenuo je prema stubama.

- Artemase, čekajte -

- Ostanite tu. - Podigao je fenjer i otvorio ulazna vrata. - Ovo će trajati samo trenutak. Uskoro ću istjerati momke odavde.

- Ne sviđa mi se to, Artemase. - Obujmila se rukama i s nelagodnom promatrala vrata. - Molim vas, idemo odavde. Pošaljite nekog od vaših zaposlenika da se time pozabavi.

Njezina je tjeskoba nerazumna, pomislio je. S druge strane, ovo je dama koja se boji duha ubijenog muža. Pomislio je na čvrste škure i malena zvonca što ih je instalirala u svojem domu. Kakva ga je dijabolična sudbina dovela u vezu s tom ženom? Ali nije joj mogao okrenuti leđa, a sad se više ne radi samo o želji da se dokopa dnevnika njezina oca.

- Smirite se - rekao je tonom za koji se nadao da djeluje umirujuće.

-

Odmah ću se vratiti.

Ušao je u Kuću duhova. Svjetlost fenjera obasjavala je predvorje od imitacije kamena, stvarajući duboke sjenke ispod zavojitih stuba.

- Prokletstvo, kako možete biti tako tvrdoglavi?

- Madeline je podigla skute i požurila stubama za njim. - Doista sam vidjela nekoga na prozoru.

- Rekao sam da vam vjerujem.

- Nemojte se pretvarati da mi udovoljavate, gospodine. Sad radite za mene. Ako insistirate na konfrontiranju s uljezom, onda je moja dužnost poći s vama.

Nakratko je razmislio i odbacio ideju da je silom vrati van. Očito je uzrujana zbog onoga što je vidjela u mračnom prozoru. Samo će je obuzeti još veća tjeskoba ako je natjera da ga sama čeka na stazi.

Malo je vjerojatno da će uljez, ako doista postoji, predstavljati ozbiljnu prijetnju.

- Kako želite. - Krenuo je uskim stubištem na kat dvorca. Svjetlo fenjera sablasno je poigravalo po zidovima.

- Bez uvrede - Madeline je progundala iza njega

- ali ja nikad ne bih bacala novac na ulaznicu za ovu odvratnu atrakciju.

- Prilično je učinkovita, nije li? - Pogledao je bijele kosti koje su visjele u kamenom udubljenju.

- Što mislite o kosturu?

- Savršeno je odvratan.

- To je doprinos Malog Johna dekoru. Kad atrakcija bude dovršena, nekoliko će duhova visjeti sa stropa, a moći će se vidjeti i prilično zanimljivo truplo bez glave. Jedan od momaka predložio je nekoliko figura zastrtih kukuljicama na vrhu stubišta.

- Artemase, za Boga miloga, ovo nije trenutak za obilazak s vodičem. Negdje gore nalazi se uljez. Možda čeka kako bi skočio na nas.

- Malo vjerojatno. Zachary i njegovi prijatelji itekako su svjesni činjenice da ne bih blagonaklono gledao na tako nešto. - Nimalo blagonaklono. Kad se dočepa derana koji je prekinuo njegov strastveni interludij s Madeline, jasno će mu pokazati koliko mu smeta takvo uplitanje. - Sve u svemu, Zacharyjeve oči i uši su dobri momci, ali katkad -

Naglo se prekinuo jer mu je pozornost odvuкао nejasan pokret na vrhu stuba. Svjetlost fenjera obasjala je rub plašta, ali figura se već udaljavala. Uljez je nestao hodnikom gotovo posve bešumno.

- Artemase - dahne Madeline.

Ignorirao ju je, preskočio preostale stube i pojurio za figurom u bijegu. Čuo je Madeline iza sebe. Pitao se je li pogriješio kad joj je dopustio da pode s njim. Samo je načas vidio uljeza, ali mu je odmah postalo jasno da je osoba koju lovi muškarac, a ne ulični deran.

Jedna su se vrata na kraju hodnika uz tresak zatvorila. Artemas se zaustavio pred njima, spustio fenjer na pod i pritisnuo kvaku. Vrata se nisu otvorila.

- Gad je na vrata prislonio nešto teško - rekao je Madeline.

Ramenom se naslonio na vrata i snažno gurnuo.

- Pomoći ću vam. - Madeline je stala iza njega i objema rukama gurala vrata.

Artemas je osjetio kako se vrata miču dok je težak predmet na drugoj strani strugao po podu. Čuo je kretanje u sobi.

- Kojeg vruga radi ondje unutra? – progundao je.

Još je jednom snažno gurnuo vrata. Odškrinula su se dovoljno da se uvuče u mračnu odaju.

- Ostanite tu - rekao je Madeline. Ovog je puta to bila jasna zapovijed.

- Za Boga miloga, budite oprezni - rekla je glasom koji je sadržavao autoritet jednako oštar kao i njegov.

Artemas se bacio unutra, držeći tijelo sagnuto i okrenuto u stranu kako bi bio manja meta. Instinktivno se oslonio na svoju nekadašnju obuku i potražio najdublje sjenke.

No već je znao da je zakasnio.

Svjež noćni zrak dopirao je kroz prozor koji se otvara na minijaturni balkon. Mreža umjetne paučine njihala se na laganom propuhu.

Tanka se zavjesa sablasno nadimala na mjesecini, bezglasno ga izazivajući.

Prokleti idiot, pomislio je Artemas. Kako misli pobjeći tim putem?

Ukoliko ne želi riskirati dugi skok do tla, uljez se našao u klopci.

Međutim, stvorenja u klopci često su veoma opasna.

Obišao je nedavno naslikanu platnenu pozadinu koja prikazuje dva duha koji lebde iznad kripe. Odmaknuvši veo paučine, polako se primicao prozoru. Vidio je cijeli maleni balkon. Bio je prazan.

- Ondje vani nema nikoga - Madeline je šapnula iz sredine odaje. - Nestao je.

- Bit će sretan ako nije slomio vrat kad je skočio.

- Ništa nisam čula. Imala je pravo.

Artemas je izišao na balkon i pogledao dolje. Nije vidio nikakvo tijelo na travi. Niti je opazio nekoga kako se šepajući udaljava kroz šumu prema rijetko korištenoj južnoj kapiji.

- Nestao je - šapnula je.

- Nikako nije mogao skočiti s takve visine a da se ne ozlijedi. -

Koraknuo je unatrag i pogledao gore. - Pitam se nije li iskoristio drugi put.

- Krov?

- Moguće je, premda bi mu i dalje ostao problem silaženja - Artemas se prekinuo kad je vrhom čizme dotaknuo mekan, podatan predmet. Pogledao je dolje. Njime je prostrujao hladan osjećaj. -

Grom i pakao.

Madeline je gledala kako se saginje i podiže predmet što ga je dotaknuo nogom. - Sto je to?

- Razlog iz kojeg naš uljez nije razbio glavu kad je prije nekoliko minuta sišao s ovog balkona. -Artemas je podigao dio konopca na čijem je kraju bio vezan komplicirani uzao. - Nesumnjivo je na ovaj način i ušao u zdanje, a ne samo izišao.

Madeline uzdahne. - Pa, barem znate da nisam vidjela duha.

- Upravo suprotno, ne vjerujem da možemo biti posve sigurni u tu činjenicu.

Ukočila se. - Kako to mislite?

Artemas je debeli konopac polako povukao preko svojega dlana. -
Uzlovi kojima se koristio na svojem konopcu jesu vanza.

8

- Ispričajte mi cijelu priču od početka - reče Artemas.

Madeline je pogledala maleni, pusti vrt kroz prozor knjižnice.

Sklopila je ruke iza leđa i usredotočila se na sređivanje misli. Bila je naglašeno svjesna Artemasa koji se nagnuo na rub pisaćeg stola i čekao da ona započne sa svojim objašnjenjima.

Sinoć, nakon incidenta u Kući duhova, odveo ju je ravno kući, provjerio brave na njezinim prozorima i obećao da će poslati nekoga da do jutra pazi na kuću.

- Pokušajte se malo odmoriti - rekao je. - Ja bih želio malo razmišljati. Ujutro ću se vratiti ovamo pa ćemo razraditi planove.

Noć je provela u nastojanju da odluči koliko će mu reći. Sad mora oprezno birati riječi. - Rekla sam vam da je moj muž otrovao mojeg oca. Našla sam tatu prije nego je umro. Bernice ga je pokušala spasiti, ali su se čak i njezini najjači pripravci pokazali neučinkovitima. Rekla je da je Renwick uporabio neki smrtonosni napitak vanze.

- Nastavite.

Njegov je glas bio posve bezizražajan. Ništa nije odavao. Nije mogla procijeniti vjeruje li joj ili ne.

- Dotad smo već svi shvatili da je Renwick posve lud. O, nekoliko je mjeseci to dobro skrivao. Dovoljno dugo da zavara mojeg oca, mene i sve ostale. No na koncu je to postalo očito.

- Što vam je tako jasno pokazalo da je vaš muž luđak?

Oklijevala je. - Nakon našeg vjenčanja brzo je postalo očito da u Renwicku ima nečeg veoma čudnog. Provodio je sate i sate u posebnoj odaji na vrhu kuće. Nazivao ju je svojim laboratorijem.

Uvijek ju je držao zaključanu. Nikomu nije dopuštao da uđe onamo. Ali jednog poslijepodneva, dok je on izvodio svoje vježbe meditacije, uspjela sam ukrasti ključ.

- Pretražili ste zaključanu sobu?

- Da. - Spustila je pogled na svoje šake. - Zacijelo mislite da tako nešto ne dolikuje poslušnoj ženi.

Artemas je to ignorirao. - Što ste našli?

Polako se okrenula i pogledala ga u oči. -Dokaze da je Renwick duboko upleten u mutnu stranu vanze.

- Kakve dokaze?

- Dnevnike. Knjige. Bilješke. Alkemijske besmislice koje je moj otac oduvijek prezirao. Govorio je da takve stvari nisu u duhu prave vanze. Ali iz vlastitih istraživanja znam da je u toj filozofiji oduvijek postojala mračna struja magije i alkemije.

- Proklete okultne gluposti. Redovnici u vrtnim hramovima ne poučavaju takvim stvarima. Te su teme zabranjene.

Uzdigla je obrve. - Znači, što se kaže o zabranjenim temama, gospodine. Za neke postaju još zanimljivije.

- Znači, vaš je muž bio jedan od onih muškaraca koje privlače zabranjene teme?

- Da. To je bio pravi razlog iz kojega je potražio mojega oca i uvukao se u naše kućanstvo. Čak je pošao tako daleko i oženio mene u nastojanju da navede tatu da ga nauči onomu što je želio znati. Vjerovao je da će tata s njim podijeliti sve svoje tajne ako postane dio naše obitelji.

- Koje je tajne Deveridge želio saznati?

- Dvije stvari. Prva je poznavanje drevnog jezika vanze, onoga na kojem su napisane stare knjige o alkemiji i magiji.

- A drugo?

Stegnula je čeljust. - Renwick je želio postati punopravni majstor.

Zapravo, bio je opsjednut željom da stekne taj status.

- Vaš je otac odbio s njim podijeliti spoznaje najviših krugova?

Duboko je udahнула. - Da. Tata je napokon shvatio, prekasno, da je Renwick zao. Moj je muž doista vjerovao da će se moći pretvoriti u čarobnjaka ako uspije dešifrirati tajne okultnih tekstova vanze.

- Deveridge je uistinu bio lud ako je to vjerovao.

- Više nego lud, gospodine. Ubojit. Malo prije nego što je umro, moj je otac upozorio mene i Bernice da se Renwick zarekao da će nas sve ubiti. Moj je muž kanio uništiti cijelu obitelj jer je tata odbio naučiti ga ono što je trebao znati kako bi dešifrirao stare okultne knjige.

- No Deveridge je prikladno umro od ruke provalnika prije nego je uspio izvesti svoju osvetu -tiho će Artemas.

- Da. - Madeline je susrela pogled njegovih oštrih, mirnih očiju. -

Bernice vjeruje da je to bila ruka sudbine na djelu.

- Hmm. - Artemas je zamišljeno kimnuo. Sudbina je uvijek prikladno objašnjenje za takve stvari, nije li?

Pročistila je grlo. - Doista ne znam što se moglo dogoditi da je Renwick ostao na životu. Nakon tatine smrti nije ostao nitko tko bi štitiio Bernice i mene od njega.

- Ako je istina ovo što ste mi ispričali, doista mogu razumjeti vašu dilemu.

Zatvorila je oči na nekoliko sekunda, skupljajući snagu. - Ne vjerujete mi.

- Recimo da ću zasad zadržati za sebe svoju konačnu prosudbu.

- Znam da sve to zvuči veoma bizarno, gospodine, ali je istina. -

Stisnula je šake. - Kunem se da nisam luda. Sve što sam vam ispričala nije plod bolesne mašte. Morate mi vjerovati.

Još ju je trenutak zamišljeno promatrao. Potom se bez riječi odgurnuo od pisaćeg stola i pošao do stolića s pićem. Podigao je tešku kristalnu bocu konjaka, skinuo čep i ulio piće u čašu.

Odnio je čašu do nje i stavio joj je u ruku. - Pijte.

Čaša je bila hladna u njezinim prstima. Zagledala se u njezin sadržaj, svjesna činjenice da joj se um ukočio. Rekla je jedino što joj je palo na pamet. - Ali tek je jedanaest ujutro, gospodine. Konjak se ne pije u ovo doba dana.

- Iznenadili biste se kad biste znali što neki ljudi rade u jedanaest ujutro. Popijte to.

- Tako mi svega, naporni ste kao teta Bernice sa svojim tonicima. -

Podigla je čašu i popila gutljaj konjaka. Žario ju je niz grlo, ali je vrelna stvarala iznenađujuće ugodan osjećaj. Zapravo, tako ugodan da je odlučila popiti još jedan gutljaj.

- No dakle - reče Artemas - prijeđimo na bit situacije. Prošla je godina dana od smrti vašeg muža. Što se još, osim sinoćnjeg incidenta u Kući duhova, dogodilo da biste povjerovali da se Renwick Deveridge vratio kako bi se osvetio vama i vašima?

- Nemojte me pogrešno shvatiti, gospodine. -Naglo je odložila čašu.

- Znam da se priča kako sam sklona divljoj mašti i grozničavim vizijama. Ali imam razloga strahovati da se događa nešto veoma čudno.

Osmjehnuo se. - Vidim da je konjak imao povoljan učinak na vaš duh, gospođo. Pričajte mi o duhu Renwicka Deveridgea.

Prekrižila je ruke na prsima i počela hodati amo--tamo knjižnicom. - Sigurno ne vjerujem da je Renwick Deveridge nekako učinio nemoguće i vratio se iz groba da bi nas progonio. Ako se nalazi negdje vani, to je zato što je uspio preživjeti požar.

Tražila sam od vas da pronađete duha, ali ja zapravo ne vjerujem u duhove.

- Vjerovat ću vam na riječ. - Ramenom se oslonio na kraj police za knjige. Nije micao pogled s njezina lica. - Dopustite da preformuliram pitanje. Što se u posljednje vrijeme dogodilo, a pobudilo je vaš strah od Deveridgea?

Bit će pomalo šakljivo objasniti ovaj sljedeći dio, pomislila je. -

Prije tjedan dana primila sam pisamce od džentlmena koji je bio kolega mojeg oca. On je također neka vrsta stručnjaka za drevne jezike pa je proučavao i stari jezik Vanzagare.

- Što je pisalo u poruci?

Skupila je hrabrost. - U svojoj mi je poruci rekao da je u svojoj knjižnici vidio duh Renwicka Deveridgea. Smatrao je da me treba obavijestiti o tom incidentu.

- Grom i pakao.

Uzdahnula je. - Znam da je to neobična priča, gospodine. Ali morate je ozbiljno shvatiti, inače mi nećete biti ni od kakve koristi.

- Tko je taj učenjak koji tvrdi da je vidio duha? Još jedan težak dio, pomislila je. - Lord Linslade.

- *Linslade*? - Artemas ju je s nevjericom pogledao. - Svi znaju da je čovjek prolupao. On već godinama vidi duhove. Priča se da redovito razgovara sa sjenom svoje pokojne žene.

- Znam. - Prestala je hodati i spustila se u najbliži naslonjač. -

Vjerujte mi, premda me njegova poruka donekle uzdrmala, nisam mu vjerovala sve do...

- Do čega?

- Do prije četiri dana kad sam primila poruku od gospodina Pitneyja. Artemas ju je pažljivo promatrao. - Eatona Pitneyja?

- Poznajete ga?

- Sreli smo se jednom ili dvaput prije dosta godina. On je također ugledni stručnjak za drevne jezike.

- Tako je.

- Koliko sam shvatio, Pitney je posljednjih godina postao jednako ekscentričan kao i Linslade.

- Da. - Nagnula se unatrag u naslonjaču i pogledala ga. - Definitivno je čudan, čak i prema mjerilima članova Vanzagarskog društva. Već godinama vjeruje da ga promatraju fantomi koje naziva Strancima.

Koliko sam shvatila, prošle je godine otpustio svu posluhu u nastojanju da se riješi svakog Stranca koji igra ulogu slugu.

- Je li Pitney također tvrdio da je vidio Deveridgeova duha? - suho je pitao Artemas.

- Ne, gospodine Hunt. - Prstima je lupkala po naslonu za ruke naslonjača i silno se trudila zadržati ono malo strpljenja koliko ga je još imala. - U svojoj poruci nije spomenuo duhove.

Njegov se izraz lica neznatno smekšao, ali su mu oči ostale hladne i oprezne. - Što je točno rekao u svojoj poruci?

- Pokazat ću vam je.

Ustala je, izvukla ključić što ga je nosila oko vrata i prišla ormariću gdje je držala dnevnik o članovima Vanzagarskog društva. Otvorila ga je i izvadila jednu od poruka što ih je stavila unutra.

Pogledala je malen, zgusnut rukopis i potom bez komentara pružila pisamce Artemasu. Uzeo ga je i glasno pročitao.

Poštovana gospođo Deveridge!

Kao bivši kolega vašeg cijenjenog oca, osjećam da mi je dužnost

obavijestiti vas da je nakon niza godina motrenja na mene iz sjenki jedan od Stranaca nedavno postao tako odvažan da je pokušao upasti u moju knjižnicu. Srećom, zaustavile su ga moje

čvrste brave i škure.

Činjenica da se činilo kako je Stranac silno želio pristup mojim knjigama i bilješkama navela me da se pitam predstavlja li on možda prijatniju za druge znalce starog jezika. Vaš mi je otac jed-

nom rekao da je na vas prenio svoje znanje o drevnom jeziku Vanzagare. Također mi je poznato da još uvijek posjedujete knjige i

dokumente Wintona Reeda. Smatrao sam potrebnim upozoriti vas

da netko možda traži takve stvari.

Kao što zasigurno znate, u posljednje su se vrijeme širile glasine o

drevnom manuskriptu vanze pod nazivom Knjiga tajni.

Posvemašnje besmislice, naravno, ali priče su možda izvukle Strance iz sjenki kako bježe tražili...

Artemas je presavio pisamce. Doimao se zamišljenim. Madeline je to shvatila kao dobar znak.

- Jasno mi je da to nije mnogo za istragu - oprezno je rekla. - Poruka o duhu od džentlmena za kojeg se zna da ih redovito viđa i upozorenje o fantomu koji možda jest, a možda i nije pokušao ući u knjižnicu džentlmena koji već godinama pati od čudnih ideja.

Unatoč tomu, ne mogu ignorirati te poruke Linsladea i Pitneyja.

- Ne trebate više ništa objašnjavati, Madeline - tiho će Artemas. - Sad mi je jasno što vas je prestrašilo.

Preplavio ju je golem osjećaj olakšanja. - Znači, vidite vezu između tih dviju poruka, gospodine?

- Naravno. Bilo koja od tih dviju poruka, ako bi se uzela zasebno, mogla bi se otpisati kao piskara-nje čudaka. Ali zajedno čine obrazac.

- Upravo tako.

On ipak razumije, pomislila je. No s druge strane, on je vanza.

Spremnost da se vidi kroz slojeve stvarnosti do mogućnosti ispod površine jedno je od temeljnih načela filozofije.

- Ovdje je najzanimljivija činjenica - nastavio je Artemas -

Linsladeova uvjerenost da nije susreo bilo kojeg duha, već upravo prikazu vašeg pokojnog muža.

- Shvaćate zašto sam smatrala potrebnim poduzeti mjere predostrožnosti i istražiti situaciju.

- Svakako. - Pogledao ju je. - Pretpostavljam da želite početi s Linsladeom?

- Da. Mislila sam da bismo ga mogli posjetiti već danas poslije podne, ako vam to odgovara.

Artemas slegne ramenima. - Priznajem da se pobudila moja radoznalost. Nikad nisam podulje razgovarao s čovjekom koji tvrdi da redovito priča s duhovima.

* * *

- Kako ljubazno od vas da ste svratili, gospođo Deveridge. - Lord Linslade se topio od zadovoljstva dok je vodio Madeline do stolice.

Mogla bi prisegnuti da su njegove ptičje oči svjetlucale kad se okrenuo Artemasu.

- I od vas, gospodine. Oduševljen sam što vas opet vidim, Hunt. -

Vragoljasto se nasmiješio Artemasu. - Prošlo je dosta vremena otkako smo se zadnji put vidjeli, nije li?

- Nekoliko godina, vjerujem - rekao je Artemas dok se spuštao na stolicu.

- Doista. - Linslade je kimao glavom i sjeo za svoj pisaći stol. -

Predugo, gospodine. Koliko sam shvatio, učili ste u vrtnim hramovima i sad ste majstor starih vještina.

Madeline je pogledala portret *lady* Linslade u prirodnoj veličini koji je dominirao zidom iza barunove stolice. Slika je prikazivala krupnu, jedru ženu koja je, dok je bila živa, nadvisivala svojeg urednog, sitnog muža. Na sebi je imala večernju haljinu duboka četvrtasta izreza ukrašenu grčkim i etruščanskim simbolima. To je bio posljednji krik mode u vrijeme njezine smrti prije dvanaest godina.

Madeline se sjećala da su lord i *lady* Linslade uvijek pomno pratili najnoviju modu. Premda je *lady* Linslade sad zauvijek ostala u dvanaest godina staroj haljini, njezin je muž ostao u tijeku zbivanja.

Danas je Linslade nosio elegantno krojeni komplet koji uključuje prsluk od ružičasta satena i kravatu vezanu na najnoviji, veoma zakučasti način.

Linslade je svoje sitne, uredno manikirane ruke spojio na stolu i ozareno se smiješio Madeline. -Moram vam reći, draga moja, da sam vodio neke izrazito stimulativne razgovore s vašim ocem.

Madeline se ukočila. - Razgovarali ste s tatom?

- Da, svakako. - Linslade se tiho nasmijao. -Tako mi svega, sad češće viđam Reeda nego dok je bio živ.

Madeline je opazila ciničan sjaj u Artemasovim očima i nastojala ga ignorirati.

- O kojim temama raspravljate s mojim ocem?

- oprezno je pitala.

- Općenito konzultiramo jedan drugoga o našem istraživanju starog vanzagarskog jezika, naravno - rekao je Linslade. - Winton Reed je uvijek imao najzanimljivije ideje. Odavno smatram da su on i Ignatius

Lorring bili među najstručnijim autoritetima po pitanju tog jezika u cijeloj Europi.

- Shvaćam. - Madeline je Artemasu dobacila još jedan brz, tjeskoban pogled. Nije bila sigurna što bi dalje trebala reći.

- Recite mi, gospodine - posve ležerno će Artemas - razgovarate li ovih dana i s Loringom?

- Loring nije smatrao potrebnim da me posjeti otkako je prije nekoliko mjeseci umro. To zapravo nije nimalo čudno. - Linslade je puhnuo kroz nos.

- Čovjek je uvijek bio arogantan i svojeglav. Veoma prepotentan, znate. Smatrao je sebe najvećim autoritetom za sve aspekte vanze.

Sumnjam da se u tom smislu promijenio otkako je umro.

- On je ipak bio istraživač i učenjak koji je otkrio otočić Vanzagaru - podsjetio ga je Artemas.

- Upravo je Loring svima nama omogućio da upoznamo te vještine i filozofiju. On je bio utemeljitelj i prvi veliki majstor Vanzagarskog društva. Moglo bi se reći da je imao određeno pravo na visoko mišljenje o sebi.

- Da, da, znam. - Linslade je delikatno odmahnuo rukom. - Nitko ne osporava njegov status čovjeka koji je otkrio Vanzagaru. Iskreno rečeno, zapravo sam se nadao da će me ipak posjetiti nakon svoje smrti. Bio je veoma bolestan pri kraju života, znate. Nije primao mnogo posjetitelja. Nikad mi se nije pružila prilika da ga pitam o nekim glasinama koje sam čuo malo prije nego je umro.

- Koje su to bile glasine? - upita Artemas.

- Zacijelo ste ih i vi čuli, gospodine? - Linslade ga je pogledao. -

Prije nekoliko mjeseci među članovima Vanzagarskog društva sve je brujalo o krađi jedne veoma stare knjige.

- *Knjiga tajni* - reče Artemas. - Da, čuo sam te glasine. Međutim, nisam im vjerovao.

- Ne, naravno da ne - brzo će Linslade. - Krajnje gluposti. Ali prilično zanimljive, ne mislite li? Bilo bi zanimljivo čuti Loringovo mišljenje o tome.

- Prema onome što sam ja čuo - polako će Artemas - *Knjiga tajni*, ako je doista postojala, uništena je u požaru koji je progutao vilu Farrella Bluea u Italiji.

- Da, da, znam. - Linslade uzdahne. - Nažalost, ni Blue me nije posjetio otkako je umro, pa ga nisam mogao pitati o tome.

Ovo nikamo ne vodi, pomislila je Madeline.

Vrijeme je da preuzme kontrolu nad razgovorom.

- Milorde, u svojoj ste poruci spomenuli da ste nedavno vidjeli mojeg pokojnog muža.

- Baš ovdje, u mojoj knjižnici. - Linsladeov se vedar izraz lica preobrazio u zabrinuto mrštenje. - Pomalo sam se iznenadio, znate.

Sreli smo se jednom ili dvaput tijekom razdoblja kad je bio učenik vašeg oca, ali nismo bili nimalo bliski prijatelji.

Artemas je ispružio noge i proučavao vrhove svojih blistavih čizama. - Biste li ga smatrali kolegom?

- Svakako smo dijelili slične znanstvene interese, ali Deveridgea nisu zanimale moje teorije i mišljenja. Zapravo, posve mi je jasno stavio do znanja da me smatra oronulom starom budalom. Doživio sam ga kao prilično nepristojnog. - Linslade je naglo zastao i s ispričavanjem pogledao Madeline.

- Oprostite mi, draga moja, nisam želio kritizirati vašeg pokojnog muža.

Uspjela se mirno osmjehnuti. - Sigurna sam da ste svjesni činjenice da moj brak nije bio sretan, gospodine.

- Priznajem da sam čuo glasine u tom smislu. -Sousjećanje se pojavilo u Linsladeovim blistavim očima. - Kako veoma tragično.

Tako mi je žao da niste upoznali onaj stupanj blaženstva, fizičkog i metafizičkog, kakav smo *lady* Linslade i ja imali sreće doživjeti.

- Koliko sam shvatila, takva je vrsta sreće u braku veoma rijetka pojava, gospodine - žustro će Madeline. - No dakle, što se tiče razgovora koji ste vodili s mojim pokojnim mužem. Možete li nam ga prepričati?

- Svakako. - Linslade je skupio usne. - Nije dugo trajao. Zapravo, lako se moglo dogoditi da se uopće ne sretnemo. Čista slučajnost, kad smo već kod toga.

Artemas je podigao pogled sa svojih čizama. -Kako to mislite?

- Bilo je veoma kasno kad se Deveridge pojavio ovdje u knjižnici.

Svi su u kućanstvu već satima spavali. Da te noći nisam imao problema sa spavanjem i odlučio sići ovamo po neku knjigu, ne bih ga uopće vidio.

Madeline se lagano nagnula naprijed. - Sto vam je točno rekao, gospodine?

- Čekajte da razmislim. - Linsladeove su se obrve zamišljeno skupile. - Vjerujem da sam ja prvi progovorio. Razmijenili smo uobičajene uljudnosti. Rekao sam mu da sam iznenađen što ga vidim. Spomenuo sam da sam čuo o njegovoj smrti u požaru prije godinu dana.

- Što je rekao na to? - Artemas je pitao tonom koji se doimao iskreno znatiželjnim.

- Vjerujem da je primijetio kako je to bilo veoma nezgodno.

- Nezgodno? - Madeline je osjetila kapljice ledenog znoja ispod haljine. - Tu je riječ upotrijebio?

- Da, posve sam siguran da jest. - Linslade se nelagodno meškoltio i dobacio joj pogled ispričavanja. - Kao što sam rekao, čavrljali smo.

Prirodno, nisam zalazio u pojedinosti što sam ih čuo u glasinama o točnom načinu na koji je, ovaj, umro, draga moja.

- Prirodno. - Madeline se nakašljala kako bi pročistila grlo. - Veoma ljubazno od vas što niste raspravljali o neugodnim tračevima koji se šire naokolo.

- Uvijek sam uljudan s mrtvima - uvjeravao ju je Linslade. - Čini se da oni to cijene. U svakom slučaju, uvijek sam smatrao da je ono što se događa između muškarca i njegove žene isključivo njihova stvar.

Artemas je pogledao Linsladea. - Kako je Deveridge reagirao kad ste mu se obratili?

- Činilo se da je pomalo iznenađen kad sam mu se prvi put obratio.

- Linsladeove su se obrve uzdigle. - Kao da nije očekivao da će me vidjeti. Ne mogu zamisliti zašto. On je taj koji je posjetio mene, i bio je u mojoj knjižnici, na kraju krajeva.

- Doista. O čemu ste još razgovarali?

- Pitao sam ga bavi li se još uvijek izučavanjem starog jezika. Rekao je da se bavi. - Linsladeove su obrve poigravale. - Zapravo, spomenuo je glasine o *Knjizi tajni*. Pitao me jesam li čuo najnovije tračeve o toj temi.

- Koje su to bile glasine? - bezizražajnim je tonom pitao Artemas.

- Nešto o tome da je *Knjiga tajni* ipak preživjela požar u Italiji.

Rekao je da je čuo da recepti u knjizi nisu bili napisani samo na starom jeziku, već su bili i na neki način šifrirani. Veoma

komplikirane stvari, čak i za velikog stručnjaka za jezik. Činilo se da smatra kako bi bili potrebni neki načini objašnjavanja ili dešifriranja svega toga da bi se recepti preveli.

Madeline je stisnula šaku. - Jeste li to komentirali?

Linslade je delikatno puhnuo kroz nos. - Rekao sam mu da sve priče o *Knjizi tajni* treba smatrati samo besmislenim tračevima.

- Je li još nešto rekao? - Madeline je čula podrhtavanje vlastitoga glasa i stisnula zube.

- Ništa važno. Još smo nekoliko trenutaka čavrljali, a zatim je otišao.

- Artemas je pogledao Madeline. - Zamolio me da ga spomenem vama, draga moja. Rekao je nešto u smislu kako ne bi želio da ga zaboravite. Zato sam vam poslao poruku o našem susretu.

Madeline je na nekoliko sekunda prestala disati. Nije mogla pomaknuti ni mali prst. Bila je svjesna da je Artemas promatra zagonetnim pogledom, ali nije mogla okrenuti glavu prema njemu.

Zurila je u Linsladea. Čovjek redovito razgovara s duhovima. Nije posve pri zdravoj pameti. No nije se činilo ni da je posve lud.

Koliko je od onoga što je rekao istina, a koliko je plod mašte? Kako se to može razlikovati?

Pogledala je portret *lady* Linslade u njezinoj dvanaest godina staroj haljini. Nešto joj je palo na pamet.

- Milorde - oprezno je rekla - zanima me jedna stvar. Kad sretnete duh svoje žene, kako je odjevena?

- Odjevena? Pa, u veoma lijepu haljinu, naravno. - Linslade se dobroćudno nasmiješio. - *Lady* Linslade je uvijek imala izvrstan ukus.

Madeline je uhvatila Artemasov pogled. Zacijelo je shvatio njezinu namjeru jer je s odobravanjem lagano kimnuo glavom.

- Vodi li *lady* Linslade i dalje računa o najnovijoj modi? - Madeline je zadržavala dah.

Linslade se doimao iznenađenim, a potom neodređeno ožalošćenim. - Bojim se da ne vodi. Uvijek se pojavljuje u onoj ljupkoj haljini što ju je nosila za slikanje portreta. Grčki i etruščanski stil su joj bili veoma dragi, znate.

- Shvaćam. - Madeline je oprezno disala. - A moj otac? Kad ste vidjeli njegov duh, kako je bio odjeven?

Linslade se ozareno nasmiješio. - Točno onako kako je bio odjeven kad sam ga zadnji put posjetio. Nosi onaj tamnoplavi kaputić što ga je uvijek nosio na sastanke Društva i pomalo loše izabran žuti prsluk. Siguran sam da ga se sjećate.

- Da. - Progutala je slinu. - Sjećam se njegova žutog prsluka. Što je s mojim mužem? Sjećate li se što je njegov duh imao na sebi kad vas je neku večer posjetio?

- Zapravo se sjećam. Tada sam pomislio da izgleda veoma moderno i otmjeno. Na sebi je imao tamni kaputić krojen po najnovijoj modi i kravatu vezanu onako kako se danas nosi.

- Shvaćam - šapne Madeline.

- O, bilo je još nešto. Nosio je štap za šetnju. Imao je lijep zlatni držak u obliku sokolove glave. Veoma zgodno.

Madeline je osjetila kako joj se dižu vlasi na zatiljku.

* * *

Artemas joj je deset minuta kasnije pomogao da se popne u kočiju, ušao za njom i zatvorio vrata. Nije mu se sviđala napetost u njezinim očima. Bila je pribrana, ali previše blijeda.

- Je li vam dobro? - pitao je kad je vozilo krenulo naprijed.

- Da, naravno. - Polako je ispreplela prste u krilu. - Artemase, ovo zvuči kao da je Linslade neku večer u svojoj knjižnici naišao na pravog uljeza, a ne na duha.

- Uljeza koji je dovoljno sličio vašem pokojnom mužu da bi Linslade povjerovao kako je riječ o duhu Renwicka Deveridgea. - Udobno se smjestio na sjedalu. - Zanimljivo. Usput rečeno, moram priznati, Madeline, da je to bila izrazito dobra ideja o odjeći. Trebao sam se i sam sjetiti takvog načina ispitivanja.

Činilo se da ju je kompliment iznenadio. - Hvala vam, gospodine.

Slegnuo je ramenima. - Čini se da duhovi koji posjećuju Linsladea u pravilu nose odjeću na koju su navikli dok su bili živi. No Renwickov je duh bio odjeven po trenutnoj modi, a ne prošlogodišnjoj.

- Linslade je veoma ekscentričan - s nelagodom ga je podsjetila Madeline.

- To neću osporavati. Moguće je da previše nade polažemo u njegove odgovore na naša pitanja. Čovjek je očito sklon neobuzdanim maštarijama. Možda je izmislio modernu odjeću za

Deve-ridgeova duha jer se njegov smučeni um nije mogao sjetiti što je vaš muž nosio kad su se posljednji put sreli.

Nekoliko je sekunda razmišljala o tome. -Shvaćam što mislite.

Sigurna sam da je njegovo gospodstvo previše džentlmen da bi zamislilo nagoga duha.

- Nagoga duha. Kako zanimljiva zamisao. Prijekorno ga je pogledala. - Ne mogu vjerovati

da ovdje sjedimo i raspravljamo o modnim ukusima duhova. Kad bi nas netko slušao, zasigurno bi zaključio da smo oboje pobjegli iz ludnice.

- Da.

- Artemase, moram vam nešto reći.

- Što?

- Lord Linslade je spomenuo da je duh nosio... štap za šetnju.

- Pa što s tim? Takvi su štapovi trenutno veoma moderni. Ja ga osobno ne nosim, ali to je zato što ih smatram prokletom gnjavažom.

Pogledala je na ulicu. - Riječ je o tome da je štap što ga je Linslade opisao zvučao posve jedinstveno.

- Ah, da. Zlatni držak u obliku ptice grabljivice. Što s tim?

Polako je uzdahnula. - Nije samo zvučao jedinstveno, već i užasno poznato. Renwick je uvijek nosio štap koji savršeno odgovara Linsladeovu opisu.

Ukočio se. - Jeste li posve sigurni?

- Da. - U njezinim je očima bljesnuo izraz uznemirujuće blizu panike. Odmah je uspostavila kontrolu nad sobom. - Da, posve sam sigurna. Jednom mi je rekao da je to bio dar njegova oca.

Artemas ju je dugo proučavao.

- Mislim da bi bilo najbolje da se vi i vaša teta preselite u moju kuću dok sve ovo ne završi - na koncu je rekao.

Zurila je u njega. - Preselimo se u vašu kuću? Ali to je apsurdno.

Zašto bismo tako nešto učinile, za ime svijeta?

- Jer sam uvjeren da će se vaš veoma krupan kočijaš i ona malena zvonca na škurama pokazati beskorisnima protiv duha Renwicka Deveridgea.

- Ali, Artemase...

Gledao ju je u oči. - Uvukli ste me u taj slučaj, gospođo. Neka bude.

Sklopili smo nagodbu. Naći ću vašeg fantoma za vas. Ali vi morate pristati da ćete slijediti moje upute kad je riječ o vašoj sigurnosti.

Sumnjičavo ga je pogledala. - Vaše naredbe, želite reći.

- Možete rabiti izraz koji god želite. Ali u ovakvim stvarima ne mogu postojati dva zapovjednika. Dovest ćete u opasnost sve u vašem kućanstvu ako se budete protivili svakoj mojoj odluci.

- Ne protivim se, gospodine. Samo dovodim u pitanje mudrost vašeg prijedloga.

- Čudno - rekao je - ali meni to zvuči kao protivljenje.

Nemirno se promeškolljila. - Pomalo ste osjetljivi po pitanju svojeg autoriteta, niste li, gospodine?

- Krajnje sam osjetljiv po tom pitanju. Zapravo, tako osjetljiv da rijetko kad bilo komu dopuštam da ga dovodi u pitanje.

Ljutito ga je pogledala. - Ne možete očekivati da sve odluke prepustim vama.

- Smijem li vas ponovno podsjetiti da ste vi potražili mene, gospođo? Ponudili ste mi nagodbu i ja sam je prihvatio. Sklopili smo pakt.

Oklijevala je, a zatim je očito odlučila pokušati na drugi način. -

Gospodine, ne smijete smetnuti s uma vaš drugi cilj.

Jedan je neugodni trenutak opet pomislio da je nekako saznala za njegove planove da osveti Catherine. - Moj drugi cilj?

- Sasvim dobro znate da tražite suprugu s dobrim vezama. -

Poprijeko ga je pogledala. -Jasno ste mi stavili do znanja kako ne želite da se pročuje za vaše bavljenje trgovinom jer tada ne biste uspjeli formirati bračni savez kakav želite.

- Što s tim?

- Moram vam reći da bavljenje trgovinom nije jedino što bi moglo odbiti neke ljude - mračno je rekla. - Mnoge obitelji iz najboljih krugova lako bi vam mogle zamjeriti vašu zamisao da opasnu udovicu primite u svoju kuću kao gošću.

- Nisam razmišljao o toj mogućnosti. - Uzdigao je obrvu. - Zar doista vjerujete da bi neki od tih uštogljenih puritanaca mogao prigovoriti mojem izboru gostiju?

- Da, vjerujem.

- Kako veoma uskogradno s njihove strane.

- Stvar je u tome - usrdno je rekla - da se to uopće ne bi dobro odrazilo na vas. Morate to shvatiti. Uvjeravam vas da one dame koje su možda na vašem popisu potencijalnih supruga ne bi bile nimalo zadovoljne kad bi saznale da sam ja dulje vrijeme boravila pod vašim krovom.

- Madeline, kad ste zadnji put prespavali cijelu noć?

Oči su joj se raširile, ali se ponovno veoma brzo pribrala. - Kako ste pogodili?

- Razgovarao sam s čovjekom kojeg sam noćas postavio na ulicu ispred vaše kuće. Rekao je da je kroz prozor vaše sobe vidio svjetlo sve do zore. Vjerujem da je to česta pojava.

Okrenula je glavu i zagledala se u suncem obasjanu ulicu. - Iz nekog sam razloga pretpostavila da će, ako se vrati, to biti noću. On je bio stvorenje tmine, znate.

- Deveridge?

- Da. Izgledao je poput anđela, ali je zapravo bio demon. Čini mi se će onaj, ili *ono*, tko se vratio da ga osveti također preferirati noć.

Artemas se nagnuo naprijed i nježno obuhvatio njezine ruke svojima. Čekao je dok ga nije pogledala u oči.

- Vaše je rezoniranje na mjestu - rekao je. - Oni koji su skloni okultnim besmislicama što pripadaju mračnoj strani vanze vole melodramatično. Poznato je da za svoje aktivnosti radije biraju noć. Ali bojim se da se ne možete osloniti na to da će praktičar mračnih vještina uvijek djelovati noću. Upravo činjenica da ćete ga vi vjerojatnije očekivati noću mogla bi ga navesti da odluči djelovati danju.

- Sve je to tako prokleta komplicirano - šapnula je, a u glasu joj se osjećala tjeskoba. - Voljela bih da se moj otac nikad nije upletao u vanzu. Voljela bih da nikad nisam čula za tu filozofiju, niti upozнала nekoga tko ju je proučavao.

- Madeline -

Stisnula je malene šake između njegovih dlanova. - Tako mi svega, kad sve ovo završi, više nikad neću imati nikakva posla s bilo čim ili bilo kim povezanim s tom groznom filozofijom.

Hladan mu je osjećaj okovao utrobu. - Sasvim ste jasno iskazali svoje stavove o vanzi. Što ćete raditi po završetku ovog slučaja, to je isključivo vaša stvar. Ali u međuvremenu, angažirali ste me radi moje

stručnosti. Očekujem da ćete poslušati zdrav razum. Ako nećete misliti na vlastitu sigurnost, morate misliti na svoju tetu.

Želite li je izložiti opasnosti?

Dugo je proučavala njegovo lice. Njegova je logika bila na mjestu i on je vidio da je to shvaćala. *Logika vanze*. Znao je kako će glasiti njezin odgovor prije nje.

- Ne, jasno da ne želim - tiho je rekla. - Posve ste u pravu. Moram misliti na sigurnost tete Bernice. Odmah ću sve organizirati. Već se danas možemo preseliti u vaš dom.

- Mudra odluka, gospođo.

Ozlojeđeno ga je pogledala. - Baš mi se ne čini da sam ja donijela nekakvu odluku, gospodine. Vjerujem da je to vaša odluka.

- Hmm.

- Možda - zamišljeno je rekla - ako budemo veoma oprezni, veoma diskretni i ako budemo imali sreće, nitko u vašim društvenim krugovima neće ni opaziti da imate kućne goste. Ili ako to ipak opaze, možda me neće prepoznati. - Hmm.

Odlučio je prešutjeti okladu vrijednu tisuću funti u klubovima.

9

Malo iza dva ujutro Artemas je odložio svoje karte i pogledao protivnika. - Vjerujem da mi dugujete petsto funti, Flood.

- Bez brige, dobit ćete svoj prokleti novac do kraja mjeseca, Hunt. - Corwin Flood je potpisao priznanicu i bacio je preko stola.

Artemas je uzdigao obrvu dok je uzimao papirić. - Platit ćete svoj dug do kraja mjeseca? Smijem li zaključiti da ste trenutno u financijskim teškoćama, Flood?

- Ni slučajno. - Flood je posegnuo za bocom koja je stajala na stolu.

Napunio je čašu i iskapio klaret jednim dugim gutljajem. Kad je završio, odložio je čašu i mrzovoljno se zagledao u Artemasa. -

Uložio sam prokleta bogatstvo u jednu investicijsku priliku, od one vrste koja se pojavi jednom u životu. Skupio sam sve što sam imao kako bih kupio dionice. Isplatit će se za dva tjedna. Tada ćete dobiti novac.

- Radujem se danu kad će vaš brod uploviti u luku.

Flood je puhnuo kroz nos. - Nije riječ o prokletom brodu. Ne bih toliko uložio u neki brod. Previše riskantno. Brodovi tonu. Brodove napadaju gusari. - Nagnuo se preko stola i povjerljivim tonom rekao: - U mojoj investiciji nema nikakva rizika, gospodine. Štoviše, dobit će biti daleko veća nego od dionica broda. - Lukavo se smiješio. - Osim ako brod slučajno ne vozi teret od čistog zlata, naravno.

- Priznajem, pobudili ste moje zanimanje. Ništa ne može tako zaokupiti čovjekovu pozornost kao zlato.

Floodov je smiješak naglo nestao. Činilo se da je shvatio da je previše rekao. - Samo sam se šalio, gospodine. - Krišom se osvrnuo naokolo i ponovno si napunio čašu. - Samo malo humora, to je sve.

Artemas je ležerno ustao. - Nadam se da se niste šalili po pitanju vaših financijskih očekivanja krajem mjeseca. - Osmjehnuo se. -

Razočarao bih se kad bi se pokazalo da ne možete platiti svoje kockarske dugove, Flood. Veoma bih se razočarao.

Flood se lecnuo. Potom se ljutito namrštio. - Dobit ćete svoj novac. - Jezik mu se pomalo zaplita.

- Drago mi je da to čujem. Jeste li sigurni da mi ne možete pričati o toj investiciji koja bi se trebala isplatiti za dva tjedna? Možda je riječ o nečemu što bi me zanimalo.

- Žalim - kratko će Flood. - Sve su dionice prodane. Nisam to uopće trebao spominjati. Dioničari su morali prisegnuti na šutnju. - Sad se doimao zabrinutim. - Čujte, nećete valjda nekome pričati o tome, je li?

Artemas se polako nasmiješio. - Nikomu ništa neću reći, Flood.

Imate moju riječ. Posljednje što bih želio je upletati se u vašu investiciju.

Flood je ukočeno zurio, kao da ga je nešto u Artemasovu smiješku dovelo u trans. Tada je jednom trepnuo i kao da se trgnuo. - Imate pravo. U vašem je interesu držati jezik za zubima, nije li? Nećete dobiti svoj novac ako se budete upletali u moje investicijske pothvate.

- Prava istina.

Artemas se okrenuo i zaputio prema predvorju. Tri mlada, moderno odjevena muškarca, svi prilično pijani, teturala su pred njim.

Jedan je od njih koraknuo naprijed i teatralno raširio oči od iznenađenja. Dramatičnom je kretnjom ispružio ruku.

- Gle čuda! Prijatelji moji, koga vidimo pred sobom? Iskreno vjerujem da je to najhrabriji, naj-odvažniji, najneustrašiviji čovjek u cijeloj Engleskoj. Predstavljam vam Hunta.

Druga su dvojica počela skandirati.

- *Hunt, Hunt, Hunt.*

- Gledajte pažljivo te plemenite crte lica, dobro ga proučite, jer njegovo gospodstvo možda više nećemo vidjeti u ovoj lijepoj klupskoj prostoriji.

- *Hunt, Hunt, Hunt.*

- Kad svane sutrašnji dan, naš će smioni Hunt biti bogatiji za tisuću funti ili -

- *Hunt, Hunt, Hunt.*

- Ili će zauvijek napustiti ovaj svijet, a onamo će ga poslati nitko drugi do opasne udovice.

- *Hunt, Hunt, Hunt.*

- Želimo mu sreću noćas. U najmanju ruku, želimo mu čvrsti, ustrajni penis kako bi uživao u svojoj posljednjoj noći na ovome svijetu.

- *Hunt, Hunt, Hunt.*

Artemas je polako hodao prema trojici mladih bećara. Glasno su se smijali i kićeno mu se klanjali dok su mu se žurno micali s puta.

- *Hunt, Hunt, Hunt.*

Artemas je zastao na vratima i napola se okrenuo. Uputio je toj trojici dugi, zamišljeni pogled. U prostoriji je zavladao ugođaj iščekivanja. Izvadio je sat iz džepa. Sve su oči bile prikovane za njega dok je otvarao poklopac i gledao koliko je sati.

Kad je završio, zatvorio je poklopac i ležerno vratio sat u džep. -

Bojim se da večeras moram malo ranije otići. Neke situacije iziskuju moju pozornost. Siguran sam da svi razumijete.

Tri su se mladića smijuljila. Prigušeni se smijeh začuo od jednog kartaškog stola.

- Ali sutra - Artemas je zastao radi efekta. - Pod pretpostavkom da preživim noć, naravno -

Jedan od mladih kicoša zagrcnuo se od smijeha. - Pod pretpostavkom da posjedujete takav stupanj optimizma, gospodine, što ćete sutra učiniti?

- Sutra ću zakazati sastanak u zoru sa svakim čovjekom u ovom klubu koji je tako nepristojan da u mojoj nazočnosti vrijeđa moju gošću.

Tri su mlada čovjeka zurila u Artemasa, očiju mutnih od šoka, otvorenih usta. Ugođaj zainteresiranosti koji je zavladao u klubu pretvorio se u zaprepaštenu tišinu.

Zadovoljan dojmom što ga je ostavio, Artemas je izišao u predvorje.

Uzeo je svoj ogrtač i rukavice, te sišao stubama na ulicu.

Bio je manje od tri koraka udaljen od ulaznih vrata kad je iza sebe začuo žurne korake.

- Pričekajte, Hunt - doviknuo je Flood. - Podijelit ću kočiju s vama.

- U blizini nema niti jedne na raspolaganju. - Artemas je pokazao praznu, maglom obavijenu ulicu lagano zamahnuvši rukom. -

Prošetat ću do trga. Očekujem da će ondje biti slobodnih fijakera.

- Nema kočija? - Flood se osvrnuo naokolo, a na licu mu se pojavio izraz nesigurnosti. - Ali uvijek ih nekoliko čeka ispred kluba.

- Ne večeras. Magla, nema sumnje. Možda biste radije ostali unutra dok se ne pojavi neko vozilo. - Artemas je okrenuo leđa Floodu i nastavio hodati.

- Čekajte, idem s vama - brzo će Flood. - U glasu mu se osjećao tračak prikrivene tjeskobe. -Imate pravo, na trgu će sigurno biti neki fijaker, a sigurnije je ako hodamo zajedno.

- Kako želite.

Flood je uhvatio korak s njim. - Ulice su opasne u ovo doba noći, osobito za ovakva vremena.

- Čudi me što čujem da se bojite hodati ovim ulicama, Flood. Mislio sam da imate naviku mnogo vremena provoditi u zloglasnim četvrtima. Ovo je sigurno daleko manje opasan dio grada.

- Ne bojim se - zarežao je Flood. - To je samo malo zdravog razuma, ništa drugo.

Artemas je čuo nelagodu u Floodovu glasu. Osmjehnuo se. Flood se boji.

Flood mu je dobacio brz, nesiguran pogled. -Čujte, o čemu se, dovraga, radilo ondje u klubu? Zar doista kanite izazvati na dvoboj svakog muškarca koji stavi neku primjedbu o gospođi Deveridge?

- Ne.

Flood je puhnuo kroz nos. - Nisam ni mislio.

- Izazvat ću na dvoboj samo one koji stave primjedbe što ih ja procijenim uvredljivima za damu.

- Grom i pakao. Riskirali biste susret u zoru zbog nekoga poput opasne udovice? Jeste li ludi, gospodine? Zaboga, pa ona nije ništa bolja od -

Artemas se zaustavio i okrenuo prema njemu. -Da, Flood? Htjeli ste reći?

- Prokletstvo, gospodine, svi znaju da je ona ubila muža.

- Nije bilo nikakvih dokaza. - Artemas se nasmiješio. - A svi znamo da se nikoga ne može osuditi za umorstvo ako nema dokaza.

- Ali svi znaju -

- Ma je li?

Floodova su se usta micala, ali nije izustio niti jednu suvislu riječ.

Zurio je u Artemasa, koji se nije micao, i nesigurno koraknuo unatrag. Na raspršenoj svjetlosti obližnje plinske lampe njegovo je lice, ogrubjelo od godina raskalašenog života, izgledalo mrzovoljno i prestrašeno.

- Htjeli ste reći još nešto o toj temi, Flood?

- Ništa. - Napravio je cijelu predstavu od namještanja kaputa. -

Ništa više nisam kanio reći. Samo sam postavio pitanje.

- Smatrajte da sam vam odgovorio. - Artemas je opet počeo hodati.

Flood je oklijevao, a potom je, očito zaključivši da ne želi riskirati i sam se vratiti do kluba, požurio kako bi sustigao Artemasa.

Neko su vrijeme hodali bez riječi. Floodovi su koraci sablasno odjekivali u noći. Artemas se, iz dugogodišnje navike i vježbe, kretao posve bešumno.

- Trebali smo ponijeti fenjer. - Flood se osvrnuo preko ramena. -

Ove su proklete plinske kampe beskorisne u magli.

- Radije ne nosim fenjer ako to ikako mogu izbjeći - rekao je Artemas. - Sjaj lampe čovjeka čini idealnom metom za razbojнике.

- Grom i pakao. - Flood se opet osvrnuo preko ramena. - To mi nikad nije palo na pamet.

Iz obližnje se uličice čuo slabašan zvuk struganja.

Flood je zgrabio Artemasa za rukav. - Jeste li nešto čuli?

- Štakor, nema sumnje. - Artemas je značajno pogledao Floodove prste na svojem rukavu. - Gužvate moj kaput, gospodine.

- Oprostite. - Flood ga je odmah pustio.

- Čini se da ste pomalo tjeskobni, Flood. Možda biste trebali razmisliti o toniku za svoje živce.

- Prokletstvo, gospodine, želim da znate da su moji živci jednako čvrsti kao i vaši.

Artemas je slegnuo ramenima i ništa nije rekao. Jedan njegov dio automatski je registrirao noćne zvukove, sortirajući poznate, katalogizirajući sjenke, osluškujući hoće li čuti tiho struganje cipela po tlu.

S drugoga kraja ulice začuo se udaljeni odjek konjskih kopita.

- Možda je to fijaker - s nadom će Flood. No kočija se udaljila u suprotnome smjeru.

- Trebao sam ostati u klubu - progundao je Flood.

- Zašto ste noćas tako nervozni?

Usljedio je kratko oklijevanje prije nego je Flood progovorio. - Ako morate znati, netko mi je prijetio prije nekoliko mjeseci.

- Ma nemojte mi reći. - Artemas je proučavao svijeću u prozoru pred njima. - Tko vam je prijetio, gospodine?

- Ne znam kako mu je ime.

- Valjda ga možete opisati?

- Ne. - Flood je opet zastao. - Stvar je u tome da ga nikad nisam vidio.

- Ako nikad niste čak ni upoznali tog čovjeka, zašto bi vam, za ime svijeta, želio prijetiti?

- Ne znam - cvilio je Flood. - Zato je sve to tako prokleta čudno.

- Nemate baš nikakva pojma zašto bi vas taj neznanac izdvojio?

- Poslao je - Flood se prekinuo i glasno dahnuo kad je mačka jurnula preko ulice i nestala u mračnom prolazu. - Dovraga. Što je to bilo?

- To je bila samo mačka. - Artemas zastane. -Doista vam treba nešto za te vaše živce, Flood. Što vam je taj čovjek poslao?

- Pečatnjak. Od one vrste koja se pričvršćuje na privjesak džepnog sata.

- Kako biste to uopće mogli smatrati prijeljnom?

- To je... teško je objasniti. - Sad kad je počeo pričati, činilo se da se Flood ne može zaustaviti. -Sve to proizlazi iz nečega što se dogodilo prije nekoliko godina. Neki prijatelji i ja malo smo se zabavili s jednom malenom glumicom. Glupa se žena oslobodila i pobjegla.

Bilo je mračno. Nalazili smo se na selu, znate, i došlo je do nesreće i ona... pa, nije važno. Poanta je u tome da se zarekla da će je njezin ljubavnik jednoga dana osvetiti.

- I sad vi mislite da se on došao osvetiti, je li o tome riječ?

- To je nemoguće. - Flood je opet pogledao preko ramena. - Ne može biti riječ o onome za kojeg je rekla da će je osvetiti. Čak i da je budalasta mala drolja imala ljubavnika, zašto bi se trudio sad osvećivati? Želim reći, ona je bila samo glumica. I prošlo je pet godina.

- Znate onu staru izreku, Flood. Osveta je jelo koje je najbolje poslužiti hladno.

- Ali nismo je mi ubili. - Floodov se glas povisio. - Pala je i poginula nakon što je pobjegla u noć.

- Zvuči kao da je pala u nastojanju da pobjegne od vas i vaših prijatelja, Flood.

- Moram naći neki način da razgovaram s njim, tko god on bio. -

Flood se ponovno tjeskobno osvrnuo. - Mogu mu objasniti da nismo mislili nikomu nauditi. Samo malo zabave. Nismo mi krivi da je mala glupača -

- Štedite dah, Flood. Nema potrebe da mi išta objašnjavate. Ne želim slušati vaše isprike.

Prostitutka na svijećom osvjetljenom prozoru nasmiješila se Artemasu i pustila da joj šal klizne s ramena kako bi pokazala jednu dojku ružičasta vrha. Nezainteresirano ju je pogledao, a potom je vratio pozornost na ulicu.

- Već je prošlo nekoliko mjeseci - nešto kasnije reče Flood. - Možda je to bila samo zlobna šala.

- Ako je tako, osvetnik sigurno ima neobičan smisao za humor.

Artemas je krajičkom oka opazio lagano pomicanje sjenki iza sebe.

Trenutak nije mogao procijeniti što se promijenilo. Tada je shvatio.

- Grom i pakao - tiho reče. - Ugasila je svijeću.

- Kurva? - Flood je pogledao natrag prema mračnom prozoru. - Što s tim? Možda je -

Prekinuo se kad je vidio da se Artemas priljubio uz kameni zid i uopće ne obraća pozornost na njega.

Napadač nije skočio iz neke uličice ili mračne veže. Umjesto toga skočio je na ulicu s visoko postavljenog prozora. Oko njega su se širili nabori crnog plašta, pa je i ono malo svjetla plinskih lampi nestalo.

Sigurno ima nož, pomislio je Artemas. Većina vanza-pokreta ne oslanja se na oružje, ali ima izuzetaka. Napad pauk-u-oblaku uvijek uključuje nož.

Uhvatio je rub plašta kako ga odjevni predmet ne bi pokrio, što je bila namjera napadača. Trгнуvši ga u stranu, jedva je izbjegao udarac noge.

Vanza-borac je vješto doskočio na tlo, okrenut prema Artemasu.

Njegove je crte lica skrivala maska izrađena od crne kravate.

Hladna je svjetlost bljesnula s noža. Bacio se naprijed.

Artemas je kliznuo u stranu. Znao je da je već poremetio obrazac ovog manevra. Morao je djelovati brzo, prije nego se napadač prebaci na drugu strategiju.

Maskirani je napadač shvatio da će promašiti svoj cilj. Pokušao se snaći. Uspio je izbjeći udarac o zid, ali je na trenutak izgubio ravnotežu.

Artemas je nogom zamahnuo prema ruci u kojoj je borac držao nož.

Pogodio je. Začuo se uzvik i nož je pao na tlo.

Nakon što je izgubio prednost, napadač je očito zaključio da ne želi nastaviti. Naglo se okrenuo. Njegov je plašt vijorio iza njega poput velikog crnog krila.

Artemas je zgrabio rub odjevnog predmeta i povukao. Nije se iznenadio kad mu je ostao u ruci. Maskirani ga je čovjek otkopčao.

Napadač je nestao u dubokim sjenkama neosvijetljenog prolaza.

Njegovi su koraci odjekivali iz daljine. Artemasu je ostao vuneni plašt.

- Prokletstvo, čovječe. - Flood je zapanjeno zurio u Artemasa. -

Okomio se ravno na vas. Gad vam je pokušao prerezati grkljan.

Artemas je spustio pogled na plašt u svojoj ruci. - Da.

- Moram reći, sjajno ste ga sredili. Nikad ranije nisam vidio taj borilački stil. Veoma neobično.

- Imao sam sreće. Dobio sam upozorenje. -Artemas je pogledao u sad zamračen prozor gdje je prostitutka ugasila svijeću trenutak prije napada. - Nije bilo namijenjeno meni, ali to nije važno.

- Ti prokleti razbojnici postaju drskiji iz dana u dan - ustvrdi Flood.

- Ako se situacija pogorša, čovjek neće moći hodati ulicama a da mu netko ne čuva leđa.

Artemas je uhvatio konopac koji je visio s prozora. Bio mu je dovoljan kratak pogled na komplicirano vezane čvorove. London se može pohvaliti mnoštvom različitih razbojnika i lopova, ali malo je koji od njih vježbao borilačke vještine vanze.

10

Platneni su se jezici visoko uzdizali. Još su bili ograničeni na laboratorij na katu iznad, ali su bacali pakleno svjetlo niz dugi hodnik. Dim se širio poput mračnog stijega koji najavljuje legiju demona iz pakla.

Čučnula je ispred vrata spavaće sobe. Teški je željezni ključ bio moker od njegove krvi. Nastojala je ne gledati tijelo na sagu. No baš kad je počela gurati ključ u bravu, mrtvac se nasmijao. Ključ joj je kliznuo iz prstiju...

Madeline se naglo trgnula iz sna. Uspravno je sjela na krevetu, jedva hvatajući dah, nadajući se da nije kriknula. Bila je mokra od ledenog znoja. Tanka tkanina spavaćice zalijepila joj se za leđa i prsa.

Nekoliko sekunda nije znala gdje se nalazi. Njome je prostrujao novi val straha. Hitro je ustala iz kreveta. Kad su njezine bose noge dotaknule hladan pod, odjednom se sjetila da se nalazi u spavaćoj sobi velike, mračne kuće Artemasa Hunta.

Njegove dobro čuvane, velike, mračne kuće, podsjetila se.

Prsti su joj podrhtavali, baš kao i u snu. Morala se koncentrirati kako bi upalila svijeću. Kad je uspjela, maleni je plamen bacaо umirujući sjaj na izrezbarene stupove kreveta i stalak za lavor. Škrinje pune knjiga što ih je žurno sama spakirala stajale su u kutu.

Pogledala je na sat i vidjela da su gotovo tri ujutro. Spavala je puna dva sata prije nego ju je san probudio. Zapravo posve nevjerojatno.

Rijetko je kad uspijevala zaspati prije zore. Možda je razlog za činjenicu da je zadrijemala spoznaja da su brave u ovoj kući čvrste i čuvar s veoma velikim psom noću šeće vrtovima.

Prišla je vratima i oprezno ih otvorila. Vani je hodnik bio mračan, ali je sa stubišta dopirao prigušen sjaj. Shvatila je da je u predvorju upaljeno svjetlo. Čula je prigušene glasove. Artemas je stigao kući.

Već je i vrijeme, pomislila je. Rekao joj je da se večeras kani raspitati u igračnicama i klubovima. Jedva je čekala da čuje što je saznao.

Negdje u prizemlju tiho su se zatvorila vrata. Zavladala je tišina.

Čekala je nekoliko minuta, ali nije čula Artemasa na stubama.

Shvatila je da je zacijelo otišao u knjižnicu.

Vratila se do kreveta i uzela kućni ogrtač. Odjenula ga je, vezala pojas i zavukla stopala u papuče. Kapa s volančićima pala joj je tijekom noćne more. Našla ju je na jastuku i stavila na žalosno raskuštranu kosu.

Zaključivši da je pristojno odjevena, izišla je iz spavaće sobe i požurila mračnim hodnikom do širokog, zavojitog stubišta. Njezine mekane papuče nisu stvarale nikakav zvuk dok je silazila stubama pokrivenim sagom.

Prešla je predvorje i oklijevala ispred knjižnice. Čvrsto zatvorena vrata doimala su se nekako zabranjenima. Čovjek bi pomislio da Artemas ne želi društvo. Palo joj je na pamet da se možda vratio kući prilično pijan. Namrštila se. Bilo je teško zamisliti Artemasa pod utjecajem alkohola. U njegovoj je naravi postojala aura samosvladavanja, aspekt stroge kontrole koji bi zacijelo onemogućio tu vrstu slabosti.

Lagano je pokucala. Nije bilo odgovora.

Još je trenutak oklijevala, a potom je oprezno otvorila vrata. Ako je Artemas doista pod utjecajem alkohola, ostavit će ga na miru i potražiti ga ujutro.

Virnula je unutra. U kaminu je pucketala vatra, ali nije bilo ni traga Artemasu. Možda ipak nije u knjižnici. Ali zašto onda gori vatra u kaminu?

- Vjerujem da ste to vi, Madeline? - Dubok, mračan glas dopirao je iz dubine golemog naslonjača okrenutog prema kaminu.

- Da.

Uopće nije zvučio pijano, shvatila je. Osjetivši olakšanje, ušla je u knjižnicu i zatvorila vrata. Zadržala je ruke na kvaki iza sebe. - Čula sam vas kad ste se vratili, gospodine.

- I sišli ravno dolje po izvještaj, kako vidim, premda još nisu ni tri sata ujutro. - Zvučao je pomalo cinično. - Čini mi se da ćete biti krajnje zahtjevna poslodavka, gospođo Deveridge.

Nije bio pijan, ali nije bio ni dobro raspoložen. Čvrsto je stisnula usne i pustila kvaku. Krenula je preko saga.

Kad je stigla do kamina, okrenula se i pogledala Artemasa. Ostala je bez daha kad ga je ugledala ispruženog u naslonjaču. Odmah je znala da se nešto strašno dogodilo.

U očima mu je vidjela mračan sjaj. Skinuo je kaputić. Kravata mu je labavo visjela oko vrata. Svečanu bijelu košulju raskopčao je do polovice prsa. Vidjela je oštre, kovrčave dlačice u sjenkama.

U jednoj je ruci držao napola punu čašu konjaka. Prste druge ruke stegnuo je oko nekog predmeta što ga nije mogla vidjeti.

- Gospodine Hunt. - Zabrinuto je zurila u njega. - Artemase. Jeste li bolesni, gospodine?

- Ne.

- Čini mi se da se dogodilo nešto neugodno. O čemu je riječ?

- Jedan moj poznanik i ja noćas smo napadnuti na ulici.

- *Napadnuti?* Dragi Bože. Tko vas je napao? Jeste li opljačkani? -

Nešto joj je palo na pamet. Proučavala mu je lice. - Jeste li vi ili vaš prijatelj

ozlijeđeni?

- Ne. Zlikovac nije ostvario svoj cilj. Odahnula je od olakšanja. - Hvala nebesima.

Ulični razbojnik, zacijelo? Poznato je da ulice u blizini igračnica nisu nimalo sigurne. Doista biste trebali biti oprezniji gospodine.

- Do tog napada nije došlo u blizini igračnice. Zbio se veoma blizu jednog od mojih klubova. -Zastao je kako bi popio gutljaj konjaka.

Polako je spustio čašu. - Bez obzira tko je on bio, učio je vanzu.

Koža joj se naježila. - Jeste li sigurni?

- Da.

- Jeste li uspjeli - ? Prekinula se, s mukom progutala slinu i opet pokušala. - Jeste li ga vidjeli?

- Ne. Nosio je masku. Na koncu je pobjegao u sjenke. Vjerujem da je svoju strategiju razradio uz pomoć jedne prostitutke koja mu je dala znak kad nas je opazila na ulici. Sutra ću pogledati mogu li je naći.

Možda će nam dati nekakav trag o identitetu zlikovca.

Madelinein se želudac zgrčio. - Još jedan posjet duha Renwicka Deveridgea, mislite?

- Priznajem da nisam osobiti poznavalac metafizike, ali koliko mi je poznato, duhovi se uglavnom ne oslanjaju na noževe.

- Imao je nož?

- Da. Priredio je izvrsnu demonstraciju strategije napada koja se naziva pauk-u-oblaku. -Artemas je vrtio konjak u čaši. - Srećom,

izgubio je element iznenađenja jer sam opazio da je prostitutka ugasila svijeću.

- Vaš prijatelj nije ozlijeđen?

Artemas je čvršće stisnuo predmet što ga je držao. - Čovjek koji je bio sa mnom nije mi prijatelj.

- Shvaćam. - Polako se spustila na stolicu i pokušala razmisliti o implikacijama tih šokantnih vijesti. - Taj čovjek koji glumi Renwickova duha okomio se na vas, nije li? Zsigurno zna da moja teta i ja boravimo kod vas. Možda je svjestan činjenice da ste pristali pomoći mi. Nisam shvaćala -

- Madeline, smirite se.

Ispravila je ramena i pogledala ga. - Noćas vas je sigurno namjeravao ubiti. Moramo očekivati da će opet pokušati.

Činilo se da Artemas nije impresioniran tim zaključkom. - Možda.

Ali ne odmah. Sljedeći će put biti daleko oprezniji. Zna da ću nakon ovoga noćas biti na oprezu.

- Zna više od toga, gospodine. Borili ste se s njim. To znači da je sad svjestan činjenice da ste i vi vanza.

- Da. - Artemas se neveselo osmjehnuo. - A s obzirom na činjenicu da je on izvukao deblji kraj u našem sukobu, također zna da sam bolji od njega u borilačkim vještinama. Mislim da možemo zaključiti da će ubuduće biti daleko manje nepromišljen.

Zadrhtala je. - Što ste rekli čovjeku koji je bio s vama? Jeste li mu objasnili nešto od svega toga?

- Ništa mu nisam objasnio. Pretpostavio je da je zlikovac običan lopov. Ostavio sam ga u tom uvjerenju. - Artemas je zamišljeno zurio u svoj konjak.

- Shvaćam - rekla je. - Po vašem tonu zaključujem da vam se ne sviđa taj čovjek koji je večeras bio u vašem društvu.

Artemas nije odgovorio. Popio je još malo konjaka.

Odlučila je pokušati na drugi način. - Jeste li noćas nešto saznali u vašim klubovima ili igračnicama, gospodine?

- Veoma malo. Sigurno nisam čuo nikakve glasine o pojavljivanju duhova u knjižnicama drugih džentlmena iz visokoga društva.

- Većina džentlmena iz visokoga društva teško bi priznala da su vidjeli duha - suho će Madeline.

- Istina. - Prinio je čašu ustima i opet pio. Madeline je pročistila grlo.

- Dok ste bili vani,
do kuhinjskih je vrata došao onaj momak kojem plaćate da vam donosi informacije.

- Zachary? Kakve je vijesti imao za nas?

- Rekao je da Eaton Pitney nije viđen već nekoliko dana. Susjedi vjeruju da je otišao na svoje imanje na selu. Domaćici je, koja navodno odlazi u kuću samo dvaput tjedno, rečeno da njezine usluge neće biti potrebne do sljedećeg mjeseca.

Artemas je zurio u vatru. - Zanimljivo.

- Da, i meni se čini. - Oklijevala je. - Ne znam je li ovo pravi trenutak za razgovor o našem sljedećem koraku, gospodine, ali mnogo sam razmišljala nakon što sam razgovarala sa Zacharyjem.

Čini mi se prilično čudnim da je gospodin Pitney baš sad otišao iz grada. U današnje vrijeme veoma malo putuje, a ipak je odlučio otputovati na selo uskoro nakon što je meni poslao pismo.

- Doista čudno - melodramatičnim tonom reče Artemas. - Moglo bi se poći tako daleko i reći da je sve to veoma sumnjivo.

Namrštila se. - Zar mi se rugate, gospodine? Usta su mu se lagano izvila. - Ni u snu to ne bih učinio. Molim vas, nastavite.

- Pa, palo mi je na pamet da je gospodin Pitney možda napustio grad zbog nekog novog incidenta. Možda se uljez vratio i prestrašio ga. U svakom slučaju, zaključila sam da postoji samo jedan logičan daljnji potez.

- Jeste li? - Opasan je sjaj bljesnuo u Artemasovim očima. - I koji je to potez, gospođo?

Zastala je, nesigurna u njegovo raspoloženje. Potom se lagano nagnula naprijed i spustila ton glasa mada nikoga nije bilo u blizini.

- Predlažem da pretražimo kuću gospodina Pitneyja dok je on na selu. Možda ćemo naći nešto zanimljivo, neki pokazatelj koji će nam otkriti zašto je otišao iz grada.

Iznenadila se kad je Artemas kimnuo u znak slaganja. - Izvrsna zamisao. Ista je ideja i meni pala na pamet ranije večeras.

- Čuli ste da je otišao iz grada?

Slegnuo je ramenima. - Netko je to usput spomenuo tijekom partije karata.

- Shvaćam. - Raspoloženje joj se popravilo. - No dakle, očito razmišljamo na isti način, gospodine. To je veoma ugodno, nije li?

Dobacio joj je zagonetni pogled. - Ne onako ugodno kako bi moglo biti nešto drugo među nama.

Odlučila je ignorirati tu primjedbu. Doista je veoma neobično raspoložen, pomislila je. No s druge strane, ne poznaje ga baš tako dobro. Možda je taj neobičan aspekt njegova temperamenta uobičajen za njega. Zaključila je da će biti najbolje zadržati razgovor na poslovnoj razini.

- Zacijelo ćemo morati noću poći u Pitneyjevu kuću - glasno je razmišljala.

- I riskirati da susjedi opaze neobična svjetla u njegovoj kući? Ne, mislim da to ne bi bio mudar plan.

- Oh. - Trenutak je razmišljala. - Predlažete da tijekom dana uđemo u kuću? Neće li to biti pomalo riskantno?

- Oko Pitneyjeva vrta postoji veoma visok zid. Kad uđem, nitko me neće moći vidjeti.

Potrajalo je sekundu ili dvije dok nije shvatila što je rekao. Tada ju je obuzeo gnjev. - Stanite malo, gospodine. Nećete to sami obaviti.

To je moj plan i namjeravam ga provesti u djelo.

Stisnuo je oči. - Ja ću se pobrinuti za to. Vi ćete ostati ovdje dok ja pretražujem Pitneyjevu kuću.

Njegovo je arogantno autoritativno držanje prevršilo mjeru. Skočila je na noge. - Insistiram na tome da pođem s vama, gospodine.

- Ova vaša navika da se na svakom koraku pre-pirete sa mnom postaje iritantna, Madeline. - Polako je odložio praznu čašu. -

Angažirali ste me da provedem ovu istragu, a ipak prigovarate svakoj mojoj odluci.

- To nije točno.

- Točno je. Već sam umoran od toga. Stisnula je šake. - Zaboravljate gdje vam je mjesto, gospodine.

Artemas nije pomaknuo čak ni obrvu, ali je odmah znala da je počinila ogromnu grešku.

- Gdje mi je mjesto? - ponovio je zastrašujuće neutralnim tonom. -

Zacijelo vam je teško smatrati me sebi ravnim u svemu tome. Na kraju krajeva, ja se bavim trgovinom.

Usta su joj se osušila. - Govorim o vašemu mjestu u odnosu na našu nagodbu, gospodine - žurno je rekla. - Nisam željela reći da vas smatram nečim manjim od džentlmena samo zato što... ovaj -

- Samo zato što sam Trgovac Snovima? - Ustao je gipko poput mačke koja je u vrtu opazila malenu pticu.

- Vaši poslovi nemaju nikakve veze s ovim -rekla je, nadajući se da zvuči veoma uvjerljivo.

- Oduševljen sam da to čujem, gospođo. -Otvorio je svoju lijevu šaku.

Čula je tihi zvuk i vidjela da je bacio u stranu maleni predmet kojim se ranije poigravao. Pao je na stol. S mjesta ne kojem je stajala nije mogla vidjeti o čemu je riječ, ali joj se činilo da je blje-snulo zlato.

Artemas je prešao razdaljinu između njih. Trgnula se i opet pogledala njegovo lice.

- Artemase?

- Veoma je ljubazno od vas što ne obraćate pozornost na moju nepoželjnu vezu s trgovinom, gospođo. - Hladno se nasmiješio. -

No s druge strane, doista ne možete biti previše izbirljivi, zar ne?

Koraknula je unatrag i stigla do zida kraj mramornog okvira kamina.

- Gospodine, čini mi se da ovo nije pravi trenutak za nastavak našeg razgovora. Možda bi bilo najbolje da se sad vratim u krevet. Za doručkom možemo raspraviti o planovima za pretraživanje kuće gospodina Pitneyja.

Primaknuo joj se posve blizu i oslonio se rukama na zid s obje strane njezine glave, onemogućivši joj uzmak. - Upravo suprotno, Madeline. Doista mislim da bismo trebali raspraviti o vašim stavovima po pitanju *mjesta koje mi pripada*.

- Nekom drugom prigodom, gospodine.

- Sada. - Njegov je smiješak bio hladan. Oči nisu. - Moje je mišljenje da nemate pravo prigovora na moje nedostatke. Na kraju krajeva, govore da ste ubili svojeg muža i spalili njegovu kuću kako biste prikrili zločin.

- Ovaj, Artemase -

- Priznajem da bi vas vaš posebni ugled mogao staviti na neznatno višu društvenu razinu nego džentlmena koji se bavi trgovinom, ali sigurno ne više od jedne ili dvije stube.

Duboko je udahnula i odmah zaključila da je to još jedna greška.

Njegov miris, mješavina osušenog znoja, konjaka i nečeg neopisivog što je jedinstveno za njega, uznemirio je njezina osjetila.

- Gospodine, noćas očito niste pri sebi. Zacijelo je susret s onim zlikovcem uznemirio vaše živce.

- Mislite?

- Što se moglo i očekivati - usrdno ga je uvjeravala. - Zapravo, ako vas je napao Renwick, imate sreće da ste preživjeli.

- Onaj s kojim sam se večeras sukobio nije bio nikakav duh, Madeline. I uza svu dužnu skromnost, podsjetio bih vas da nisam samo preživio okršaj. Natjerao sam gada u bijeg. Ali moji su živci definitivno upaljeni.

- Moja teta ima neke izvrsne tonike za tu vrstu problema. - Njezin se glas i njoj samoj činio previše visokim. - Mogla bih skoknuti gore i donijeti vam bočicu ili dvije.

- Znam za samo jedan lijek.

Nakrivio je glavu i poljubio je. To je bio težak, omamljujuć, zahtjevan poljubac koji je uzburkao sva njezina osjetila. Ostavio ju je bez daha i potresenu. Njome je prostrujao drhtaj uzbuđenja.

Odmah je znala da je osjetio njezinu reakciju.

Zastenjao je i prišao joj bliže, produbivši poljubac. Zahvatila ju je plima čežnje i potrebe, ista omamljujuća mješavina emocija kakvu je osjetila kad ju je prvi put poljubio ispred Kuće duhova.

- *Madeline*. - Š aptao je ime uz njezine usne. -Grom i pakao, ženo, noćas nisi smjela doći ovamo.

U njoj je odjednom procvjetala neočekivana lakoumnost. Kao da je upravo saznala da bi mogla letjeti kad bi tako odlučila.

On je Trgovac Snovima, upozoravala je sebe. *Ova vrsta fantastičnih iluzija je ono čime se zapravo bavi.*

Ali za neke se snove isplati platiti punu cijenu.

- Sama donosim odluke, Artemase. - Obavila je ruke oko njega i priljubila se uz njegovu toplinu. -Željela sam doći ovamo.

Podigao je glavu tek toliko da joj može pogledati u oči. - Ako ostaneš, vodit ću ljubav s tobom. To ti je jasno, nije li? Noćas nisam raspoložen za igre.

Vatra koja je gorjela u njemu bila je toplija od one u kaminu.

Zapravo, činilo se da i ona postaje sve toplija. U njoj je oživjelo nešto za što je vjerovala da je zauvijek mrtvo. Ali postoji nešto u što mora biti posve sigurna, pomislila je.

- Ta tvoja sklonost -

Prešao je ustima preko njezinih. - Uvjeravam te, moja želja da vodim ljubav s tobom nije samo nezgodna sklonost.

- Da, pa, želim reći, to nije samo zato što ima nečega u udovicama, je li? Jer doista ne bih mogla podnijeti kad bih mislila da je to -

- Ima nečega u *tebi*, Madeline. - Poljubio ju je silovito i strastveno, naglašavajući svaku riječ. -Neka mi Bog pomogne, ima nečega u tebi.

Dubok, promukao žar u njegovu glasu izazvao je osjećaj ženske moći u njoj. Odjednom je osjetila vrtoglavicu. Stavila mu je ruke na ramena i raširila prste. Ispod fine tkanine njegove košulje osjećala je mišiće i kosti. Polako se nasmiješila i pogledala ga kroz trepavice.

Ipak ima nečega u statusu udovice, zaključila je. Nečega što je noćas u njoj stvaralo snažan osjećaj smionosti.

- Jesi li siguran da se želiš upustiti u rizik vođenja ljubavi s opasnom udovicom? - tiho je pitala.

Njegove su oči potamnjele na njezin erotičan, provokativan ton. - Je li jednako opasno biti tvoj ljubavnik kao što je opasno biti tvoj muž?

- Ne bih znala reći. Nikad nisam imala ljubavnika. Morat ćeš riskirati.

- Moram te podsjetiti, draga moja, da imaš posla s čovjekom koji je nekoć zarađivao za život u zloglasnim igračnicama. - Zavukao joj je prste u kosu, a njezina je kapica opet pala. Rukom je obuhvatio stražnji dio njezine glave. - Voljan sam riskirati ako je ulog dovoljno visok.

Podigao ju je u naručje i odnio do široke tamnocrvene sofe. Spustio ju je na jastuke i okrenuo se.

Gledala ga je kako prilazi vratima, slušala kako okreće ključ u bravi.

Njome je prostrujao još jedan drhtaj iščekivanja. Imala je osjećaj da stoji na rubu klisure i gleda dolje u veoma duboku vodu uzbur-kanog mora. Poriv da skoči bio je gotovo neodoljiv.

Artemas se vraćao prema njoj. Otkopčavao je košulju. Kad je stigao do sofe, odjevni je predmet već bio na podu.

U sjaju vatre vidjela je malenu tetovažu na njegovim prsima.

Prepoznala je cvijet vanze. No za divno čudo, pogled na to nije ju naglo vratio u stvarnost. Nije razbudio stare strahove ili ružne uspomene. Uspijevala se koncentrirati jedino na snažne konture

Artemasovih prsa. Njegova je snaga istodobno uzbuđivala, privlačila i neobjašnjivo godila svim njezinim osjetilima.

Sjeo je na jastuk kraj njezinih nogu i skinuo čizme. Jedna za drugom pale su na sag. Tihi su udarci bili poput zvonjave alarmnog zvona.

Ali pogled na njegova široka ramena kojima je svjetlost vatre podarila zlatnobrončanu boju prigušio je alarmna zvona. Bio je vitak, čvrst i nevjerojatno muževan. Našla se u vlasti slatkog, vrtoglavog uzbuđenja, daleko snažnijeg od bilo kojeg pripravka tete Bernice.

Nije uspjela odoljeti, pa je ispružila ruku i prstom prešla duž mišića njegove nadlaktice. Artemas joj je uhvatio ruku, okrenuo je i poljubio osjetljivu kožu njezina zapešća.

Potom se spustio na nju, pritisnuvši je o jastuke. Na sebi je imao samo hlače koje nisu uspijevale prikriti njegovo spolno uzbuđenje.

Zavukao je nogu između njezinih bedara. Osjetila je kako se pod njegovim prstima razmiču krajevi njezina kućnog ogrtača. Tanka spavaćica nije smetala njegovoj ruci. Dlanom joj je obujmio dojku.

Osjećala se grozničavo.

Poljubio je jednu bradavicu, potom drugu, ovla-živši obje kroz tanku tkaninu. Osjećala je njegove prste na sebi, klizili su niz oblinu njezina boka. Obuhvatio joj je bedro i polako, nježno stisnuo.

Dahnula je kad je osjetila prvi nagovještaj vlage između svojih nogu. Ondje se nakupljala tekuća vrelina, čineći je divlje nemirnom.

Stezala je Artemasova naga leđa, uživajući u snazi i čvrstini njegovih mišića. Njegova krupna, ukrućena muškost pritiskala joj je bedro.

Njegova je ruka kliznula uz unutrašnju stranu njezine noge do vrelog, nabreklog mjesta gdje je rastao osjećaj pritiska. Polako je zavukao prst u njezinu pukotinu. Njome je prostrujao šok energije.

- Artemase.

- U neke se rizike - primijetio je promuklim glasom punim zadovoljstva - doista isplati upuštati.

- I ja sam došla do potpuno istog zaključka. Već je zaboravila kako se diše na normalan

način, ali kad je uhvatio rub spavaćice i podigao je do njezina struka, pomislila je da više nikad neće doći do zraka.

Zastao je tek toliko da raskopča svoje hlače. Tada je gurnuo svoje koplje u njezin dlan. Obavila je prste oko njega, fascinirana glatkoćom i tvrdoćom njegova uda.

Čula ga je kako naglo uvlači dah na njezin dodir.

Ohrabrena njegovom brzom reakcijom, pojačala je svoj stisak. - Ako nastaviš to raditi, oboje ćemo se razočarati.

Iznenadena, žurno ga je pustila. - Žao mi je. Nisam te kanila ozlijediti.

Kratko se, prigušeno nasmijao i spustio svoje vlažno čelo na njezino. - Uvjeravam te da sam trenutno veoma daleko od običnog bola. Ali ne bih želio da ovo prebrzo završi.

Drhtavo mu se osmjehnula. - Ne bih ni ja. Zapravo, ne bih imala ništa protiv ostatak noći provesti na ovaj način.

- Ako uopće možeš pomisliti da bi mogla nekoliko sati provesti na ovoj mucij, mogla bi majstoru vanze držati predavanja o samokontroli.

- Nebesa, zar si doista na mucij? Poljubio joj je vrat. - Da.

- Nisam znala - zabrinuto je rekla. - Ne bih željela da patiš, Artemase.

Opet se nasmijao. - Previše si ljubazna, slatka moja. Okoristit ću se milošću koju nudiš. Malo se pomaknuo i bolje namjestio na njoj.

Nije shvatila koliko je promijenio njihov položaj sve dok odjednom nije osjetila kako se njegovo koplje polako, nezaustavljivo gura u vlažno, vruće mjesto između njezinih nogu.

Opet je zadrhtala. - Artemase?

- Toliko o tvojoj samokontroli, eh? - Činilo se da se zabavlja. - U redu je, slatka moja - promuklo je dodao. - Ni ja više ne mogu čekati.

Ovlažio se u njezinoj mokroj vrelini i potom je jednim čvrstim potezom uronio u nju.

Znala je dovoljno o tome da bi očekivala malo bola, ali nije bila pripravna na osjećaj ispunjenosti i raširenosti do samih granica izdržljivosti.

- *Artemase*. - Jedva je mogla govoriti. Njegovo je ime bilo tek malo više od daha.

Posve se ukočio nad njom. - Što, dovraga?

Shvatila je da je počela dahtati poput psića. -Hoćeš li se, molim te, ukloniti? Čini se da postoji nekakav problem.

- Madeline. - Njime je prostrujao snažan drhtaj. Svaki je mišić njegova tijela bio napet poput luka.

- Zašto mi nisi rekla? Kako je to moguće? Prokletstvo, ti si *udovica*.

- Ali nikad zapravo nisam bila supruga.

- Odvjetnici - zastenjao je uz njezinu dojku. -Poništenje braka.

Nikad mi nije palo na pamet da bi se zahtjev mogao temeljiti na činjenicama.

Stisnula je zube i gurala mu ramena. - Svjesna sam činjenice da sam ja kriva za ovo, ali u svoju obranu mogu reći da mi nije palo na pamet da ćeš se tako loše uklopiti. Budi tako ljubazan i smjesta se makni.

- Nemoj - brzo je rekao kad ga je počela gurati.

- Molim te, nemoj se tako migoljiti.

- Željela bih da se odmah ukloniš iz mene.

- Ovo nije baš kao da me izbacuješ iz svojeg salona. Madeline, upozoravam te, *ne miči se*.

- Koliko ti puta moram reći da ne primam naredbe od tebe. -

Izvijala se ispod njega, pokušavajući pobjeći od njegove težine i silne punine između svojih nogu.

Počeo se povlačiti, ali nešto je pošlo po zlu. Njegovo se krupno tijelo grčilo uz nju.

Ispustio je dubok, prigušen uzvik.

Obuzeta panikom, zarila mu je nokte u ramena. Posve se ukočila, ne usuđujući se pomaknuti, dok se praznio u nju.

Kad je završio, nemoćno se skljkao na nju.

Zavladala je tišina.

- Grom i prokleti pakao - izustio je krajnje izražajno.

Oprezno je razmislila o situaciji.

- Artemase?

- Što je sad? Upozoravam te, ne vjerujem da bi moji živci izdržali još

neki šok noćas. Možda ću te ipak morati poslati gore po tonik tvoje tete.

- Nije ništa, zapravo. - Ovlažila je usne. - Samo što, pa, željela sam ti reći da ovaj položaj više nije onako neugodan kao prije nekoliko

minuta.

Nekoliko se trenutaka nije pomaknuo. Tada je, veoma polako, podigao glavu i pogledao je mrkim očima.

- Kako, molim? - pitao je sa zlokobnom uljud-nošću.

Uspjela se umirujuće osmjehnuti. - Sad je u redu, doista jest. Bez obzira na moj početni dojam, vjerujem da mi sasvim dobro pristajete.

- Grom i prokleti pakao. - Ovog je puta psovku izgovorio tako tiho da je bila gotovo nečujna.

Pročistila je grlo. - Možda bi želio opet pokušati?

- Ono što bih ja želio - procijedio je kroza zube - jest objašnjenje.

Izvukao se iz njezina tijela i ustao. Obuzeo ju je osjećaj gubitka i malodušnosti kad joj je okrenuo leđa i zakopčao hlače.

Bez riječi joj je pružio veliki rupčić. Posramljeno ga je uzela. Mogla je jedino biti zahvalna na činjenici da je njezin debeli kućni ogrtač apsorbirao veći dio tragova njihovih nedavnih aktivnosti. Barem se ujutro neće morati suočiti sa značajnim pogledima domaćice.

Uredila se koliko je najbolje mogla, duboko udahнула i prebrzo ustala. Koljena su joj odmah otkazala poslušnost. Ispružila je ruku kako bi se uhvatila za naslon za ruke na sofi. Artemas ju je uhvatio i postavio na noge s iznenađujućom nježnošću, ako se uzme u obzir njegovo očito loše raspoloženje.

- Je li ti dobro? - grubo je pitao.

- Da, svakako. - Spasili su je gnjev i ponos. Vezala je pojas kućnog ogrtača. Shvatila je da još uvijek drži rupčić što joj ga je dao.

Pogledala ga je i vidjela da je prljav. Posramljena, žurno ga je gurnula u džep.

Artemas ju je pustio i pošao do kamina. Jednom se podlakticom oslonio na policu i zagledao se u plamen.

- Pričalo se da se tvoj otac raspitivao o mogućnosti poništenja braka

- rekao je. - Sad razumijem da si doista imala osnovu za to.

- Da. - Bespomoćno je zurila u vatru. - No ja bih bila prihvatila bilo kakav izlaz iz tog braka.

Susreo je njezin pogled. - Deveridge je bio impotentan?

- Ne bih znala reći. - Gurnula je šake u rukave ogrtača kako bi ih zagrijala. - Samo znam da ga ja uopće nisam zanimala. Ne na taj način. Nažalost, tu sam istinu otkrila tek u našoj prvoj bračnoj noći.

- Zašto te uopće oženio ako nije mogao ispunjavati temeljne dužnosti muža?

- Mislila sam da sam ti jasno stavila do znanja da me Renwick nije volio. Brak ga nimalo nije zanimao. Zapravo je želio najdublje, najmračnije tajne vanze. Vjerovao je da mu ih moj otac može otkriti tako da ga nauči stari jezik.

Artemasova se ruka stegnula oko ruba police. -Da, naravno. Ne razmišljam jasno. Moraš mi oprostiti.

- Imao si napornu noć - oprezno je rekla.

- Moglo bi se reći.

- Mogla bih donijeti malo tetinog tonika -Prijeteci ju je pogledao. -

Ako još jednom spomeneš taj prokleti tonik, neću snositi odgovornost za svoje postupke.

Počela ju je obuzimati razdraženost. - Samo sam pokušavala pomoći.

- Vjeruj mi, draga moja, učinila si više nego dovoljno za jednu noć.

Oklijevala je, a potom odlučila da će pokušati objasniti ono malo što je znala o Renwickovu ponašanju. - Rekla sam ti da sam jednoga dana pretražila laboratorij mogeg muža.

Artemas ju je oštro pogledao. - Što s tim?

- Imala sam priliku pročitati neke njegove bilješke. Činilo se da je samog sebe uvjerio da je njegovu impotenciju izazvala njegova predanost vanzi. Zapisao je da svu svoju životnu energiju mora usredotočiti na svoje učenje kako bi uspio otkriti drevne alkemijske tajne filozofije.

- Shvaćam. - Artemas je lupkao prstima po polici iznad kamina. - A ti nisi imala pojma da on nije zainteresiran za svoje bračne dužnosti sve do vaše prve bračne noći?

- Znam da je to teško razumjeti. - Uzdahnula je. - Vjeruj mi, u mislima sam se tisuću puta vraćala u tjedne prije vjenčanja, pitajući se kako sam mogla biti tako glupa.

Namrštio se. - Madeline -

- Samo mogu reći da je Renwick bio ludi demon koji je izgledao kao briljantni anđeo. - Obujmila se rukama. - Mislio je da nas sve može šarmirati. I neko je vrijeme uspijevaao u tome.

Artemasova se čeljust trgnula. - Zaljubila si se u njega?

Odmahnula je glavom. - Kad sad razmišljam o tome, mogu vjerovati da se koristio nekom vrstom magije kako bi sakrio istinu o sebi. Ali to je objašnjenje previše jednostavno. Moram biti iskrena

-Renwick je točno znao kako će me zavesti.

Prvi put nakon incidenta na sofi Artemas je izgledao kao da se zabavlja. - Očito te nije osvojio strašću.

- Ne, naravno da nije - odbrusila je. - Strast je sasvim u redu na svoj način, valjda. Ali nikad nisam bila tako mlada ili tako naivna da bih tako nešto pobrkala s pravom ljubavi.

Ni večeras ne smije počinuti tu grešku, mračno se podsjetila.

- Naravno da ne - progundao je. - Niti jedna žena koja posjeduje tvoj jedinstveni temperament i snagu uma ne bi dopustila da je takva sitnica kao što je strast odvuče od zdravog razuma i logike.

- Upravo tako. Imam mnogo zamjerki na filozofiju vanze, kao što znaš, i ne odobravam je.

- Sasvim si jasno iznijela svoje osjećaje o toj temi.

- Ali odgojena sam u kućanstvu koje je bilo utemeljeno na načelima vanze, i priznajem da je na mene utjecao prezir te filozofije prema jakim strastima. - Kratko je oklijevala. - Renwick je bio dovoljno pametan da to shvati. Bojim se da me osvojio taktikom koja je daleko primamljivija od strasti.

- Što je, dovraga, ženi vašeg temperamenta primamljivije od strasti?

- Dobacio joj je neobičan pogled. - Priznajem da sam veoma znatiželjan po tom pitanju.

- Ne razumijem tvoj ton. Zar se ljutiš na mene?

- Ne znam - rekao je iznenađujuće iskreno. -Samo odgovori na pitanje.

- Pa, stvar je u tome da se pretvarao da je opčinjen mojom inteligencijom i znanjem.

- Aha. Da, sad mi je sve posve jasno. Drugim riječima, naveo te na pomisao da te voli zbog tvojeg uma.

- Da. A ja sam mu, onako glupa, povjerovala. -

Zatvorila je oči na neugodna sjećanja. - Mislila sam da smo suđeni jedno drugome. Srodne duše sjedinjene u metafizičkoj vezi koja će nadmašiti tjelesno i dopustiti nam da se sjedinimo na višoj razini.

- To je pakleno jaka veza.

- Zapravo, pokazalo se da je samo iluzija. Artemas se zagledao u vatru. - Ako je samo pola

od onoga što si rekla istina, onda je Renwick Deveridge doista bio posve lud.

- Da. Kao što sam rekla, u početku je uspijevao prikriti tu činjenicu.

Ali nakon naše prve bračne noći postajalo je sve očitije da je nešto veoma loše.

- Lud ili ne, čovjek je mrtav i pokopan. -Artemas je nastavio zuriti u vatru. - Da, čini se da nas netko pokušava uvjeriti da se vratio iz groba.

- Ako to nije Renwickov duh, onda mora biti netko tko ga je poznavao dovoljno dobro da bi ga mogao oponašati. Netko tko je također vanza.

- Moramo proširiti našu istragu tako da uključimo i Deveridgeovu prošlost. Ujutro ću Henryju Leggettu dati upute o tome. - Artemas se okrenuo prema njoj. - U međuvremenu se moramo pozabaviti situacijom koja sad postoji među nama.

- Kako to misliš?

- Sasvim dobro znaš što mislim. - Pogledao je crvenu sofu, a zatim opet nju. - Očito je prekasno da se ispričam za ono što se noćas ovdje dogodilo -

- Nema nikakve potrebe za isprikom - brzo ga je prekinula. - Ili ako ima, onda bih se ja trebala ispričati.

Uzdigao je obrvu. - Po tom se pitanju neću prepirati.

Porumenjela je. - Stvar je u tome da se, u određenom smislu, ništa nije promijenilo.

- Ništa?

- Želim reći, ja sam još uvijek udovica koju nije određeni glas. Živim pod tvojim krovom. Ako se to pročuje, ljudi će nesumnjivo zaključiti najgore, da smo u ljubavnoj vezi.

- Ta je pretpostavka sada točna.

Čvršće je stisnula ogrtač oko sebe i uzdigla bradu. - Točno ili ne, kao što sam rekla, ništa se u našoj situaciji nije promijenilo.

Nalazimo se u istom položaju kao i prije, ovaj, događaja na sofi.

- Ne baš. - Zaputio se prema njoj. - Ali noćas više nećemo raspravljati o tome. Mislim da smo oboje imali dovoljno uzbuđenja za jednu noć.

- Ali, Artemase -

- Pozabavit ćemo se time drugom prilikom. -Uzeo ju je pod ruku. -
Nakon što se oboje naspavamo i malo razmislimo. Hajde,
Madeline.

Vrijeme je da se vratiš u krevet.

Pokušala se oduprijeti. - Zacijelo bismo trebali napraviti planove.

Tu je ono o pretraživanju kuće gospodina Pitneyja -

- Kasnije, Madeline.

Čvršće joj je stisnuo lakat i poveo je prema vratima. Dok su prolazili kraj malenog stolića uz naslonjač, za oko joj je zapelo nešto maleno i blistavo. Pogledala je dolje i vidjela predmet kojim se Artemas ranije poigravao.

Prije nego ga je dospjela nešto pitati o tome, već su stigli do vrata.

- Laku noć, Madeline. - Pogled mu se malo smekšao dok ju je vodio kroz vrata. - Pokušaj malo odspavati. Bojim se da si predugo gubila noći. To veoma loše djeluje na živce, znaš. Samo pitaj tetu.

Poljubio ju je iznenađujuće nježno, a zatim joj je odlučno zatvorio vrata pred nosom. Dugo je zurila u zatvorena vrata prije nego se okrenula i pošla stubama do svoje sobe.

Dok se zavlačila ispod pokrivača, razmišljala je o malenom predmetu na stoliću kraj naslonjača. Bila je gotovo sigurna da je to bio privjesak za džepni sat s malenim zlatnim pečatnjakom na kraju.

11

Stranac je ušao u kuću. Njegovi su se najveći strahovi ostvarili. Poslali su nekoga da ga zaustavi.

Već godinama zna da ga Stranci promatraju, jasno mu je da vrebaju na njega i špijuniraju ga. Odavno je prestao s pokušajima da svojim prijateljima objasni zašto više nikomu ne može vjerovati. Oni vjeruju da je lud, ali on zna istinu. Stranci ga progone jer su svjesni da se približava najvećim tajnama vanze. Čekaju da on otkrije znanstvene spoznaje što su ih preci sakrili. Kad ih otkrije, namjeravaju ga napasti i ukrasti ih.

Činjenica da je jedan od njih večeras ušao u kuću znači da je zasigurno veoma, veoma blizu velikom otkriću.

Stezao je knjigu koju je proučavao kad je shvatio da je uljez u kući.

Ruke su mu drhtale oko stare knjige kad je prislonio uho uza zid.

Hvala Bogu na tajnom prolazu u kojem je stajao. Izgradio ga je prije mnogo godina, uskoro nakon smrti svoje žene. U tim je danima bio mnogo mlađi i u daleko boljoj kondiciji. Sav je posao sam obavio, naravno. Nije mogao vjerovati stolarima i zidarima. Lako su mogli biti špijuni Stranaca.

Čak je i u starim danima osjećao da će jednoga dana doći do velikog otkrića u drevnim zapisima vanze. Shvatio je da će se morati zaštititi. Stranci su ga odavno počeli promatrati. U početku je osjećaj da ga netko špijunira bio sporadičan. No postupno je postao stalan.

Obavio je pripreme. Danas će sve to iskoristiti.

Posve je nepomično stajao u mračnom prolazu, snagom volje natjeravši um u strategiju nevidljivosti. Bio je sam u starom zdanju.

Donedavno je domaćicu puštao u kuću dva puta na tjedan, ali ju je čak i tada neprestano držao na oku. Povrh svega, pobrinuo se da joj se nikad ne pruži prilika odšuljati se u podrum. Sam je kuhao. To nije posao za džentlmena, naravno, ali kad Stranci motre na nekoga, čovjek si ne može priuštiti dizanje nosa na takve stvari.

Čovjek čini ono što mora. Veliki cilj dešifriranja tajnih spoznaja u središtu vanze beskrajno je važniji od džentlenskog ponosa.

Pod je zaškripao u hodniku s druge strane zida. Stranac je zacijelo zaključio da je kuća prazna jer je sada, premda je ušao veoma tiho, stvarao mnogo buke za nekoga tko je učio vanzu.

U prolazu se Eaton Pitney mrko osmjehnuo. Očito je upalila varka što ju je smislio kako bi svoje susjede uvjerio da je otišao na selo, premda ne baš onako kako je želio. Nadao se da će Stranci, ako povjeruju da je on na svojim imanjima, otići iz grada u nastojanju da ga slijede, a on će imati malo mira.

Umjesto toga poslali su jednoga od svojih da pretraži njegov dom.

Čuo je mukli udarac. Uslijedili su drugi, slični zvukovi. Potrajalo je trenutak dok nije shvatio da se Stranac nalazi na katu iznad njega.

Dopustio si je lagan osjećaj zadovoljstva. Zar je uljez mislio da je on tako glup da svoje bilješke ostavi ondje gdje ih netko lako može naći i ukrasti?

Mlađa generacija muškaraca koji su proučavali vanzu mogla bi ponešto naučiti od svojih starijih kolega.

Slušao je zvukove otvaranja i zatvaranja ladica. Nad njim su škripale podne daske. Čulo se još prigušenih tresaka i udaraca.

Eaton se skutrio u prolazu i čekao. Održavati spokoj uma potreban za strategiju nevidljivosti u današnje je vrijeme prilično teško. Već je godinama pod golemim pritiskom, a njegovi živci više nisu onako čvrsti kao nekoć.

Prislonio je uho uza zid, osluškujući bilo kakav zvuk kretanja.

Mogao se jedino nadati da uljez neće otkriti tajne podruma.

Činilo mu se da je prošla cijela vječnost prije nego je čuo kako Stranac silazi stubama. Eaton je zadržao dah kad je čuo kako uljez otvara vrata koja vode do prostorija ispod prizemlja. Stranac je sišao u spremište i neko vrijeme ondje čeprkao. No na koncu se vratio u prizemlje. Eaton je nakratko zatvorio oči i dopustio si lagani drhtaj olakšanja. Zlikovac nije otkrio skrivenu odaju.

Nakon nekog vremena zvukovi su utihnuli.

Eaton je čekao još pola sata kako bi bio posve siguran da je Stranac otišao. Kad je bio uvjeren da je opet sam u kući, polako se uspravio.

Mišići su ga boljeli jer je predugo bio u istom položaju.

Kad se osjetio stabilnim na nogama, pošao je do zidne ploče koja je činila skrivena vrata za tajni prolaz. Zastao je prije nego ih je otvorio, napeto osluškujući.

Ništa nije čuo.

Gurnuo je ploču u stranu i zakoračio u mračan hodnik. Ondje je zastao i opet osluškivao.

Tišina je bila gusta poput magle vani na ulici.

Eaton je požurio hodnikom do skrivenog stubišta koje vodi u utrobu starog zdanja. Uzeo je svijeću, upalio je i sišao kamenim stubama. Morao se uvjeriti da je u njegovoj skrivenoj radnoj sobi sve na svojem mjestu.

Prošao je kraj starih spremišta, otvorio tajna vrata i sišao niz još jedne stuba, dolje do zaboravljenih odaja koje su nekoć prvobitnim vlasnicima služile kao tamnica i put za bijeg koji se mogao koristiti u vrijeme opsade.

Kad je prije mnogo godina otkrio podzemne prostorije, nikomu nije rekao o tome. Dao se na posao i obavio neke preinake. Uredio je tajnu radnu sobu i laboratorij gdje je mogao obavljati svoja važna istraživanja bez bojazni da će ga Stranci vidjeti. Potrudio se svoje skrivene odaje osigurati pravom klopkom vanze.

U dnu posljednjeg niza drevnih kamenih stuba gurnuo je još jedna klizna vrata i pripremio se za ulazak u najtajniju odaju svoje kuće.

Zvuk struganja čizme na odmorištu iznad njega umalo mu je zaustavio srce. Tako se brzo okrenuo da mu je bolesna noga popustila. Ispustio je svijeću dok se mahnito nastojao uhvatiti za rub kliznih vrata. Sjenke su poigravale po kamenim zidovima.

- Zar si mislio da od mene možeš sakriti svoje tajne, stara budalo?

Znao sam da samo moram čekati. Prvo što svatko učini nakon odlaska uljeza je provjera jesu li sve njegove dragocjenosti još uvijek dobro skrivene. Tako dosadno predvidljivo.

Eaton u sjenkama nije mogao vidjeti Strančevo lice, ali svijeća na podu se još nije ugasila. Svjetlost je bljesnula na cijevi pištolja u uljezovoj ruci. Također je bljesnula na zlatnom dršku lijepog štapa za šetnju.

Dok je Eaton užasnuto gledao, Stranac je neznatno podigao pištolj i gađao ležernom preciznošću.

- Ne - šapnuo je Eaton. Zateturio je korak unatrag.

Zašto se nije sjetio ponijeti pištolj? Jedan se nalazi u pisaćem stolu u njegovoj skrivenoj radnoj sobi, ali jednako je tako mogao biti i na mjesecu koliko mu je trenutno od koristi.

- Stvar je u tome - rekao je Stranac - da mi više nisi potreban kako bi me odveo do svojih tajni. Upravo si mi otvorio vrata. Veoma ljubazno od tebe.

Eaton se bacio unatrag u trenutku kad je osjetio da Stranac stiže prst na okidaču. Iznenadna je kretnja izazvala novi bol u njegovoj nozi, ali je znao da je brzi, neočekivani pokret njegova jedina nada.

Bljesnulo je svjetlo. Prasak pištolja bio je zaglušujuć u kamenoj odaji. Osjetio je kako ga je metak pogodio. *Nisi onako brz kao nekad, Eatone.* Udarac ga je zanio dalje u tajnu odaju.

Na podu je svijeća još jednom jače zasvijetlila i ugasila se. Zavladao je mrkli mrak.

- Grom i pakao - progundao je Stranac. Zvučio je krajnje razdraženo zbog činjenice da je odjednom nastao mrak.

Eaton je začuđeno shvatio da nije mrtav. Previše visoko, pomislio je. Metak ga je pogodio u rame, a ne u srce. Ili je Stranac možda loše gađao zbog sjenki koje su poigravale naokolo.

Bez obzira na razlog, na raspolaganju je imao samo nekoliko sekunda. Čuo je kako uljez mrmlja psovke dok je pokušavao upaliti drugu svijeću.

Eaton je rukom čvrsto pritisnuo kaputić iznad rane nadajući se da će time spriječiti kapanje krvi po podu. Dlanom se oslonio na najbliži zid. Površina je bila glatka i staklasta. Neprestano je držao prste u kontaktu sa zidom i zaputio se do prvog raskrižja. Skrenuo je iza ugla, oslanjajući se na svoje osjetilo opipa.

Iza njega je zasjala prigušena svjetlost. Nije se osvrnuo. Pred sobom nije ništa vidio, ali je pod rukom osjećao staklasti zid. Samo mu je to bilo potrebno.

On je osobno dizajnirao labirint. Savršeno poznaje njegove tajne.

- Što, dovraga? - Strančev su glas prigušivali debeli kameni zidovi koji od poda do stropa čine kanjone podzemnog labirinta. - Izađi odande, Pitney. Ostavit ću te na životu ako smjesta dođeš ovamo.

Čuješ li me? Ostavit ću te na životu. Samo želim prokleti ključ.

Eaton je ignorirao bijesnu zapovijed. Čvršće je rukom pritisnuo ranu svim se srcem nadajući da će njegova odjeća upiti krv. Bude li kapala po podu, stvorit će trag koji će voditi Stranca kroz labirint.

Mora stići do svoje radne sobe i pištolja u pisaćem stolu, mislio je Eaton.

- Vrati se ovamo, glupi starce. Nemaš nikakvih izgleda.

Eaton nije obraćao pozornost na njega. Čvrsto pritišćući ranu, uvlačio se sve dublje u mračan labirint.

Artemas i Zachary stajali su u malenoj, mračnoj prostoriji. Obojica su kroz prozor gledala usku ulicu.

- Ovdje se skrivao. - Artemas rukom u rukavici prijeđe po ogrebotinama ispod prozorske daske. -Vidi se gdje je zakvačio kuke svojega konopca za penjanje.

Zachary odmahne glavom. - Dobro je da ste opazili kurvinu svijeću i shvatili da je to signal.

- Jesi li već saznao ime te žene?

- Lucy Denton. Uzela je sobu prije godinu dana i sve do danas ondje redovito radila.

- Zna li se nešto o tome gdje je sada?

- Još ne. Nestala je u zloglasnim četvrtima. Mali John kaže da je jedan od momaka jutros čuo neke glasine ispred neke kavane, ali zasad je nitko nije vidio.

Artemas pogleda svojeg mladog pratioca. Zacharyjeve su se obrve skupile dok se zabrinuto mrštio. Njegovo je usko lice bilo ukočeno od napetosti. Njegovo inače drsko lice doimalo se neobično mrzovoljnim.

Zachary je izvanbračno dijete. Ima prezime, ali se rijetko njime koristi, što je čest slučaj kod onih koji žive na ulicama. Malo više od tri godine radi za Artemasa. Upoznali su se kad je jedan od članova Zacharyjeve malene, labavo povezane bande uličnih derana jedne večeri ispred Artemasova kluba pokušao ukrasti njegov zlatni sat.

Smioni je pokušaj neslavno završio kad je Artemas mladog razbojnika zgrabio za ovratnik. Umjesto da mlađeg dječaka prepusti njegovoj sudbini, Zachary je, koji je sve promatrao iz sjenki obližnje uličice, očajnički pokušao spasiti svojeg malenog suradnika.

Istrčao je iz uličice i mahao nožem kojim je prijetio Artemasu.

Artemas mu je jednostavnim pokretom oduzeo nož, ali se Zachary bacio na njega nastojeći ga natjerati da pusti derana.

Artemasa su impresionirala Zacharyjeva žestoka nastojanja da spasi manjeg dječaka. Kad se sve razriješilo, poveo ga je u stranu. - Ti si pametan, lukav momak - rekao mu je prije nego mu je dopustio da pobjegne sa svojim mladim pomoćnikom. -Imam posao za

nekoga tko pokazuje takvu vrstu lojalnosti. Ako ikad odlučiš da želiš radno mjesto koje ti jamči redovitu plaću, dođi me posjetiti.

Tri dana kasnije našao je Zacharyja kako ga čeka ispred njegova kluba. Momak je bio oprezan, ali odlučan. Neko su vrijeme razgovarali i na koncu sklopili nagodbu.

Odnos između njega i Zacharyja počeo je s hladnom, poslovnom distancom kakva se očekuje između poslodavca i zaposlenika. Ali negdje putem razvio se u prijateljstvo koje se temelji na uzajamnom poštovanju i lojalnosti. Artemas je u Zacharyja imao više povjerenja nego u bilo kojeg džentlmena iz visokoga društva.

- Bez brige, na koncu ćemo je naći. - Artemas ga je lagano udario po ramenu. - U međuvremenu ćemo slijediti druge tragove.

Nije se činilo da je Zacharyju laknulo. Zapravo, doimao se još zabrinutijim. - On je vanza, gospodine Hunt.

Artemas se nasmiješio. - I ja sam.

Zachary je porumenio, ali nije odustajao. - Je, i sad on to zna. To ga čini samo još opasnijim. Bit će lukaviji kad sljedeći put bude iskušavao svoje trikove.

- Znam da misliš da sam već u poodmakloj dobi, ali godine imaju svoje prednosti. I ja sam naučio poneki trik.

- Znam to bolje od mnogih, gospodine. No jeste li sigurni da ne želite da vas čuvam?

- Potreban si mi na ulicama gdje ćeš skupljati informacije, Zachary, a ne da mi čuvaš leđa. Znam voditi računa o sebi.

Zachary je oklijevao, a potom kimne. - Dobro, gospodine.

Artemas se zamišljeno osvrnuo po sobi. -Sigurno je dobro platio Lucy. Dovoljno da se može dugo skrivati ako to želi.

Zachary ga je još jednom zabrinuto pogledao. -Naći ćemo je, ali to bi moglo potrajati. Znae kako je u tom dijelu grada. Pravi labirint.

- Novac joj neće vječno trajati. Prije ili kasnije će izići i potražiti klijente. Tada ćemo je uhvatiti.

- Da, ali moglo bi biti prekasno da bi nam koristilo - progundā Zachary.

Artemas se osmjehnuo. - Zato nećemo sve svoje nade polagati u to da je nađemo. Sjeti se stare izreke vanze: »Kad netko traži odgovore, mora pogledati onamo gdje ne očekuje da će biti

skriveni.« Možemo tražiti i na drugim mjestima, a ne samo u zloglasnim četvrtima.

Zachary ga je pogledao u oči. - I na ulici imamo neke stare izreke, gospodine Hunt. »Nemoj ulaziti u mračne uličice ako u ruci nemaš pištolj i prijatelja iza leđa.«

- Dobar savjet - reče Artemas. - Zapamtit ću ga.

Madeline se probudila i shvatila da već odavno nije spavala tako dubokim snom i tako dugo. Najbolje od svega, nije bilo nikakvih noćnih mora o požaru i krvi praćenih smijehom mrtvaca.

Izvrсно se osjećala dok je odmicala pokrivače sa sebe. Kad je pogledala prema prozoru, vidjela je da je grad ponovno zastrt gustom, sivom maglom, ali to nije pokvarilo njezino dobro raspoloženje. Osjećala je da je puna energije, spremna pozabaviti se rješavanjem zagonetke Renwickova duha.

Tada joj je palo na pamet da će se najvjerojatnije morati suočiti s Artemasom u vrijeme doručka.

Njezin je entuzijazam trenutno potamnio. Možda bi se bilo lakše suočiti s duhom nego s Artemasom. Zurila je u svoje sneno lice u zrcalu toaletnog stolića. Jedno je ucijeniti Trgovca Snovima da joj pomogne potražiti otetu sluškinju i potom se nagoditi kako bi joj pomogao pronaći osvetoljubivog fantoma pokojnog muža. Sasvim je nešto drugo s njim voditi ležeran razgovor uz kajganu i prepečenac ujutro nakon što mu je dopustila da je zavede.

Iritirala ju je njezina nervoza. Zašto osjeća takvu tjeskobu pri pomisli da će danas vidjeti Artemasa? Kao što se noćas silno trudila objasniti mu da čovjek, nakon pomnog razmišljanja o situaciji, jasno može vidjeti da se *ništa nije promijenilo*. Ona je jutros i dalje opasna udovica, kao što je bila i jučer ujutro. Dama teško može postati ozloglaše-nija u očima džentlmena samo zato što je otkrio da je bila *djevičanska* udovica.

Stegnula je šake oko ruba lavana. Zašto danas sve mora izgledati tako prokleta komplicirano?

Ljutito je zurila u svoj odraz u zrcalu. Silno ju je ljutilo rumenilo na njezinu licu.

Ta je ljutnja malo popravila njezino raspoloženje. Zašto bi se ona trebala osjećati neugodno? Nije riječ o tome da Artemas ima razloga

biti arogantan ili podrugljiv. Na kraju krajeva, on je džentlmen koji se *bavi trgovinom*.

Glasno je zastenjala i podigla vrč vode. Uz malo sreće, on će ostati dulje spavati, pomislila je. Ili je možda jedan od onih džentlmena koji rano ustaju i jedu prije ostalih ukućana. Njezin je otac imao tu naviku.

Ulila je hladnu vodu u veliki bijeli lavor i žustro se umila.

Drhtureći, na brzinu se oprala spužvom i potom odjenula svoju najstrože krojenu haljinu, crnu ukrašenu sivim cvjetovima od satena na rubu.

Skupila je hrabrost, otvorila vrata i sišla u sobu za doručak.

Nije imala sreće. Artemas nije ostao dulje spavati. Nije bio čak ni toliko pristojan da jede ranije i diskretno se povuče u svoju knjižnicu. Umjesto toga sjedio je za stolom, čovjek od formata, i ljubazno razgovarao s Bernice kao da se noćas nije dogodilo baš ništa neobično.

Što je upravo slučaj, mrko se podsjetila. *Ništa se nije promijenilo*.

- Dobro jutro, dušo. - Berniceine su plave oči ushićeno svjetlucale kad je ugledala Madeline. - Dakle danas doista izgledaš svježije i odmorno. Vidim da moj novi tonik izvrsno djeluje. Večeras ću ti morati dati još jednu bočicu.

Madeline je u Artemasovim očima vidjela da ga to zabavlja. Hladno ga je pogledala i okrenula se teti.

- Dobro jutro - uljudno je rekla.

U Berniceinim se očima pojavio neobičan izraz. U trenu je nestao.

Madeline se odmah okrenula prema bifeu i pretvarala se da proučava sadržaj srebrnih posuda.

Bernice je, na njezin užas, nastavila vedro i nedužno čavrljati. -

Tako mi svega, već te jako dugo nisam vidjela tako osvježenu, Madeline. Ne izgleda li savršeno odmorno, Artemase?

- Ništa nije tako korisno kao dobar noćni san -složio se Artemas zapanjujuće bezizražajnim tonom.

Usprkos svojoj odluci da će se ponašati kao da se *ništa nije promijenilo*, Madeline je poželjela da se rastvori tlo pod njezinim nogama i cijelu je proguta.

- Gospodin Hunt me upravo obavijestio o sinoćnjim groznim događajima - reče Bernice.

- *Rekao ti je?* - Madeline je ispustila iz ruke žlicu za posluživanje i naglo se okrenula. Bijesno je zurila u Artemasa. - Doista ti je ispričao što se sinoć dogodilo?

- Da, naravno, dušo. - Bernice je prijekorno odmahнула glavom. - Moram reći da me to veoma šokiralo.

Madeline je progutala slinu. - Da, pa, mogu objasniti... - Bepomoćno se prekinula.

Artemas se zlobno osmjehnuo. - Vaša je teta zabrinuta, prirodno.

- Imam posve pravo biti zabrinuta - žustro će Bernice. - Napadnuti na ulici ispred svojega kluba, gospodine. Nevjerojatno. Taj zlikovac postaje previše drzak za moj ukus. Nadam se da ćete ga brzo uhvatiti.

Osjećaj olakšanja preplavio je Madeline tako da joj se zavrtjelo u glavi. Brzo je sjela na najbližu stolicu i namršteno pogledala Artemasa. - Imate li kakvih vijesti, gospodine?

- Zapravo, rano jutros našao sam se sa Zacharyjem - reče Artemas.

Sad se činilo da ga sve to još više zabavlja. - Pronašli smo sobu u kojoj se vanza-borac skrivao i malo pogledali naokolo. Žao mi je što moram reći da nismo našli ništa korisno, ali Zacharyjeve oči i uši i sad skupljaju informacije na ulicama. Netko od njih će mi prije ili kasnije donijeti nešto korisno.

Madeline se zaprepastila. On je već satima budan. Izišao je iz kuće, razgovarao sa Zacharyjem, pretražio zlikovčevo skrovište i vratio se na doručak - sve to prije nego je ona ustala iz kreveta.

Bavio se upravo onim poslovima za koje ga je ona angažirala, rekla je sebi. Unatoč tomu, nekako ju je uzrujavalo njegovo službeno držanje.

Ponašao se baš kao da se *ništa nije promijenilo*.

Bernice je sat vremena kasnije stjerala Madeline u kut u njezinoj spavaćoj sobi. Nije gubila vrijeme na čavrljanje, već je odmah prešla na stvar.

- Zaljubljuješ se u gospodina Hunta, nije li tako? Madeline je ispustila pero kojim je zapisivala

neke bilješke. - Nebesa, što li time želiš reći, teta Bernice?

- O, Bože, ovo je još kompliciranije no što sam mislila. - Bernice se doimala zamišljenom dok se spuštala na rub kreveta. - Vas dvoje ste započeli ljubavnu vezu.

- *Teta Bernice.*

- Prirodno, odmah na početku svega ovoga shvatila sam da vas dvoje privlačite jedno drugo.

Madeline je osjetila kako joj se zabezeknuto otvaraju usta. - Što te je, za ime svijeta, navelo na tu čudnu pomisao?

Bernice je podigla ruku i nabrajala na prste. -Prvo, zamolila si ga da ti pomogne riješiti tvoj problem. Drugo, on je pristao pomoći ti.

-I iz toga si zaključila da privlačimo jedno drugo?

- Da.

Madeline odmahne glavom. - Nikad u životu nisam čula tako šašavu, smiješnu, besmislenu pretpostavku. Kako si mogla doći do tog zaključka na temelju tako jadnih pokazatelja?

- Griješim li?

- Zamolila sam ga da nam pomogne jer su nam trebale usluge čovjeka koji razumije način razmišljanja nekoga tko je učio filozofiju vanze. Gospodin Hunt je pristao jer se želi domoći onog dnevnika što ga je tata vodio. To je jednostavna poslovna nagodba, ništa više.

- Baš kao što sam mislila. Upustila si se u ljubavnu vezu s njim.

Madeline je lupkala prstima po pisaćem stolu. -Nije baš tako jednostavno kako ti, izgleda, misliš, teta Bernice.

- Draga moja, zahvaljujući svojem statusu udovice, ti si iskusna žena, bez obzira osjećaš li se tako ili ne. Ne pada mi na pamet davati ti savjete.

- Ha. Savršeno dobro znaš da ćeš to bez oklijevanja učiniti.

- Sasvim točno. Kao što sam govorila, ne pada mi na pamet davati ti savjete, ali bih ti predložila da imaš na umu jednu činjenicu.

Madeline je odmah postala oprezna. - A to bi bilo?

- Kažeš da je pristao na nagodbu koju si mu ponudila jer želi Wintonov dnevnik.

- Da.

- On je majstor vanze.

- Upravo sam ga zato angažirala.

Bernice ju je sažaljivo pogledala. - Stvarno, Madeline, ti si inteligentna žena. Kako možeš previdjeti očito?

- Što je tako proketo očito?

- Gospodin Hunt nije morao prihvatiti tvoju ponudu kako bi se domogao knjige. Zar se ne sjećaš? Sama si rekla da se, zahvaljujući

svojim vještinama, bez ikakvih problema mogao pomoći dnevniku.

- Ha. - Madeline je obuzeo trijumfalni osjećaj. -Upravo u tome nemaš pravo. Još sam malo razmišljala o tome i shvatila da gospodin Hunt savršeno dobro zna da bi svaki njegov pokušaj krađe dnevnika podrazumijevao veliku opasnost za njega.

- Kakvu opasnost?

- Pa, opasnost da bih se mogla osvetiti tako što bih razotkrila da je on vlasnik Paviljona snova, naravno. Ne može dopustiti da visoko društvo sazna da se on bavi trgovinom. Razumiješ? Nije imao drugog izbora, morao je sklopiti pakt sa mnom.

Bernice ju je dugo proučavala. Ništa nije rekla. Madeline se počela meškoljiti. - Što je sad? O čemu razmišljaš?

- Jednako dobro kao i ja znaš da je, ukoliko je to želio, mogao naći neki način na koji bi te spriječio u namjeri da svijetu razotkriješ njegove tajne.

Madeline se ukočila. Živci su joj zatreperili od laganog drhtaja.

Spustila je pogled na zagonetnu knjižicu na kojoj je radila. Dugo je tupo zurila u crveni kožni uvez, a glavom su joj se vrtjele kaotične misli.

Bernice je imala pravo.

Nakon nekog vremena malo se pribrala i podigla glavu kako bi susrela pogled zabrinutih Berniceinih očiju. - Možda imaš pravo kad kažeš da nam on ne pomaže zato što je to jedini način na koji se može pomoći dnevniku. Ali ako je to istina, onda imamo još neugodniji problem, nije li tako?

Bernice ju je upitno pogledala. - Na što misliš, dušo?

- Ako nam ne pomaže radi prokletog dnevnika, zašto onda to čini?

- Upravo sam ti rekla, draga. Ti ga privlačiš. Zacijelo mu godi uloga junaka.

- Ako ga ja privlačim, to zapravo nije važno -mirno će Madeline. -

Ne objašnjava zašto nam je odlučio pomoći. Na kraju krajeva, majstor vanze je čovjek koji je naučio obuzdavati svoje tjelesne strasti.

Bernice je načas izgledala kao da se zabavlja. -Ne bih očekivala da je obuka uvijek posve uspješna, da sam na tvojemu mjestu. Tjelesne strasti mogu biti nevjerovatno snažne.

Madeline polako odmahne glavom. - Artemas nikad ne bi dopustio da ga kontroliraju njegovi osjećaji. Ako nam ne pomaže radi tatina dnevnika ili zato što mene želi ušutkati, to jedino može značiti da postoji još neki, veoma mračan razlog iz kojega je pristao na nagodbu.

- Ali koji bi drugi razlog mogao postojati? Madeline je napravila grimasu. - Tko bi znao?

On je vanza.

- Draga moja -

- Doista ne želim raspravljati o tome, teta Bernice.

- Shvaćam. - Bernice zastane. - Onda u redu, jesi li dobro?

- Naravno da sam dobro. Zašto ne bih bila?

- Ne želim biti nametljiva, ali posve sam svjesna činjenice da je ono noćas bilo novo iskustvo za tebe.

- Nije bilo baš onako kako sam očekivala, ali nije počinjena nikakva šteta - žustro će Madeline.

- Nije bilo baš onako kako si očekivala? -Bernice je skupila usne. -

To me iznenađuje. Očekivala bih da će gospodin Hunt biti jednako vješt u vođenju ljubavi kao što se čini da je vješt u svemu ostalome.

- Stvarno, teta Bernice, mislila sam da sam ti jasno stavila do znanja da ne želim raspravljati o toj temi.

- Naravno, dušo.

- Ako baš moraš znati - progundā Madeline -gospodin Hunt se pokazao točno onakvim kako sam ga opisala na početku svega ovoga. Zreo, a ipak agiln.

12

Netko ga je slijedio.

Artemas se zaustavio u jednoj veži i oslušnuo. Koraci su bili lagani i prigušeni u magli, ali je opazio obrazac.

Zaustavili su se.

Izišao je iz veže i nastavio niz ulicu. Nakon nekoliko sekunda čuo je povremeno lagano struganje cipele po pločniku iza sebe. Koraci se

nisu približavali niti su previše zaostajali. Znao je da ništa ne bi vidio kad bi okrenuo glavu, možda samo nejasan oblik u gustoj sivoj magli.

Tijekom većeg dijela puta od njegove kuće na ulici je bilo dovoljno zvukova da se prikriju tihi koraci. No čak je i tada osjećao da ga netko slijedi.

Na uglu je skrenuo lijevo. Na suprotnoj strani ulice nalazio se veliki park. Stabla su bila samo nejasni kosturi u magli. Jedna je kočija oprezno prošla kraj njega, kao da opipom pronalazi put. Konjska kopita stvarala su sablastan, šuplji zvuk.

Iskoristio je buku kotača kako bi ušao u još jednu vežu.

Čekao je.

Zvuk kočije izgubio se u daljini i tada je opet čuo korake. Sad sporije. Oklijevali su. Osoba koja ga je slijedila zacijelo je osjetila da se njezin plijen prikrio.

Nakon nekoliko sekunda tišine koraci su se naglo ubrzali. Osoba koja ga je slijedila počela se mnogo brže kretati. Odustala je od nastojanja da bude nevidljiva.

Artemas je iz veže gledao kako se figura u plastu s podignutom kapuljačom kreće kroz maglu točno ispred njega. Rub odjevnog predmeta vijorio je za njom dok je žurila ulicom.

Artemas je tiho izišao iz veže i uhvatio korak sa svojim progoniteljem.

- Lijepo poslijepodne za šetnju, nije li? - uljudno reče.

- *Artemase*. - Madelinein se glas povisio u tihom uzviku. Naglo se okrenula i stala. Ispod kapuljače promatrale su ga veoma krupne oči.

- Dobri Bože, gospodine, lijepo vas molim da me više tako ne plašite. To je veoma neugodno za živce.

- Što radite ovdje? Rekao sam vam da ću sam obaviti pretraživanje Pitneyjeve kuće.

- A ja sam vama jednako jasno stavila do znanja da vam nemam namjeru to dopustiti. Pretraživanje Pitneyjeva doma bila je moja ideja, ako se sjećate.

Proučavao ju je krajičkom oka. Doimala se veoma ljutitom, ali se pitao nije li dio ljutnje samo

pokušaj prikrivanja dubljih, više uznemirujućih emocija. Podsjetio se da je prošle noći bila nevina, mada je udovica, a možda i ubojica.

Sjetio se kako je rumenjela za doručkom.

- Kako se jutros osjećate? - blago je pitao.
- Izvrsna sam zdravilja, gospodine, kao i obično
- nestrpljivo je rekla. - A vi?
- Muči me osjećaj krivnje. Ali hvala što pitate.
- Krivnje? - Opet se zaustavila i pogledala ga.
- Zašto vas, za ime svijeta, muči osjećaj krivnje, gospodine?

On se također zaustavio. - Zar ste tako brzo zaboravili ono što se noćas dogodilo? Porazna je spoznaja da sam ostavio tako mlak dojam.

Fiksirala ga je ljutitim pogledom. - Jasno da nisam zaboravila ono noćas. Ali uvjeravam vas da nema baš nikakva razloga da vas muči osjećaj krivnje zbog događaja do kojih je došlo u knjižnici.

- Bili ste nedužna djeвица.

- Besmislice. Bila sam djeвица, ali teško bi se moglo reći da sam bila nedužna. - Namjestila je svoje rukavice. - Vjerujte mi, niti jedna žena koja je prošla ono što sam ja proživjela u braku s Renwickom Deveridgeom nikako ne bi mogla ostati nedužna.

- Shvaćam što želite reći.

- Kao što sam vam noćas rekla, ništa se nije promijenilo.

- Hmm.

Pročistila je grlo. - Štoviše, u dojmu što ste ga ostavili nije bilo baš ničeg mlakog.

- Hvala vam. Ne možete znati što mi znači vaš ljubazan, mada pomalo površan kompliment.

Harem mogu zadržati djelić svojeg muškog ponosa.

Namrštila se. - Poniznost vam nimalo ne odgovara, gospodine.

Možete si prištedjeti trud.

- Ako insistirate.

- Ako želite zbog nečega osjećati krivnju, predlažem vam da se iskreno pokajete zato što ste se maločas iskrali iz kuće bez mene.

Zamišljeno je promatrao maglom obavijenu ulicu. Naokolo nije bilo mnogo ljudi, a nekolicina koja se kretala kroz gustu maglu veoma je malo vidjela oko sebe. Malo je vjerojatno da će netko opaziti Madeline. Poduzme li neke mjere opreza, bit će poprilično sigurna.

Nije baš da ima previše izbora, podsjetio se. Ako je odbije povesti sa sobom, lako ju je mogao zamisliti kako ga slijedi u Pitneyjevu

kuću.

- Vrlo dobro. - Uzeo ju je pod ruku i pošao naprijed. - Možete poći sa mnom. No u kući ćete slušati moje upute. Razumijete li?

Nije mogao vidjeti kako koluta očima jer joj je kapuljača skrivala lice, ali je bio posve siguran da upravo to čini.

- Doista, gospodine, vaš me stav baca u očaj. Čini se da nikako ne možete shvatiti veoma jednostavnu činjenicu da biste vi trebali slijediti moje upute, a ne obrnuto. Sudjelujete u ovom pothvatu samo zbog poslovne nagodbe koju sam vam predložila. Zaboga, da nije bilo mene, ne biste ni znali za problem Renwickova duha.

- Vjerujte mi, gospodo, ni u jednom si trenutku nisam dopustio da zaboravim da ste za sve ovo vi krivi.

* * *

Visoki zid oko vrtova sa stražnje strane velike kuće Eatona Pitneyja nije bio nikakva prepreka za Artemasove vještine. Madeline je držala maleni, ugašeni fenjer što ga je ponio sa sobom i nestrpljivo gledala kako se penje na kameni zid. Kad je stigao na vrh, spustio je konopac na čijem se kraju nalazila petlja za njezino stopalo.

Uhvatila je konopac, uvukla stopalo u petlju i čvrsto se držala dok ju je on vukao do vrha zida. Trenutak kasnije sišli su u maglom prekriven vrt.

- Moram priznati, Artemase, da je ovo veoma uzbudljivo.

- Bojao sam se da ćete tako misliti. - Zvučao je mrzovoljno i rezignirano.

Magla je bila tako gusta da se nisu vidjele nikakve pojedinosti velikog zdanja. Svi su prozori bili mračni. Artemas je našao kuhinjska vrata i pokušao ih otvoriti.

- Zaključano - rekao je.

- Točno onako kako bi čovjek očekivao, s obzirom na činjenicu da je vlasnik na selu. - Madeline je proučavala škure na prozoru. -

Vjerujem da možete obiti bravu.

- Sto vas navodi na pomisao da ja znam obijati brave?

Slegnula je ramenima. - Vi ste vanza. Iz iskustva znam da su muškarci koji su učili drevne vještine veoma uspješni u svladavanju zaključanih vrata.

- Očito ne odobravate takve vještine - primijetio je. Iz džepa ogrtača izvadio je komplet za obijanje brava.

Umom su joj proletjeli prizori iz njezinih noćnih mora. Vidjela je sebe kako čuči ispred vrata spavaće sobe i u bravu pokušava uvući ključ koji joj neprestano klizi iz prstiju.

- Priznajem da takve vještine mogu biti korisne

- mrko je rekla. - I teško mogu prigovoriti vašoj vještini obijanja brava. Moj je otac također bio veoma dobar u tome. Zapravo, naučio me... Nije važno. To sad nema nikakve veze.

Artemas joj je dobacio brz, znatiželjan pogled prije nego se dao na posao, ali ništa nije komentirao.

Madeline je obuzimala tjeskoba kako su sekunde prolazile. - Zar nešto nije u redu?

- Pitneyjeva zabrinutost zbog takozvanih Stranaca za koje vjeruje da vrebaju na njega očito ga je navela da uloži u posebno dizajnirane brave.

- Artemasovo je lice izražavalo intenzivnu koncentraciju. - Ovo nisu obične brave kakve se nabavljaju kod prosječnog bravara.

Gledala je kako oprezno radi na bravi. - Uspjet ćete je otvoriti, zar ne?

- Možda. - Sagnuo se bliže čvrstoj željeznoj bravi. - Ako mi prestanete odvlačiti pozornost.

- Oprostite - promrmljala je.

- Ah, evo ga. Lukava naprava koja se temelji na klasičnom obrascu vanze. Moram se sjetiti pitati Pitneyja koji ju je bravar izradio za njega.

Zabrinjavao ju je profesionalni interes u njegovu glasu. - Nemojte biti apsurdni. Gospodina Pitneyja ne možete pitati o njegovim bravama a da ne priznate da ste mu provalili u kuću.

- Hvala vam što ste mi ukazali na taj maleni propust. - Vratio je alat u džep i otvorio vrata.

Madeline je shvatila da gleda u uzak, mračan hodnik. Nisu se pojavili domaćica ili lakaj i zatražili objašnjenja ili podigli uzbunu.

Oprezno je prešla prag. - Doista se čini da je kuća prazna. Pitam se kamo je otišao gospodin Pitney.

- Uz malo sreće, pronaći ćemo nešto što će nam ukazati na njegovo odredište. - Artemas ju je slijedio unutra i zatvorio vrata. Trenutak je tiho stajao i proučavao mračni hodnik. - Ako otkrijemo neki takav trag, poslat ću Leggetta za njim da mu postavi neka

pitanja. Silno bih želio znati zašto je Pitney smatrao potrebnim otići iz grada.

- Doista, ja - Madeline se zaustavila na vratima kuhinje i zagledala se u komad sira i napola pojedenu štrucu kruha na drvenom stolu.

- Što je? - Artemas se zaustavio iza nje. Preko njezine glave vidio je hranu i ukočio se. - Shvaćam.

Madeline je prišla stolu i uzela kruh. - Gospodin Pitney je zacijelo veoma žurno otišao. I sasvim nedavno. Ovaj je kruh svjež.

Artemasove su se oči stisnule. - Hajde, moramo biti brzi. Ne želim se ovdje zadržavati dulje no što je potrebno.

Okrenuo se i pošao hodnikom. Madeline ga je hitro slijedila.

Sustigla ga je kad je zastao pred drugim vratima.

- Knjižnica? - pitala je kad se zaustavila iza njega.

- Da. - Artemas se nije micao. Napeto je zurio u odaju. - Ili je Pitneyju hitno potrebna domaćica, ili je netko drugi stigao ovamo prije nas.

- Kako to mislite? - Podigla se na prste kako bi pogledala preko njegova ramena i zadržala dah kad je vidjela knjige i papire razbacane po izblije-djelom sagu. - Nebesa. Zsigurno Pitney nije sam stvorio ovaj nered. Ovo je daleko više od ekscentričnosti. U

svakom slučaju, ekscentrici vanze skloni su pretjeranom redu i preciznosti. Nered ih uznemirava.

- Izvrsno zapažanje. - Artemas je koraknuo unatrag i hitro nastavio hodati niz hodnik.

- Čekajte - tiho je doviknula za njim. - Zar nećete pretražiti ovu sobu?

- Sumnjam da ima ikakvih razloga sad se truditi oko toga. Osoba koja je prije nas pretražila to mjesto sigurno je uzela sve što je ondje bilo zanimljivo.

- Artemase, možda je gospodin Pitney cijelo vrijeme imao pravo.

Možda je netko doista motrio na njega.

- Možda. - Zvučao je krajnje suzdržljivo. Njome je prostrujao drhtaj strepnje. - Mislite da ovo nije učinio nikakav Stranac, zar ne? Bio je to Renwickov duh.

- Predlažem da o čovjeku prestanemo govoriti kao o duhu. To samo komplicira situaciju. Tko god on bio, sazdan je od krvi i mesa.

- I vanza je.

Nije odgovorio na to.

Hodala je za njim i opet se zaustavila kad je nakratko zastao na ulazu u salon. Unutra je namještaj bio pokriven debelim, zaštitnim platnima. Draperije su bile navučene preko prozora.

- Ne čini se da je Pitney često primao goste -suho će Artemas.

- Veoma čudan čovjek - složila se Madeline. -No s druge strane, on je -

- Nemojte to izgovoriti. Ovo nije pravi trenutak da me podsjećate na svoje osjećaje po tom pitanju.

Zatvorila je usta.

Zajedno su na brzinu pregledali sobe na katu. Svuda je vladao kaos.

Odjeća je bila izvučena iz ormara. Iz komoda je izbačen sadržaj.

Škrinje su silom otvorene i prevrnutе.

- Što mislite, što je tražio? - upita Madeline.

- Isto ono što je tražio kad je pretražio Linsladeovu knjižnicu, nema sumnje. Možda *Knjigu tajni*, premda ne mogu shvatiti kako bilo koji čovjek zdrava razuma može vjerovati da ona doista postoji.

Zastala je. - Mislim da sam već spomenula činjenicu da Renwick Deveridge nije bio zdrava razuma.

- Da, rekli ste nešto u tom smislu. - Artemas pogleda usko, skučeno stubište na kraju hodnika. - Možemo se vratiti tim putem.

- Sto je s podrumom? Ondje su sigurno spremišta i takve stvari - rekla je Madeline dok ga je slijedila niza stražnje stube. - Možda duhu, želim reći uljezu, nije palo na pamet da ih pregleda.

- Vjerujem da je bio veoma temeljit, ali isto možemo pogledati.

U hodniku kraj kuhinje Artemas je našao vrata koja se otvaraju prema stubama za podrum. Zastao je tek toliko da upali fenjer, a potom je sišao u dubine gdje su našli niz prašnjavih spremišta.

Madeline je proučavala još uvijek zapečaćene kutije i zaključane škrinje. - Doista se čini da uljez nije pretražio ove prostorije. Možda nije našao podrum.

Artemas se zaustavio u dnu stubišta i podigao fenjer. - Bio je ovdje.

Zaustavila se iza njega. - Zašto to kažete?

- Koraci u prašini na podu. Dva para. - Nakrivio je svjetlo. - Jedni se zaustavljaju pred onim zidom. Drugi se vraćaju do ovih stuba. Dva su čovjeka nedavno sišla ovamo, ali samo se jedan vratio.

Madeline je zurila u mjesto gdje je završavao trag prvog para koraka. - Čini se da je jedan od njih sposoban proći kroza zid.

- Hmm. - Artemas je prišao kamenom zidu i dugo ga proučavao.

Potom je prstima prešao duž jedne pukotine. Oprezno je gurnuo.

Začuo se slabašan, prigušen zvuk škripanja.

Madeline je požurila naprijed. - U zidu se nalazi nekakav mehanizam?

- Da.

Kad je stigla do njega, jedan se kamen povukao u stranu i pojavila se čvrsta željezna brava. Artemas je spustio fenjer na pod i izvadio svoj alat za obijanje brava.

- Imamo sreće što Pitney favorizira klasične obrasce i naprave vanze - rekao je trenutak kasnije. - Ima nečega u tradiciji.

Nešto kasnije zadovoljno je uzdahnuo. U zidu su dobro podmazani koloturnici i kabeli opet zaškripali. Madeline je fascinirano gledala kako dio zida veličine vrata klizi u stranu.

- Još jedne stube - šapnula je. - Dolje se zasigurno nalazi neka odaja.

- Ovaj dio kuće je veoma star. - Artemas je zamišljeno promatrao drevne kamene stube koje su vodile u more tmine. - Ovo stubište vjerojatno vodi do onoga što je nekoć bila tamnica. Dolje se možda nalazio i put za bijeg. Takve su stvari bile česta pojava u starim dvorcima i tvrđavama.

Madeline je zurila u mrkli mrak u dnu stubišta. - Možda je Pitney to iskoristio kako bi pobjegao uljezu.

Artemas je izgledao zamišljeno. - Vratit ću se kasnije i pogledati kamo vodi ovo stubište.

- Nakon što mene odvedete kući, želite reći? Gluposti. - Opazila je nekoliko svijeća na podu. -Dođite, više ne smijemo tratiti vrijeme.

Oprezno ju je promatrao. - Madeline, vidim da ću ovoga puta morati biti odlučan -

- Ne trudite se, Artemase. - Uzela je jednu svijeću i upalila je. - Ako me ne želite pratiti, sama ću se snaći.

Na trenutak je pomislila da će se prepirati s njom. Tada je, mračna izraza lica, podigao fenjer i pošao naprijed.

- Je li vam ikad itko rekao da džentlmeni tvrdoglavost ne smatraju privlačnom osobinom dama? - pitao je razgovornim tonom.

Lecnula se i nastojala ne dopustiti da je njegove riječi povrijede. Ali nije sasvim uspjela. - Kako trenutno ne tražim novog muža, to ne smatram ozbiljnim problemom. U svakom slučaju, kad je riječ o tvrdoglavosti, vjerujem da smo prilično slični, gospodine.

- Ne bih se složio. Vi ste u velikoj prednosti. - Naglo se prekinuo. - Dakle, dakle, što imamo ovdje?

Tako se naglo zaustavio na posljednjoj stubi da je umalo udarila u njega. Zastala je na stubi iznad njegove i pogledala mu preko ramena. Trenutak je mogla samo zapanjeno zuriti.

Svjetlost fenjera poigravala je po nečemu što se najprije činilo poput uskog hodnika sa stijenkama od plosnatih dragulja u obliku rombova ugrađenih u komplicirane obrasce. Potrajalo je nekoliko sekunda dok nije shvatila da gleda kroz uski prolaz u hodnik sa svih strana okružen malenim pločicama.

- Zašto bi Pitney uložio toliko vremena i truda za osmišljavanje tako kompliciranog postavljanja pločica ovdje dolje? - pitala je. - Doista mora biti veoma neobičan čovjek.

- Mislim da tu procjenu možemo jednom zauvijek prihvatiti. -

Artemas je sišao s posljednje stubice i ušao u pločicama okružen hodnik. - No, kao što me neprestano podsjećate, on je vanza.

Sa sve je većim čuđenjem gledala naokolo. Svjetlost fenjera blistala je na tisućama svjetlucavih pločica postavljenih u neobičnim obrascima koji uznemiruju i zavaravaju oko. Ovdje je svjetlost razotkrila niz sićušnih kvadrata koji se beskonačno ponavljaju i kao da nestaju u beskraj. Red za redom paralelnih pruga različitih dimenzija pruža se uza zidove, preko stropa i spušta se na suprotnoj strani stvarajući dojam od kojeg je Madeline obuzela lagana vrtoglavica.

Proučavala je dio zida gdje se nalazila neobična zbirka trokuta u trokutima. Činilo se da se ne može usredotočiti na taj obrazac.

Podigla je pogled i vidjela beskonačni niz krugova koji su izgledali kao da čine tunel dovoljno velik da se u njega može ući. Dojam je bio tako stvaran da je ispružila ruku kako bi dotaknula otvor. Pod prstima je osjetila jedino hladne pločice.

- To su vanza-uzorci - šapnula je. - Vidjela sam neke u starim knjigama.

- Da. - Artemas je proučavao dizajn koji je varao oko tako da vidi veliku odaju na mjestu gdje se nalazio samo ravan zid. - Ilustracije iz drevnih tekstova o strategiji iluzije. Primijenio sam nešto od toga u jednom od prizora u Paviljonima snova.

Hodao je do kraja prolaza, skrenuo desno i trenutno nestao. Kao da je jednostavno nestao kroz jedan od zidova. Umirujući sjaj fenjera nestao je zajedno s njim. Madeline je ostala samo svijeća.

Obavio ju je nevidljiv plašt neugodnog osjećaja strepnje. Osjetila je hladan propuh.

- Artemase?

Opet se pojavio na kraju prolaza i donio svjetlo sa sobom. - Ovo je labirint.

Nabrala je nos. - Izrađen samo od pločica složenih u ove grozne uzorke?

- Očito.

- Kako veoma čudno.

- Zapravo - polako će Artemas - to je prilično lukav način za skrivanje tajnog izlaza. A vjerojatno i drugih stvari.

Pogledala ga je kad je u potpunosti shvatila što je rekao. - Mislite li da je Pitney ovdje mogao sakriti nešto važno?

- Nešto što je bilo izrazito važno ekscentričnom čovjeku kakav je Eaton Pitney možda nikome drugome ne bi bilo osobito zanimljivo

- oprezno će Artemas.

- Istina, ali s obzirom na naše općenito pomanjkanje tragova, možda bismo ipak trebali slijediti ovaj.

- Slažem se. Trebat će nam uzica.

- Uzica? O, da, naravno. Kako bismo obilježili svoj put kroz labirint.

Zacijelo ćemo je naći u kuhinji.

Artemas se uskim prolazom zaputio natrag prema njoj. Bio je samo korak dalje kad je vidjela kako njegov pogled prolazi ravno kraj nje do mračnog stubišta na ulazu u labirint.

- Grom i pakao - progundao je. Odjednom je ugasio fenjer i puhnuo u plamen

njezine svijeće. Odmah su utonuli u mrkli mrak.

- Što je bilo? - Madeline je instinktivno spustila glas do šapta.

- Netko stoji u sjenkama otprilike na sredini stubišta - veoma je tiho rekao.

- Pitney?

- Ne znam. Nisam mu vidio lice. Dođite. Uzeo ju je za ruku i povukao dublje u labirint.

Shvatila je da se vodi opipom. Obuzela ju je panika.

Pomisao da bi se mogli izgubiti u mračnom labirintu oslobodila je elementarni strah. Odjednom joj je bilo teško disati. Podsjetila se da još uvijek imaju fenjer.

Čula je strujanje zraka, a potom glasan, odlučan tresak.

- Sto je to bilo? - pitala je.

- Gad je zatvorio vrata na vrhu stubišta - tiho će Artemas.

Začuo se prigušeni zvuk struganja željeza po željezu.

- I zaključao ih je - dodao je, a glas mu je bio ispunjen gnušanjem. -

Upravo to i zaslužujem kad sam vam dopustio da me nagovorite da istražim ovo mjesto.

- Kladam se da je ondje gore Eaton Pitney. -Gnjev je obuzeo Madeline i raspršio dio straha koji joj je stezao prsa. - Vjerojatno misli da je upravo iznenadio dvoje svojih takozvanih Stranaca i zatvorio ih u labirintu.

- Doista je iznenadio dvoje stranaca. - Artemas je opet upalio fenjer.

- Nas, točnije rečeno.

- Možda bismo ga trebali zazvati. Objasniti da mu ne želimo nauditi.

- Sumnjam da bi nas čuo kroz ona debela vrata. Čak i kad bi to bilo moguće, ne vjerujem da bismo ga uspjeli uvjeriti da smo bezopasni.

Na kraju krajeva, uhvatio nas je kako se neovlašteno šuljamo po njegovom prokletom podrumu. - Artemas je zamišljeno zastao. - A tu je uvijek i mogućnost da nas ovdje nije zaključao Pitney.

Ukočila se. - Mislite li da je to učinio uljez koji je pretražio kuću prije nego smo mi stigli ovamo?

- Možda. - Artemas je iz džepa izvadio pištolj, kratko ga pregledao, a potom pogledao prema stropu s izrazom dubokog zanimanja.

Bio je fasciniran vlastitim odrazom u pločicama iznad njih ili se molio za božansku pomoć, zaključila je Madeline. Niti jedno od toga nije im moglo pomoći, barem koliko je ona mogla procijeniti.

- Artemase, ne želim biti dosadna, ali ne možemo ovdje zauvijek ostati.

- Hmm? Ne, jasno da ne možemo. Kuharica će se zabrinuti ako se ne vratimo na večeru, da i ne spominjem vašu tetu. Vjerojatno me

nikad ne bi prestala koriti.

- Neće samo vaša kuharica i moja teta biti zabrinute. - Nelagodno se osvrnula naokolo. -Vjerojatno ću i ja postati pomalo tjeskobna budemo li primorani dulje ovdje ostati. Podsjetila bih vas da uza se nemamo niti jedan Bernicein tonik.

- Moram se sjetiti ponijeti ih nekoliko kad sljedeći put krenemo u pustolovinu.

Namrštila se na njega s iznenadnom sumnjiča-vošču. - Grom i pakao, gospodine, doista vjerujem da se počinjete zabavljati.

- Čini se sasvim poštenim da iz svega toga izvučem malo zabave. -

Nastavio je proučavati strop prolaza. - Na kraju krajeva, vi ste sami rekli da je veoma uzbudljivo provaliti u Pitneyjevu kuću.

- Ovo nije igra, gospodine. Što mislite, koliko dugo će uljez paziti na vrata?

- Nemam ni najmanju ideju. - Artemas je prestao gledati uzorak na stropu i nasmiješio joj se. -Niti kanim saznati odgovor na to pitanje.

Dođite, moramo poći kako ne bismo zakasnili na večeru.

- Kako to mislite? Kamo mislite poći?

- Ovo je labirint vanze.

- Da, znam. Sto s tim?

- Postojat će drugi izlaz. - Skrenuo je iza ugla i nestao.

- Artemase, da se niste usudili zadirkivati me. - Podigla je skute svoje haljine i požurila za njim. Našla ga je u susjednom prolazu. -

Što namjeravate?

- Kanim pronaći drugi izlaz. Što bih drugo namjeravao?

Ljutito je zurila u njegova leđa dok ga je slijedila iza još jednog ugla u labirintu. - A kako zapravo, recite mi, molim vas, kanite pronaći drugi ulaz u labirint?

- Tako što ću slijediti trag, naravno.

- Koji trag? - nastojala je ne gledati sablasne, uznemirujuće obrasce pločica oko sebe. - Artemase, ako je ovo neka bizarna igra vanze koju igrate, moram vam reći da meni nije nimalo zabavna.

Pogledao ju je preko ramena. U njegovu se osmijehu vidio jasan nagovještaj arogantnog zadovoljstva. - Put kroz ovaj labirint jasno je obilježen. Vidljiv je svakomu tko se sjeti potražiti ga.

Brzo se osvrnula naokolo, ali vidjela je samo niz linija koje kao da su se širile u beskraj i do još jednog lažnog otvora u zidu. - Ne vidim

nikakve oznake.

Podigao je ruku i pokazao prema stropu, Pogledala je gore. U početku je vidjela samo vrtlog prizora što su ih činile malene pločice i na koji se bilo teško koncentrirati. Zatim je pogledala pažljivije i vidjela slabašan trag ostataka dima na blistavoj površini svjetlijih pločica.

Prepoznala je tragove što su ih ostavile brojne svijeće i petrolejke što ih je Eaton Pitney godinama rabio za osvjetljavanje puta kroz labirint. Olakšanje što ga je osjetila bila je tako snažno da je zaključila kako bi gotovo mogla oprostiti Artemasu njegovu samodopadnost.

- Veoma lukavo od vas da ste to opazili - protiv volje je rekla.

- Pripazite malo s vašim pohvalama i laskanjem, slatka moja. Ne možete znati kakav to učinak ima na mene. - Opet je skrenuo iza ugla i pošao svjetlucavim prolazom okruženim novim čudnim obrascima. - Tako mi svega, vrti mi se u glavi od vaših riječi divljenja.

Iskrivila je lice u grimasu, što on nije vidio jer joj je bio okrenut leđima, i odlučila promijeniti temu. - Siroti gospodin Pitney.

Sigurno se istinski užasava svojih mitskih Stranaca kad se ponaša na takav način. Zamislite, zaključati nas u svojem budalastom labirintu. Kad iziđemo odavde, pokušat ću razgovarati s njim.

- Kakve koristi od toga?

- Stekla sam mnogo iskustva s očevim ekscentričnim kolegama.

Sigurna sam da ću uspjeti urazumiti Pitneyja ako uspijem osobno razgovarati s njim.

- Nadam se da imate pravo jer i sam imam nekoliko pitanja za Pitneyja. - Artemas se opet zaustavio i zagledao u nešto na podu. -

No nadam se da ga nećemo morati potražiti u metafizičkom području kako bismo ga ispitali.

Zurila je u osušene smeđe mrlje na svijetložu-tim pločicama.

Osjetila je žmarce na leđima. - Krv?

Artemas je čučnuo kako bi pogledao izbliza. -Da. Tek se nedavno osušila. Ono što se ovdje dogodilo, zbivalo se u proteklih nekoliko sati. -Uspravio se i pogledao u smjeru odakle su došli. - Nije bilo mrlja na podu sve do ovog mjesta. Ili je ovo mjesto gdje je došlo do ranjavanja ili je ranjen negdje drugdje u labirintu i uspio zaustaviti krvarenje sve dok nije stigao ovamo.

Madeline se zaprepastila. - Mislite li da je gospodin Pitney doista pucao u nekoga tko se usudio ući u njegov labirint? To je teško vjerovati. On je poznati ekscentrik, ali u ono nekoliko prigoda kad sam ga srela, uvijek se doimao kao veoma ljubazan, bezopasan starac.

- Možda je ljubazan, ali sigurno nije bezopasan, bez obzira na njegovu poodmaklu dob.

- Nema potrebe da to dalje pojašnjavate.

- Još ne znamo je li on bio žrtva ili napadač -reče Artemas. - Vi ćete pričekati ovdje dok ja istražim situaciju.

- Ali, Artemase -

Nije se prepirao, već ju je samo fiksirao tako oštrim pogledom da je ostala bez riječi. Shvatila je da je to prvi put da joj je pokazao tu stranu svoje naravi. Bila je prilično zastrašujuća. Trepnula je i podsjetila se da je zatražila njegovu pomoć upravo zbog vještina što ih je usvojio tijekom svoje obuke. Mora mu dopustiti da radi svoj posao.

Kimnula je kako bi pokazala da je razumjela.

Očito zadovoljan, Artemas je podigao pištolj do razine struka i laganim, bešumnim koracima pošao naprijed. Zašao je iza ugla i izgubio se iz vida.

Drhtavim je prstima zapalila svijeću i napeto osluškivala tišinu.

Polako je i oprezno disala, nastojeći smiriti svoj um kao što je činila kad je meditirala.

Ne bi znala reći kad je postala svjesna neznatnog, gotovo nezamjetljivog mirisa u zraku. Opresno je pomirisala i osjetila slabašan, oštro-sla-tki vonj. *Tamjan*. Ne bi znala imenovati bilje, ali je bila gotovo sigurna da je već osjetila miris upravo te mješavine.

Trpki je miris postajao jači. Na koncu se sjetila jednog davnog jutra kad je stajala na vratima Berniceina laboratorija i gledala kako njezina teta u mužaru drobi vanzagarsko bilje.

»*Cime sad eksperimentiraš, teta Bernice?*«

Djelići Berniceina odgovora proletjeli su joj glavom.

»... *U malenim količinama mješavina navodno izaziva halucinacije i neobične vizije, ali u većim dozama izaziva san, čak i kod krajnje nemirnih...*«

Nekoliko je sekunda ostala nepomična od šoka. Tada se, snagom volje, odlijepila od poda i požurila naprijed.

- Artemase, gdje ste? Nešto se užasno događa.

- Ovamo - napetim je glasom doviknuo Artemas. - Dođite brzo.

Neka vam kapljice krvi pokazuju put. Sasvim se jasno vide.

Zurila je zavojitim prolazima, prateći trag groznih smeđih mrlja na pločicama. Kad je skrenula za posljednji ugao, našla se u malenoj odaji koja je bila uređena poput minijature knjižnice.

Prizor je bio nevjerojatan. Na starom pisaćem stolu od mahagonija nalazila se hrpa papira i bilježnica. Lijepi je sag pokrivao hladan kameni pod. Dvije ugašene lampe stajale su iza stolice. Tri ormarića za knjige sa staklenim vratima bila su krcata knjiga u kožnom uvezu, stajala su uza zid s uzorkom trokuta u trokutima.

Džentlmenova radna soba smještena usred labirinta. Nije baš tako neobično, pomislila je, kad čovjek uzme u obzir da je džentlmen o kojem je riječ učio vanzu, a to ga automatski čini sklonim neobičnostima.

Tada je vidjela Artemasa kako čuči iza pisaćeg stola. Obišla je masivni komad namještaja i naglo udahнула kad je ugledala Eatona Pitneyja.

Napola je ležao na podu, oslonjen na stijenku stola. Maleni je pištolj ležao na sagu kraj njegovih mlitavih, okrvavljenih prstiju.

Nezgrapno je pokušao kravatom zaviti ranu na lijevom ramenu, ali očito nije bio osobito uspješan u tome.

- Gospodine Pitney. - Kleknula je kraj njega i dotaknula mu zapešće.

Nije se pomaknuo niti otvorio oči, ali je ravnomjerno disao. - Hvala Bogu, još je živ.

- Pa, ovo ipak odgovara na jedno ili dva važna pitanja - reče Artemas. - Ovdje nas očito nije zaključao Pitney.

Madeline je podigla pogled s Pitneyjeva upalog lica. - Maločas sam osjetila miris tamjana. Vjerujem da se dobiva od nekog bilja koje se rabi za izazivanje halucinacije i na koncu sna. Netko namjerno zagađuje zrak ovdje.

Duboko je udahnuo i odmahnuo glavom. - Ne osjećam nikakav neobičan miris.

- Vjerujte mi, imam izvrstan njuh, gospodine, a ja osjećam miris bilja za uspavlivanje. Moja je teta jednom eksperimentirala s time.

Moramo brzo izići odavde.

Pogledao ju je u oči. - Neću se prepirati s vama.

- Morate pronaći drugi izlaz što ste ga spomenuli.

Pogledao je prema stropu. - Bit će ovdje negdje, u središtu labirinta.

- Kako to možete procijeniti?

- Tragovi dima na pločicama ovdje su najvidljiviji, a nema nikakva traga dima koji vodi u nekom drugom smjeru. U svakom slučaju, posve je razumno pretpostaviti da je Pitney put za bijeg smjestio u blizini svoje radne sobe.

Izvukao je nož iz korica što ih je nosio ispod ogrtača i prišao najbližem zidu. Zavukao je vrh oštrice u tanku pukotinu između dviju ploča pokrivenih pločicama. Samo je vrh nestao. Prešao je na sljedeći spoj i opet pokušao. Uspio je uvući samo manji dio oštrice.

Madeline je nestrpljivo gledala kako metodičkom preciznošću iskušava svaku pukotinu između ploča. Kad je završio sa zidovima, spustio se na koljeno i počeo testirati spojeve pločica na podu. Miris bilja postao je jači.

- Trebala sam ponijeti nož što mi ga je otac dao. - Madeline je s nelagodom pogledala improvizirani zavoj na Pitneyjevu ramenu. -

Dvoje bi brže obavilo taj posao. Sljedeći ga put neću zaboraviti.

- Žao mi je što vam to moram reći, Madeline, ali činjenica da se znate služiti pištoljima, noževima i sličnim stvarima još će više odbijati mnoge potencijalne muževe nego vaša tvrdoglavost.

- Očito je da ću, budem li se ikad ponovno poželjela udati, morati potražiti čovjeka koji nema predrasuda u takvim stvarima.

- Da, morat ćete, zar ne? Ali ako je tako lišen predrasuda, bojim se da će se ubrajati u kategoriju ekscentrika, a vi ste već jasno izrazili svoje mišljenje o ekscentricima. - Artemas je duboko udahnuo i namrštitio se. - Imate pravo po pitanju tamjana. Sad osjećam miris.

- Vežite kravatu preko lica - rekla je. - Donekle će vas štititi od para.

- Dok je govorila, svoj je lagani vuneni šal omotala oko glave tako da joj je pokrivač usta i nos. Još je osjećala trpkii miris bilja, ali ipak daleko slabije.

Artemas je za sebe napravio improviziranu masku i vratio se poslu.

Podigao je kut saga i nastavio uvlačiti vrh noža u uske pukotine.

Madeline se počela pitati je li uopće točna njegova teorija o drugom izlazu, ali ništa nije rekla jer joj ništa pametnije nije palo na um.

Zurila je u jedan od uzoraka na zidu i pomislila da se neznatno pomaknuo. Trepnula je i pokušala razbistriti vid. Uzorak se opet pomaknuo.

- Artemase, bilje počinje izazivati halucinacije. Imamo veoma malo vremena.

Dva kvadrata prema unutra od ruba saga Artemas je opet zavukao oštricu između dviju pločica.

Nož je nestao do drška.

- Mislím da smo našli izlaz. - Artemas je vratio nož u korice.

Hitro je opipavao, našao uporište za prste i povukao rub kamena prema gore. Madeline je čula škripanje šarki. Dio poda podigao se prema gore i razotkrio mračan prolaz. Vlažan je zrak dopirao iz otvora. Zašuštali su papiri na pisaćem stolu.

Artemas ju je pogledao. - Jeste li spremni?

- Da, ali što je s gospodinom Pitneyjem? Ne možemo ga ovdje ostaviti.

- Ja ću nositi Pitneyja. - Ustao je i gurnuo joj fenjer u ruku. - Vi morate voditi.

Podigla je fenjer i ušla u mračan prolaz ispod poda labirinta.

Artemas je podigao Pitneyja s okrvavljenog saga i prebacio ga preko ramena. Slijedio je Madeline u vlažan kameni tunel. Zastao je tek toliko da zatvori vratašca za sobom.

13

- Rana je čista. - Bernice je dovršila stavljanje čistog zavoja što ga je stavila na mršavo rame Eatona Pitneyja. - Nisam vidjela nikakve znakove infekcije, gospodine. Imali ste veoma mnogo sreće.

- Imate moju najdublju zahvalnost, gospođo. - Eatonove st se crte lica zgrčile u grimasi bola, ali joj se zahvalno osmjehnuo dok se spuštao na jastuke. - U ladici mojeg pisaćeg stola našao sam malo bilja za iscjeljivanje i uspio ga staviti na ranu prije nego sim izgubio svijest.

- Sreća da ste ga imali pri ruci - Madeline reče s mjesta gdje je stajala uz podnožje kreveta.

- Moja je radna soba posve opremljena upravo za takve hitnoće - reče Pitney. - Streljivo za moj pištolj, hrana, voda, takve stvari.

Uvijek sam znao da ću se jednoga dana možda morati sakriti u labirintu. Bilo je neminovno da Stranci prije ili kasnije krenu u akciju.

Starac je možda posve lud, mislio je Artemas, ali je bio dovoljno srčan i domišljat da pobjegne onomu tko je pucao u njega i sakrije se u labirintu.

Pogledao je Madeline. Kad se govori o srčanosti i domišljatosti, pomislio je. Činilo se da joj nimalo nije naudila kušnja u labirintu i tunelu koji ih je izveo odande. Osjetio je navalu ponosa i divljenja.

Kad su se vratili iz pustolovine, okupala se i preodjenula u haljinu od svijetlosivog muselina. Njezina je kosa ponovno uredno razdijeljena po sredini i pričvršćena u graciozne valove s obje strane glave. Sitni kovrčavi pramenovi poskakivali su joj ispred ušiju. Da nije njezina zabrinuta izraza lica, čovjek bi pomislio da tog poslijepodneva nije radila ništa napornije od posjeta staroj prijateljici.

Činjenica da tako smireno može prihvatiti današnje događaje mnogo govori o onome što je proživjela tijekom protekle godine.

Skriveni izlaz u podu doveo ih je do drevnog kamenog tunela iz kojeg su izišli u napušteno spremište. Priljavi i noseći Pitneyja, prilično su teško zaustavili fijaker. No na koncu su uspjeli stići kući.

Usred žurnih, nepotpunih objašnjenja, Bernice je preuzela brigu o Pitneyju. Pod njezinom je paskom napokon došao k svijesti i postao svjestan svojeg okruženja. Odmah ju je prepoznao.

- Možete li nam ispričati što se dogodilo? -upita Artemas.

- Bojim se da nisam onako agiln kao nekoć -reče Pitney. - Stranac me iznenadio. To se ne bi dogodilo u starim danima.

Madeline je tiho uzdahnula. Artemas joj to nije zamjerao. Bit će teško ispitati Pitneyja, pomislio je.

Čovjek očito za sve okrivljuje nepostojeća bića koja je izmislio.

Madeline pogleda Pitneyja. - Znaete li identitet, ovaj, Stranca koji je pucao u vas, gospodine?

- Ne. Preko lica je vezao kravatu, a šešir je navu- kao sve do očiju.

- Možete li nam bilo što reći o njemu? - ustrajno će Madeline. - Tada bismo mogli pripaziti hoće li se opet negdje pojaviti.

Pitney je skupio obrve. - Kretao se poput čovjeka u najboljim godinama. Nije ga mučila reuma ili ukočeni zglobovi, to vam mogu reći. Nosio je štap za šetnju sa zlatnim drškom.

Artemas je vidio kako je Madeline stisnula šake oko stupa kreveta.

- Štap za šetnju? - oprezno je ponovila.

- Tako je. Sjećam se da sam pomislio kako je pri- lično neobičan. Ne ono što bi čovjek koji je učio vanzu nosio uza se u takvoj situaciji.

-

Pitney zastane. - S druge strane, morao je prići kući s ulice i zacijelo je želio stvoriti određeni dojam. Štap za šetnju zacijelo se slagao s ostatkom njegove odjeće. Ipak, činio mi se neobičnim.

Madeline je razmijenila pogled s Artemasom. Potom se opet okrenula Pitneyju. - Možete li nam još nešto reći o njemu, gospodine?

- Ne vjerujem. Nisam mu prepoznao glas, a ja imam dobro uho za glasove. Kao što sam rekao, to je bio Stranac.

Artemas je koraknuo bliže krevetu. - Obratio vam se? Što je rekao, čovječe?

Pitneyjeve su se oči panično raširile na oštar ton pitanja. Madeline je Artemasu dobacila pogled upozorenja, neznatno odmahnula glavom i okrenula se Eatonu s umirujućim smiješkom.

- Gospodin Hunt bi silno želio identificirati tog Stranca, gospodine.

Tko zna što bi nam svima učinio da nas je uspio onesvijestiti onim svojim tamjanom. Najmanja sitnica bi nam mogla pomoći da ga nađemo.

Pitney kimne. - Pa, ne mogu se točno sjetiti njegovih riječi. Nešto o tome da ga odvedem do svojih tajni. Zahtijevao je ključ mojeg pisaćeg stola ili nešto tomu slično. Prirodno, odmah sam znao što traži.

- Što? - upita Artemas.

- Pa, moje bilješke, naravno. - Pitney je sumnjičavo pogledao prema vratima, kao da želi biti siguran da nitko ne prisluškuje u hodniku.

- Već godinama radim na njima. Sasvim sam se približio tajnama, a oni to znaju.

- Tajnama? - Artemas pogleda Madeline. -Govorite li, kojim slučajem, o vanzagarskoj *Knjizi tajni*? O knjizi za koju se nagađa da je prošle godine ukradena iz vrtnih hramova?

- Ne, ne, ne. - Pitneyjeve su se obrve narogu-šile u izrazu čistoga gnušanja. - *Knjiga tajni* nije ništa drugo do zbirke drevnih recepata za alkemijske eliksire i napitke. Čiste besmislice. Moja istraživanja prodiru do samog središta vanze. Tražim velike znanstvene tajne koje su naši preci otkrili i koje su već stoljećima izgubljene.

Artemas je uspio potisnuti želju da glasno zaste-nje. Ispitivati tog čovjeka posve je beznadno.

Pitney pogleda Madeline. - Šteta zbog vašega braka, draga moja.

Moram priznati da mi je veoma laknulo kad sam čuo da je Deveridge poginuo u onom požaru. Izvrsno rješenje za veoma mučan problem.

Artemas se namrštio. - Jeste li poznavali Renwicka Deveridgea?

- Nikad nisam upoznao tog čovjeka, ali sam malo prije njegove smrti čuo neke glasine. - Pitney dvaput kimne. - Nimalo ne sumnjam da je taj čovjek bio Stranac. Oni su veoma dobri u maski-ranju, znate.

Artemas je snagom volje obuzdavao svoju nestrpljivost. - Koje ste glasine čuli, gospodine?

Pitney pogleda Madeline. - Vaš je otac malo prije svoje smrti poslao poruke nekima od svojih najstarijih znanaca. Upozorio nas je da ne smijemo dopustiti da nas njegov zet osvoji svojim očitim šarmom ako dođe k nama i počne postavljati pitanja o drevnim tekstovima vanze. Odmah sam shvatio da je Reed otkrio da je ruku svoje kćeri dao Strancu.

Artemas je oklijevao, a potom odlučio nešto pokušati. - Linslade misli da ga je neku večer u njegovoj knjižnici posjetio Deveridgeov duh.

Pitney puhne kroz nos. - Ha, Linslade uvijek razgovara s duhovima. Čovjeku fali daska u glavi. Svi to znaju.

Artemas se pitao je li lakše prepoznati ludilo kod drugih ako si i sam kandidat za umobolnicu. - Smatrate li mogućim da je Deveridge preživio požar i vratio se u službu, ovaj, Stranaca kako bi tražio drevne tajne vanze?

Pitney je nešto progundao. - Sumnjam. Madeline je kći svojega oca.

Mlada dama nije glupa.

- Što želite reći? - upita Artemas.

Pitney se dobrodušno nasmiješio Madeline. -Recimo samo da čvrsto vjerujem da je bila toliko pametna i provjerila je li Deveridge mrtav prije nego je vatra progutala kuću. Nije li tako, draga moja?

Izraz šoka i ozlojeđenosti pojavio se u Madelineinim očima. -

Stvarno, gospodine, čudim vam se. Nikad ne bih mislila da vi vjerujete u odvratne tračeve koji tvrde da sam ja ubila svojega muža.

Bernice je također izustila zvuk neodobravanja. - Nebesa, Pitney, kako ste mogli vjerovati u takve brbljarije, za ime svijeta?

- Doista, ništa osim materijala za skandale najgore vrste. - Pitney namigne Artemasu. - Nikad ne obraćam pozornost na takva govorkanja. A vi, gospodine?

Artemas je shvatio da ga Madeline promatra s tjeskobnim izrazom na licu. Pomislio je na beskonačni dotok glasina i djelića informacija koji svakog jutra stižu na njegov pisaoći stol, zahvaljujući Zacharyjevim očima i ušima.

- Uobičajene tračeve smatram krajnje dosadnima - reče.

Bio je nagrađen izrazom olakšanja na Madelineinu licu.

Rekao je istinu, u mislima je uvjeravao sebe. Njega zanimaju samo *neuobičajene* glasine.

* * *

Henry Leggett je zatvorio svoju bilježnicu i pripremio se za odlazak. - Čini se da ste vas dvoje imali nevjerojatnu pustolovinu.

- To je svakako jedan način na koji se zbivanja mogu opisati - reče Artemas.

- Eaton Pitney je veoma sretan čovjek. Lako je mogao umrijeti od rane makar je pobjegao uljezu.

- Pitney je čvrst.

- Istina. Unatoč tomu, malo je nedostajalo. I da nije bilo njezine... -

Henry zastane. - Pa, moram reći da je ona doista posebna žena.

Artemas si je natočio još jednu šalicu kave i ponio je do prozora.

Zagledao se u vrt, ali mu se pred očima pojavila vizija Madeline.

- Da - reče. - Veoma posebna.

- I obdarena je uistinu impresivnim umom.

- Svakako.

- Odlučna žena, također. Zapravo, njezina mi se konverzacija činila veoma stimulativnom.

- Da, ona može biti veoma... stimulativna.

- Danas sam dugo čavrljao s njom. Moram reći da čovjek ne susreće baš često takvu vrstu žene.

- Posve točno.

Henry pođe prema vratima. - Idem sada. Žao mi je što dosad nisam uspio otkriti dodatne informacije o Renwicku Deveridgeu, ali nastavit ću s raspitivanjem. Vjerujem da ću danas poslije podne posjetiti neke radionice u kojima se izrađuju neobični štapovi za šetnju. Možda ću saznati nešto o onom štapu sa zlatnim drškom što ga nosi vaš zlikovac.

- Hvala, Henry. Ako bilo što saznaš, odmah mi to javi.

- Da, svakako. - Henry otvori vrata. Artemas se napola okrene. - Henry?

- Da?

- Drago mi je što čujem da si gospođu Deveridge počeo gledati u pozitivnijem svjetlu. Znam da si imao nekih sumnji zbog onih nesretnih glasina.

Henry je nekoliko sekunda tupo zurio u njega. Tada je nestalo zbunjenosti s njegova lica. - Nisam govorio o gospodi Deveridge.

Mislio sam na njezinu tetu, gospođicu Reed.

Izišao je i čvrsto zatvorio vrata za sobom.

Artemas je sat vremena kasnije još radio za svojim pisaćim stolom kad je Bernice ušla u knjižnicu. Opazio je odlučan izraz u njezinim očima dok je uljudno ustajao da bi je pozdravio.

- Mogu li štogod učiniti za vas, gospođo?

- Da, željela bih s vama razgovarati o pomalo delikatnoj stvari.

Artemas je potisnuo uzdah. - Izvolite sjesti, molim vas.

Sjela je s druge strane pisaćeg stola i fiksirala ga odlučnim pogledom. - Sigurna sam da znate o čemu je ovdje riječ, gospodine.

Instinktivno je tražio način za izbjegavanje razgovora koji će po svemu sudeći biti veoma neugodan. Pogledao je prema vratima. -

Gdje je Madeline?

- Gore, s gospodinom Pitneyjem. Vjerujem da traži njegovo mišljenje o neobičnoj malenoj knjizi koju joj je nedavno poslao jedan od starih Wintonovih kolega iz Španjolske.

Nema nade da će s te strane stići pomoć.

- Shvaćam. - Artemas sjedne. - Kad već govorimo o Pitneyju, moram vam reći da sam doista impresioniran vašim medicinskim vještinama, gospođice Reed. Madeline ima pravo, veoma se dobro snalazite s ljekovitim biljem.

- Hvala vam. Winton je prije nekoliko godina donio neke knjige bilježaka o ljekovitom bilju i biljkama s otočića Vanzagara. Mnogo sam vremena posvetila proučavanju toga. Ali to nije ono o čemu danas želim razgovarati s vama.

- Toga sam se i bojao. - Podigao je pečatnjak na privjesku za džepni sat s pisaćeg stola i odsutno se njime poigravao. - Riječ je o Madeline, nije li?

- Da.

Nekoliko je sekunda proučavao gravuru na pečatnjaku. Potom podigne pogled. - Zabrinjavaju vas moje namjere.

Bernice uzdigne obrve. - Odmah prelazite na stvar, gospodine.

- I ja sam mnogo vremena potrošio na razmišljanje o toj temi.

Gnjev je bljesnuo u Berniceinim očima. - Nadam se da je tako. Na kraju krajeva, kad džentlmen zavede jednu damu -

Ukočio se. - Rekla vam je da sam je zaveo?

Bernice je kratkim, oštrim zamahom ruke odbacila to pitanje. - Nije trebala. Znala sam da se nešto dogodilo čim sam vas dvoje zajedno vidjela jutros za doručkom. Svjesna sam činjenice da neki džentlmeni udovice smatraju dobrim plijenom, ali priznajem, gospodine, nikad mi nije palo na pamet da biste vi na taj način iskoristili moju nećakinju. Morate znati da ima veoma malo iskustva s muškarcima, bez obzira na svoj status.

- Svjestan sam toga - procijedio je kroza zube. Značajno ga je pogledala. - Nema sumnje.

- Stanite trenutak, gospođo. - Artemas odbaci pečatnjak u stranu i nagne se naprijed. Prekriži ruke na stolu. - Ja nisam taj na kojega biste trebali vršiti pritisak. Upravo vaša nećakinja odbija odgovarajuće ozbiljno razmotriti situaciju koja je sad nastala. Baš sam danas poslije podne, prije nego smo pošli u Pitneyjevu kuću, pokušao s njom razgovarati o tome, ali ona nije htjela ni čuti.

- Ako su vaše namjere časne, vaša je dužnost preuzeti glavnu riječ.

- *Moje* namjere? - Razdraženo je zurio u nju. - Ona je ta koja tvrdi da se *ništa nije promijenilo* zbog onoga što se među nama dogodilo.

Silno se trudila to naglasiti.

- Gluposti, sve se promijenilo. Vas ste se dvoje upustili u ljubavnu vezu.

- Ona tvrdi da to ništa ne mijenja. Smatra da je u očima svijeta danas i dalje opasna udovica, baš kao što je bila i jučer.

- Da, da, i meni je trabunjala te besmislice, ali lo je smiješno. U mojoj se obitelji ne opterećujemo mišljenjem svijeta. Obraćamo pozornost na činjenice. - Bernice ga je mrko pogledala. - A ovdje je sasvim jasna činjenica, gospodine, da je moja nećakinja jučer bila nevina mlada žena. Danas više nije tako nevina, a za to ste isključivo vi krivi.

- Predlažem da joj to kažete, gospođice Reed. Mene sigurno neće poslušati. - Suzio je oči. - Zapravo, počinje mi se činiti da me iskorištava za neke svoje ciljeve.

Bernice raširi oči. - Iskorištava vas?

- Upravo tako. Kako bih našao onog prokletog duha koji je proganja. Prema meni se odnosi kao prema zaposleniku, a ne ljubavniku.

- O, shvaćam što mislite. - Bernice skupi usne. - Da, tu je i problem Renwickova duha, zar ne?

Čekao je trenutak, ali Bernice ga nije pokušala razuvjeriti. Ustao je i pošao do prozora. - Ne vjerujem da će priznati bilo kakve tople osjećaje prema meni.

- Jeste li se raspitivali u tom smislu?

- Nije bilo potrebno postaviti izravno pitanje -tiho je rekao. - Vaša mi je nećakinja jasno stavila do znanja da gaji duboko nepovjerenje

prema svakom džentlmenu koji je povezan s vanzom. Nikako se ne može zaobići činjenica da se ja ubrajam u tu kategoriju.

Zavladala je kratka, napeta tišina. Trenutak se kasnije okrenuo i pogledao Bernice. Iznenadio se kad je vidio da ga zamišljeno proučava. Počela je prstom lupkati po naslonu za ruke svoje stolice.

Bezglasno je škrgutao zubima.

- Mislim da situaciju ne razumijete u potpunosti, gospodine - na koncu će Bernice.

- Doista? A što ja to, dovraga, ne razumijem, gospođo?

- Madeline ne zabrinjavaju džentlmeni koji poznaju filozofiju vanze.

- Upravo suprotno, koristi se svakom prigodom kako bi naglasila nedostatke onih koji su povezani s tom filozofijom. Što se nje tiče, muškarci iz Vanzagarskog društva su, u najboljem slučaju, ekscentrični luđaci kao što su Linslade i Pitney, a u najgorem, opasni zlikovci.

- Poslušajte me, gospodine. Madeline sebe okrivljuje za činjenicu da ju je Renwick Deveridge onako opčinio. Misli da bi njezin otac danas bio živ da ona nije podlegla njegovu zavodničkom udvaranju i udala se za njega.

Artemas se ukočio.

- Nije riječ o tome da ona smatra da ne može imati povjerenja u džentlmene povezane s filozofijom vanze. - Bernice zastane. - Ona ne vjeruje vlastitoj intuiciji i ženskom senzibilitetu.

14

Oswynn je nesigurnim koracima izišao iz zadimljene igračnice u društvu svojeg novog poznanika. Pokušao se fokusirati na fijaker koji je čekao na ulici. Iz nekog razloga nije uspijevaio razabrati vozilo, premda je čuo topot kopita i zveckanje orme. Koncentrirao se, ali obrisi kočije neprestano su lelujali. Te je večeri prilično popio, ali ne više nego inače. U svakom slučaju, nikad nije imao taj čudan problem s vidom, čak ni kad je bio posve pijan, a ima mnogo iskustva u tome. Možda magla stvara taj efekt.

Stresao je glavom kako bi je razbistrio i udario po ramenu svojeg novog znanca. Zlatokosi se muškarac predstavio kao pjesnik.

Doista ima ležernu tjelesnu gracioznost i naočito lice koje se uklapa u tu tvrdnju.

Pjesnik je također čovjek koji prati modu. Njegova je kravata vezana u jedinstvenom i izrazito kompliciranom stilu. Taman je kaput elegantno krojen. Njegov je štap za šetnju krajnje neobičan.

Zlatni je držak izrađen u obliku glave neke opasne ptice.

Pjesnik, koji je zračio dosadom i ciničnim prezirom prema svima ostalima, nije tip čovjeka koji trati vrijeme na one koji su mu dosadni. Činjenica da se zlatokosi muškarac zainteresirao za njega, mislio je Oswynn, znači da ga pjesnik smatra pripadnikom svjetske elite, čovjekom koji uživa samo u najegzotičnijim zadovoljstvima.

- Za večeras mi je dosta vina i kartanja - objavi Oswynn. - Vjerujem da ću poći u određenu ustanovu u Rose Laneu. Želite li sa mnom?

- Namignuo je. - Priča se da stara vlasnica te javne kuće večeras održava dražbu nove robe sa sela.

Pjesnik ga je kratko pogledao očima u kojima se vidjela krajnja dosada. - Zacijelo skupinu bljedolikih seljančica.

Oswynn slegne ramenima. - I seljačić ili dva, nema sumnje. -

Nasmijao se vlastitoj primjedbi. - Gospođa Bird se ponosi činjenicom da udovoljava različitim ukusima.

Pjesnik se zaustavio. Zlatna se obrva cinično uzdigla. - Čudi me da se čovjek vašeg iskustva tako lako zadovoljava takvom ponudom.

Kakav je užitak u krevetu s tupom kćeri nekog farmera koja je gotovo bez svijesti od velike doze opijuma?

- Pa...

- A što se tiče dječaka, sigurno znam da ih gospođa Bird pronalazi u zloglasnim gradskim četvrtima, a ondje su dobro naučili kako će vam isprazniti džepove dok se vi oporavljate od vježbe.

Živciralo ga je snishodljivo držanje novog poznanika, ali se Oswynn podsjetio da je pjesnik džentlmen krajnje rafiniranih senzibilnosti. Svi znaju da se ljudi poput njega upuštaju u krajnje nevjerojatne pustolovine. To ima nekakve veze s pisanjem, zaključio je. Glasine o Byronovim ludorijama u zloglasnim četvrtima su legendarne.

Oswynn je shvatio kako se muči ne bi li obranio vlastite porive. -

Stvar je u tome da ja volim mlade, a gospođa Bird najčešće ima najnježnije mrvice.

- Osobno, više volim da moje mrvice budu budne i dobro izvježbane.

Oswynn je opet trepnuo, nastojeći razbistriti svoj vid. - Izvježbane?

Pjesnik siđe stubama. - Vjerujte mi, postoji nevjerojatna razlika između djevojke koja je propisno poučena u erotskim vještinama i vaše tipične seljančice koja je stigla u grad u stražnjem dijelu kola s povrćem.

Oswynn je gledao kako čovjek svijetle kose hoda prema fijakeru. -

Poučena, kažete.

- Tako je. Uglavnom biram onu koja je naučila kineske metode. Ali katkad, kad sam raspoložen za varijacije, biram djevojku koja je usvojila egipatske tehnike.

Oswynn je požurio niza stube. - Te djevojke koje spominjete. Sve su prikladno mlade?

- Naravno. - Pjesnik je otvorio vrata kočije i osmijehom ga pozvao da uđe. - Za određenu cijenu čovjek može kupiti živahnu, zabavnu curu koja nije samo dobro izvježbala egzotične vještine, već je također zajamčeno da je djeвица. Moje je

mišljenje da ne postoji ništa kao dobro izvježbana djeвица.

Sad već duboko zaintrigiran, Oswynn je rukom uhvatio rub vrata kočije. - Obučavaju *djevice* da primjenjuju te strane metode?

Pjesnikove su oči blistale na jantarnoj svjetlosti fenjera u kočiji. -

Nemojte mi reći da nikad niste iskušali užitke Erosova hrama?

- Ne mogu reći da jesam.

- Možete mi se večeras pridružiti. - Pjesnik se s lakoćom popeo u kočiju i sjeo na tamnoplave jastuke. - Rado ću vas upoznati s

vlasnicom. Prihvaća nove klijente samo na preporuku onih koji već dolaze u njezinu kuću.

- Veoma ljubazno od vas, gospodine. - Oswynn se nespretno popeo u kočiju i previše naglo sjeo. Unutrašnjost kočije nekoliko se sekunda vrtjela oko njega.

Pjesnik ga je promatrao sa suprotnog sjedala. -Zar se ne osjećate dobro, čovječe?

- Ne, ne. - Oswynn je protrljao čelo. - Zacijelo sam popio malo više nego inače. Samo mi treba malo svježeg zraka i bit ću kao nov.

- Izvrsno. Ne bih želio da propustite veoma posebnu zabavu koju vam večeras kanim pokazati. Tako je malo muškaraca koji posjeduju sposobnost da cijene ono što je egzotično i rijetko.

- Oduvijek posjedujem ukus za te stvari.

- Doista? - Pjesnik je zvučao uljudno sumnjičavo. Oswynn je naslonio glavu na jastuk i zatvorio

oči kako bi se unutrašnjost kočije prestala vrtjeti oko njega. Pokušao se sjetiti neke ludorije iz svoje

prošlosti kojom bi mogao impresionirati pjesnika, ali mu je bilo teško koncentrirati se. Premda nije bilo osobito kasno, iz nekog je razloga bio veoma umoran. - Prije nekoliko godina neki moji poznanici i ja osnovali smo klub posvećen doživljavanju najneobičnijih erotskih užitaka.

- Čuo sam glasine o takvom klubu. Osim vas, članovi su bili Glenthorpe i Flood, nije li tako? Prozvali ste se Tri jahača, čini mi se.

Lagana je strepnja nakratko uznemirila Oswynna. Uspio je otvoriti oči. - Kako ste čuli za to? - Čuo je kako mu se zapliće jezik.

- Čovjek čuje djeliće tračeva tu i tamo. - Pjesnik se nasmiješio. -

Zašto ste raspustili vaš klub?

Oswynn je opet osjetio treptaj nelagode. Već je požalio što je spomenuo prokleti klub. Nakon događaja one noći prije pet godina, svi su svečano obećali da to više neće spominjati. Smrt glumice utjerala im je strah u kosti.

Mislio je da se oslobodio sjećanja na ženinu prijatnu da će se jednoga dana vratiti njezin ljubavnik i uništiti ih. Istina je da su ga godinu dana nakon incidenta mučili iznenadni napadaji panike usred noći, tako da se budio okupan znojem. No njegovi su se živci s vremenom smirili.

Uvjerio je sebe da je siguran. Ali prije tri mjeseca primio je pismo u kojem se nalazio itekako poznati zlatni pečatnjak. Noćni napadaji panike opet su počeli. Tjednima se neprestano osvrtao preko ramena.

Ali ništa se nije dogodilo i on je zaključio da je poruka s pečatnjakom bila bizarna šala koju su

izveli Flood ili Glenthorpe. Posve je nerazumno vjerovati da se zagonetni ljubavnik vratio kako bi se osvetio. Na kraju krajeva, ona je bila glumica, jedno stvorenje bez obitelji. Ljubavnik, ako je uopće ikad postojao, zasigurno je bio neki nemarni raska-lašenik koji je vjerojatno odavno zaboravio i njezino ime. Niti jedan džentlmen ne bi se ni trenutka opterećivao budalastom malenom droljom koja je loše završila.

- Klub Tri jahača postao je dosadan. - Oswynn je pokušao ležerno odmahnuti rukom, ali se činilo da ga prsti ne slušaju. - Prešao sam na zanimljivije stvari. Znete kako je to.

- Doista znam. - Pjesnik se nasmiješio. - To je prokletstvo onih među nama koji posjeduju pojačani senzibilitet potreban za uživanje u rijetkom i egzotičnom. Uvijek moramo tragati za svježim stimulacijama.

- Za... želim reći, *da*. - Postajalo mu je sve teže pribitati se, shvatio je Oswynn. Činilo se da njihanje kočije hipnotički djeluje na njega.

Samo je želio spavati. Promatrao je pjesnika ispod napola spuštenih kapaka. - Što ste lekli... *rekli*, kamo idemo?

Činilo se da je pitanje silno zabavljalo pjesnika. Njegov je smijeh odjekivao u noći. Svjetlost fenjera pretvarala je njegovu kosu u zlato.

- Pa, u drugi pakao, naravno - rekao je.

Publika je zadržavala dah kad se visok, mršav čovjek srebrne kose na pozornici obratio mladoj dami koja je sjedila na stolici.

- Kad ćete se probuditi, Lucinda? - govorio je autoritativnim tonom.

- Kad zazvoni zvono. - Lucinda je govorila neobično bezizražajnim glasom.

Zachary je stajao u stražnjem dijelu prostorije, jednim ramenom oslonjen na zid, sagnuo se do Beth i šapnuo joj u uho. - Ovo je najbolji dio. Gledaj što će se sada dogoditi.

Beth je bila opčinjena izvedbom, ali je uputila Zacharyju plahi smiješak.

Na pozornici je hipnotizer vijugavim kretnjama pomicao ruke ispred Lucinde bezizražajna lica. -Hoćete li se sjećati da ste citirali govor iz *Hamleta* dok ste bili u transu?

- Ne.

Hipnotizer je podigao maleno zvonce. Lagano je zazvonio. Lucinda se trgnula i otvorila oči. Smučeno se osvrnula oko sebe.

- Sto ja radim na ovoj pozornici? - pitala je. Činilo se da je istinski iznenađena činjenicom da se nalazi pred publikom gdje je i ona maločas sjedila.

Publika je zapanjeno dahnula i glasno zapljeskala. Lucinda je porumenjela i bespomoćno pogledala hipnotizera.

Hipnotizer se umirujuće nasmiješio. - Recite nam, Lucinda, čitate li često Shakespearea?

- Ne, gospodine, ne sad kad više nisam u školi. Više volim poeziju lorda Byrona.

Publika se nasmijala. Cura po njegovu ukusu, pomislio je Zachary.

Bio je otprilike na polovici *Gusara* što mu ga je gospodin Hunt dao.

Upravo ono što mu se sviđa, obilje uzbudljive akcije i smionih pustolovina.

- Jeste li ikad napamet naučili neke govore iz *Hamleta*, Lucinda? - pitao je hipnotizer.

- Moja me guvernanta natjerala da naučim neke odlomke, ali to je bilo davno. Ne sjećam se niti jednog.

Iz publike se začulo mrmljanje i uzvici.

- To je veoma zanimljivo jer ste nam upravo izvrsno recitirali odlomak iz prvog prizora drugog čina te drame - objavio je hipnotizer.

Lucinda je raširila oči. - Ma nemojte mi reći. To je nemoguće. Ne sjećam se niti jedne riječi iz toga, kunem se.

Publika je počela mahnito pljeskati i uzvikivati od čuđenja.

Hipnotizer se duboko naklonio.

- To je bilo nevjerovatno - Beth šapne Zacharyju. Nasmiješio se, zadovoljan njezinom reakcijom. -

Ako ti se to sviđalo, želio bih ti pokazati nešto još nevjerovatnije. -

Uzeo ju je pod ruku i poveo iz Srebrnog paviljona.

Noć je bila svježija i bilo je prilično kasno. Mnoštvo koje je cijelu večer ispunjavalo vrtove užitaka počelo se kretati prema izlazima.

Približavalo se vrijeme zatvaranja.

- Čini se da me moraš otpratiti kući - reče Beth. - Ovo je bila tako lijepa večer.

- Bi li željela vidjeti Kuću duhova prije nego odemo?

Beth ga je pogledala ispod oboda elegantna šeširića. - Mislila sam da si rekao da ta atrakcija još nije otvorena za javnost.

Zachary se tiho nasmijao. - Imam veze ovdje. Mogu se pobrinuti da uđemo. - Značajno je zastao. - Ali bolje da te upozorim da bi mogla vidjeti neke veoma čudne i zastrašujuće prizore.

Bethine su se oči raširile. - Zar u kući doista ima duhova?

- Nema razloga za strah - uvjeravao ju je. - Ja ću te čuvati.

Nasmijala se. Zachary ju je malo čvršće uhvatio za ruku. Sviđalo mu se kad se smijala. Slamnati šeširić čini lijep okvir za njezine plave oči, mislio je. Činilo se da Beth uvijek ima najljepše šeširiće i kape. Dodatna korist njezina rada kod kitničarke, nema sumnje.

Znao je da joj se sviđa. Ovo je treći put da ju je pozvao da s njim provede večer u Paviljonima snova, a ona je spremno pristala.

Jedna od koristi *njegova* posla je ta da svoje prijatelje može besplatno uvesti u zabavni park.

Večeras se osjećao optimistično. Uz malo sreće i nešto pomnog planiranja, nadao se da će Beth ukrasti poljubac. Njegov je plan ovisio o učinkovitosti duha što ga je tog poslijepodneva postavio u Kuću duhova. Uspije li njegov plan, Beth će lijepo vrisnuti i baciti mu se u naručje.

- Veoma mi se sviđela demonstracija hipnoti-zera - rekla je Beth dok ga je gledala kako otvara vrata zatvorenog dijela vrtova. - Bi li se ti dobrovoljno javio da te dovede u trans?

- Nikakav hipnotizer ne bi mene mogao dovesti u trans. - Zachary joj je na trenutak pustio ruku kako bi zatvorio vrata i upalio fenjer. -

Moj je um previše jak.

- Previše jak? Stvarno?

- Je. - Podigao je fenjer u zrak kako bi osvijetlio mračnu stazu. -

Učim tajnu filozofiju koja čovjekovu umu daje veliku moć koncentracije.

- Tajnu filozofiju. Kako uzbudljivo.

Njezina mu je reakcija godila. - Tu su i fizičke vježbe. Učim sve moguće lukave trikove kako bih sebe i tebe zaštitio od lopova i

zlikovaca.

- Sve je to veoma zanimljivo i sigurna sam da si previše snažnog duha da bi te netko doveo u trans. Unatoč tomu, moraš priznati da je večerašnja demonstracija bila veoma impresivna. Samo zamisli, izgovoriti cijeli govor iz neke drame, a da se kasnije uopće toga ne sjećaš.

- Bilo je čudesno - složio se. Po njegovu je mišljenju hipnotizer dobro platio Lucindi da nauči napamet odlomak iz *Hamleta*. Ali nikad mu ne bi palo na pamet javno izraziti sumnju u autentičnost transa. Nitko se ne divi lukavoj varci više od njega, a također je znao da je gospodin Hunt veoma zadovoljan brojnošću ljudi koji dolaze gledati demonstracije hipnotizera.

Poveo je Beth oko ugla i zaustavio je. Podigao je fenjer kako bi mogla vidjeti dojam što ga Kuća duhova stvara u magli.

Oči su joj se raširile od uzbuđene strepnje. -Zaboga, to je zastrašujuće mjesto. Izgleda baš kao dvorac u novoj knjizi gospođe York.

- *Ruševina?*

- Da. Odlična priča. Jesi li je čitao?

- Više volim Byrona.

Poveo ju je uza stube i stao kako bi otvorio teška vrata. Začulo se prikladno sablasno škripanje šarki. Otvor se postupno širio, sa zlokobnom sporošću otkrivajući unutrašnjost.

Beth je oklijevala na pragu i virila u mrkli mrak.

- Jesi li siguran da nema nikakve opasnosti?

- Nema razloga za zabrinutost. - Nakrivio je fenjer tako da je unutra bacao tanak snop svjetlosti. - Ja sam s tobom.

- Hvala nebesima. - Beth je oprezno koraknula unutra.

Zachary se pripremio na krikove. Stajat će točno iza nje, spreman uhvatiti je u naručje kad ugleda duha.

Beth se zaustavila. Usta su joj se otvorila od šoka. Ali nije ispustila nježan uzvik; vrisnula je iz petnih žila. Prodoran, glasan krik užasa odjekivao je zdanjem. Zachary je spustio fenjer i pokrio uši.

- Koji ti je vrug? - Lecnuo se. - To nije pravi duh.

Beth ga nije slušala. Naglo se okrenula. Na slaboj je svjetlosti vidio stravu u njezinim očima. Nije se bacila u njegov zagrljaj kako je

očekivao. Prilično ga je snažno gurnula s puta i jurnula prema vratima. Uhvatio ju je za ruku kako bi je zaustavio.

- Beth, čekaj! To je samo stara plahta.

- *Miči mi se s puta!*

15

- Ne može ti nauditi. - Pokušao ju je smiriti dok ga je udarala šakama.

- Užasno je! Kako si to mogao učiniti? Pusti me odavde! - Očajnički se borila kako bi se oslobodila.

- *Pusti me van!*

Zachary nije znao što bi drugo mogao učiniti, pa ju je pustio. - Bet, za Boga miloga, nema nikakve potrebe za takvu reakciju. Kunem se, to je stvarno samo plahta.

No Beth je već bila vani i jurila niza stube prema stazi. Nestala je iza zavoja mračne staze koja vodi natrag prema otvorenom dijelu Paviljona snova.

Toliko o njegovu sjajnom planu, mračno je pomislio Zachary. Pitao se bi li se isplatilo konzultirati s gospodinom Huntom po pitanju žena. Očito mu treba savjet, a tijekom posljednje tri godine naučio je poštivati mišljenje gospodina Hunta o različitim važnim pitanjima.

Okrenuo se da bi vidio zašto njegov duh nije ostvario željeni učinak. Tada je napokon vidio ono što je Beth maločas vidjela.

Duh što ga je ranije objesio na gredu prilično je sablasno vijorio na propuhu. Ali iz udubljenja u kamenom stubištu u njega nisu zurile prazne rupe za oči izrezane u staroj plahti. Krv je bila učinkovit dodatak. Ali njemu sigurno nije palo na pamet njome natopiti svojeg lažnog duha.

Sjaj plamena u stražnjem hodniku postao je jači. Užasno pucketanje i šištanje pratilo je približavanje vatre, zvukovi goleme zvijeri koja se gosti svojim novim plijenom. Više gotovo nije imala vremena. Podigla je okrvavljeni ključ i nespretno ga počela uvlačiti u bravu na vratima spavaće sobe.

Vidjela je bljesak zlata. Pogledala je onamo i opazila da Renwickov štap za šetnju leži na sagu kraj njegova tijela. Snagom volje koncentrirala se na uvlačenje ključa skliskog od krvi u bravu.

Na njezin užas, kliznuo je iz njezinih drhtavih prstiju. Učinilo joj se da čuje kako joj se Renzwick smije kad se sagnuta da bi ga opet uzela, ali kad ga je pogledala, bio je nepomičan i mrtav. Zgrabila je ključ i još ga jednom pokušala uvući u bravu.

Po drugi put joj je ispao iz ruke. Zurila je u njega, svjesna mučnog osjećaja užasa i frustriranosti. Morala je otvoriti zaključana vrata.

Krajičkom je oka vidjela kako se miče Renwickova ruka. Dok je užasnuto gledala, njegovi su mrtvi prsti posegnuli za ključem...

Madeline se probudila kao i uvijek nakon noćne more, veoma naglo i oblivena hladnim znojem. Obuzeo ju je poznati osjećaj dezorijentiranosti. Odgurnula je pokrivače, upalila svijeću i pogledala na sat. Bilo je jedan i petnaest ujutro. Već je drugi put otkako se preselila u Artemasovu kuću spavala cijela dva sata prije nego je san eksplodirao u njezinu umu. Ako ništa drugo/ovdje će se barem malo odmoriti, što joj je silno potrebno.

No dovoljno je dobro poznavala sebe da bi znala kako nema nikakva smisla opet pokušati zaspati. Vjerojatno će do zore ostati budna. Kad je posegnula za kućnim ogrtačem, pogled joj je pao na malenu knjigu na pisaćem stolu. Osjetila je laganu frustriranost.

Pokazala je knjižicu Eatonu Pitneyju samo da bi joj bilo lakše.

Proučio ju je s velikim zanimanjem, ali je izjavio da ga zbunjuje.

Međutim, umirio ju je u vezi s jednim ustrajnim pitanjem koje ju je počelo mučiti.

- Znam da će vas zabavljati moje nagađanje, gospodine - rekla je - ali vi ste stručnjak za znanstvene aspekte vanze, pa moram zatražiti vaše mišljenje. Postoji li ikakva mogućnost da je ova malena knjižica zapravo *Knjiga tajni*? Ona za koju se priča da je ukradena i uništena u požaru prije nekoliko mjeseci?

- Baš nikakva - odgovorio joj je s posvemašnjom sigurnošću. - *Knjiga tajni*, pod pretpostavkom da je doista postojala, navodno je napisana isključivo na drevnom jeziku Vanzagare, a ne nekakvom mješavinom grčkog i egipatskih hijeroglifa kao vaša knjiga. Osim toga, priča se da je riječ o velikoj knjizi, a ne ovako malenoj kakva je ova.

Silno joj je laknulo kad je čula Pitneyjevo mišljenje, ali je ono iz nekog razloga nije u potpunosti zadovoljilo. Zavukla je stopala u papuče, podigla svijeću i odlučno se okrenula prema vratima. Ako će dugo biti budna, može uzeti nešto za jelo u kuhinji. Malo sira ili preostala čajna peciva mogla bi doprinijeti raspršivanju prizora preostalih iz noćne more.

Prstima je dotaknula ključ u bravi dok je priti-skala kvaku.

Oklijevala je kad je osjetila hladno željezo, a u mislima je opet vidjela okrvavljeni ključ na podu iz svojeg sna.

Potisnula je viziju, duboko udahнула i žurno izišla na hodnik. Sišla je stubama koje su samo dvaput zaškripale i zaputila se u mračnu kuhinju. Spustila je svijeću na stol i započela svoju potragu.

Osjetila je njegovu nazočnost na vratima iza sebe baš kad je pronašla ostatke pite od jabuka. Trгнуvši se, ispustila je tanjur s pitom na stol i naglo se okrenula.

Artemas je stajao na vratima s rukama zavučenim duboko u džepove crna svilena kućnog ogrtača. Njegova je tamna kosa bila razbarušena na veoma zanimljiv način.

- Ima li dovoljno za dvoje? - pitao je.

Bilo je očito da je upravo ustao iz kreveta. U njegovim se očima vidio topao, lijeni sjaj koji joj je govorio da je upravo to i on o njoj zaključio. Preplavila su je sjećanja na strastveni interludij u njegovoj knjižnici. Ovaj je čovjek poznaje kao niti jedan drugi. Senzualna intimnost trenutka zaprijetila je da će je ukočiti na mjestu.

Pročistila je grlo. - Da, svakako. - Morala je uložiti golemu količinu snage volje kako bi podigla nož.

- Zar niste mogli spavati zbog našeg doživljaja u Pitneyjevu labirintu? - ležerno je pitao kad je sjeo za stol.

- Ne. Probudio me san. Noćna mora koja me već mnogo puta mučila otkako - Prekinula se. -Koja me često muči.

Pomno ju je proučavao dok je rezala dva komada pite i stavljala ih na tanjure. - Vaša je teta smatrala potrebnim da me danas poslije podne stjera u kut u mojoj knjižnici.

- Nebesa. - Namrštila se kad je sjela s druge strane stola i pružila mu vilicu. - Zašto bi tako nešto učinila, za ime svijeta?

Artemas je vilicom uzeo debeli komad jabuke. -Jasno mi je stavila do znanja da je svjesna činjenice da sam vam oteo vašu nevinost.

Madeline je hvatala dah i odmah se zagrcnula na zalogaju pite što ga je upravo stavila u usta.

- Oteo moju nevinost? - hroptavo je izustila.

- Da. Naglasio sam da ste vi mišljenja kako se ništa nije promijenilo. Objasnio sam joj logiku po pitanju vašeg statusa opasne udovice, i tako dalje, i tako dalje. No činilo se da ona nije spremna prihvatiti takvo rezoniranje.

- Nebesa. - Madeline je opet zakašljala, potom je duboko disala, a tada se zagledala u Artemasa, nesposobna smisliti nešto inteligentno ili duhovito što bi mogla reći. - Nebesa.

- Prirodno, zabrinuta je da sam vas iskoristio.

- Niste učinili ništa tomu slično, gospodine. - Silovito je zabola vilicu u pitu. - Nije riječ o tome da sam ja neka nedužna djevojka koja je tek izišla iz školske učionice. U očima svijeta, ništa -

Zaustavio ju je podigavši ruku s dlanom okrenutim prema van. -

Bio bih vam veoma zahvalan kad to ne biste izgovorili. Danas sam već previše puta čuo te riječi.

- Ali to je čista istina, što vi i ja sasvim dobro znamo. *Ništa se nije promijenilo.*

Njegove su oči zagonetno bljesnule. - Možete govoriti u svoje ime, gospođo. Ali nemojte govoriti u moje.

Ljutito ga je gledala. - Zadirkujete me, gospodine.

- Ne, Madeline, ne zadirkujem vas. - Uzeo je još jedan zalogaj pite.

-

Za mene se situacija promijenila.

- Dragi Bože. - Oči su joj se raširile. - Ovdje je riječ o vašem osjećaju krivnje, nije li? Osjećate da vas čast obvezuje da se iskupite jer ste otkrili da sam bila djevica. Uvjeravam vas, gospodine, ne morate se time opterećivati.

- Nije na vama da određujete na što će se odnositi moja čast.

- Grom i pakao, gospodine, ako razmišljate o nečemu tako nevjerojatnom kao što je prosidba samo zbog onog... onog *incidenta* na sofi, možete zaboraviti na to. - Užasnula se kad je čula kako joj se glas povisuje do prodornog tona piljarice, ali se činilo da to ne može spriječiti. - Jednom sam bila u braku jer me jedan čovjek naumio iskoristiti za vlastite ciljeve. Posve je sigurno da se neću ponovno udati iz sličnih razloga.

Polako je odložio svoju vilicu. Promatrao ju je opasno enigmatskim očima. - Mislite da bi brak sa mnom bio uvelike sličan vašem prvom braku? Jedan vanza-muž bio bi veoma sličan drugomu? Zar to vjerujete?

Dala bi sve na svijetu da je jednostavno mogla nestati. Umjesto toga porumenjela je do korijena kose kad je shvatila kako je pogrešno protumačio njezine riječi. - Dobri Bože, ne, naravno. Nema nikakve sličnosti između vas i Renwicka Deveridgea. Nisam željela implicirati ništa takvoga, a mislim da vi to sasvim dobro znate.

- Što ste onda točno željeli reći, gospođo? Čvrsto je ponovno stegnula vilicu i opet napala

pitu. - Željela sam reći da se ne kanim udavati kako biste vi zadovoljili neko smiješno pitanje časti.

- Čast ne smatrate odgovarajućim razlogom za sklapanje braka?

- U određenim je okolnostima to doista dostatan razlog - otresito je rekla. - Ali ne u našem slučaju. Premda se ponavljam, ništa se nije -

- Ako to izgovorite, neću biti odgovoran za svoje postupke.

Bijesno ga je gledala.

Njegov se pogled ublažio. - Možda je najbolje da promijenimo temu. Pričajte mi o svojem snu, o onom koji vas je noćas probudio.

Njome je prostrujala hladnoća. Posljednje o čemu bi željela govoriti je njezina stalna noćna mora. S druge strane, to je alternativa još neugod-nijoj temi braka.

- Jednom ili dvaput sam je pokušala opisati Bernice, ali sam otkrila da pričanje o tome sve čini samo još življim - polako je rekla.

- Koliko dugo vas već muče ti snovi?

Oklijevala je, a potom zaključila da nema nikakva velikog zla ako mu kaže dio istine. - Počeli su malo nakon smrti mogega oca.

- Shvaćam. Pojavljuje li se vaš otac u snu? Pitanje ju je iznenadilo.

Brzo je podigla glavu. -

Ne, pojavljuje se moj...

- Vaš muž - dovršio je umjesto nje.

- Da.

- Kažete da vas je taj san često mučio tijekom protekle godine. Je li postao manje stvaran kako je vrijeme prolazilo?

Odložila je svoju vilicu i susrela njegov pogled preko stola. - Ne.

- Što onda riskirate ako ga meni opišete?

- Zašto želite čuti pojedinosti osobito neugodne noćne more?
- Jer pokušavamo riješiti zagonetku, a vaš bi san mogao sadržavati neke tragove.

Zapanjeno je zurila u njega. - Ne vidim kako bi to bilo moguće.

- Snovi često mogu prenositi poruke - mirno je rekao. - Možda bismo nešto mogli naučiti iz vašega. Na kraju krajeva, tražimo čovjeka koji možda glumi duha Renwicka Deveridgea, a koliko sam shvatio, Deveridge se pojavljuje u vašem snu. Moglo bi se isplatiti razmotriti neke pojedinosti.

Oklijevala je. - Svjesna sam činjenice da filozofija vanze poučava da snovi mogu biti važni, ali moje je mišljenje da se ono što se događa u snovima ne može prikladno objasniti.

Slegnuo je ramenima. - Ne pokušavajte ništa objašnjavati. Samo ga opišite. Povedite me kroz svoj san redom kojim ga sanjate.

Odgurnula je pitu i prekrižila ruke na stolu. Jesu li neki tragovi skriveni u njezinim noćnim morama? Istina je da ih nije detaljno istražila. Njezin je jedini cilj bio zaboraviti ih, a ne sjećati se groznih detalja.

- Uvijek počinje na istome mjestu - polako je rekla. - Ja čučim ispred vrata spavaće sobe. Svjesna sam činjenice da je u kući požar. Znam da moram ući u tu sobu, ali vrata su zaključana. Nemam ključ, pa pokušavam uporabiti ukosnicu.

- Nastavite - blago je rekao.

Duboko je udahnula. - Vidim Renwickovo tijelo na sagu. Ključ spavaće sobe leži kraj njega. Podižem ključ i pokušavam njime otključati vrata. Ali ključ je mokr. Klizi iz mojih prstiju.

- Zašto je ključ mokr? Pogledala ga je. - Pokriven je krvlju.

Trenutak je šutio, ali nije skrenuo pogled s nje.

- Nastavite.

- Svaki put kad pokušam uvući ključ u bravu, čujem kako se Renwick smije.

- Dobri Bože.

- To je... veoma uznemirujuće. Ključ mi pada iz ruke. Okrećem se da pogledam Renwicka, ali on je i dalje mrtav. Pružam ruku, uzimam ključ i opet pokušavam otključati vrata.

- Je li tu kraj noćne more?

- Da. Uvijek je isto. - Sjetila se da to nije posve istinito za najnoviju verziju noćne more. Renwickovi su mrtvi prsti posegnuli za ključem u noćasnjem snu. To je novo.

- Ispričajte mi sve što možete o onome što vidite u hodniku. -

Artemas je maknuo svoj tanjur u stranu i ispružio ruke preko stola kako bi uhvatio njezine. - Svaku pojedinost.

- Rekla sam vam, vidim Renwickovo tijelo.

- Sto ima na sebi?

Namrštila se. - Ne mogu... ne, čekajte, mislim da se ipak sjećam nečega. Na sebi ima bijelu košulju zamrljanu krvlju. Hlače. Čizme.

Košulja je zasigurno djelomice otkopčana jer vidim tetovažu cvijeta vanze na njegovim prsima.

- Što još vidite?

Prisilila se da prouči prizore svojeg sna. -Njegov štap za šetnju. Leži na podu kraj njega. Vidim zlatni držak.

- Ima li na sebi prsluk ili kravatu?

- Ne.

- Nema kaputa, šešira ili kravate, a ipak ima svoj štap za šetnju.

- Rekla sam vam, bio mu je važan jer ga je dobio od svojeg oca.

- Da. - Artemas se doimao veoma zamišljenim.

- Vidite li kakav namještaj u hodniku?

- Namještaj?

- Stol ili stolicu, možda držač za svijeću? Zidne svijećnjake?

Zašto je, za ime svijeta, želio takve pojedinosti, pitala se. - Vidim stolić uza zid na kojem stoje dva srebrna svijećnjaka koje mi je Bernice darovala na dan vjenčanja.

- Zanimljivo. Vidite li - ?

Naglo se prekinuo kad se na kuhinjskim vratima začulo glasno kucanje.

Madeline se trgnula na neočekivanu buku. Brzo je okrenula glavu prema zaključanim vratima.

- Mljekarica ili prodavač ribe - blago će Artemas.

- Prerano je - šapnula je. - Zora još nije ni blizu.

- Uljez ili lopov koji je prošao kraj čuvara i psa ne bi se baš potrudio kucati. - Artemas je ustao i pošao prema vratima. Zastao je s rukom na bravi.

- Tko je?

- Zachary, gospodine. - Prigušeni je glas bio hrapav od uzbuđenja. - Imam izvještaj za vas. Veoma je važno.

Madeline je gledala kako Artemas otključava masivna drvena vrata i miče zasun. Zachary je stajao na pragu, a lice mu je bilo blijedo i ozbiljno.

- Hvala Bogu da ste kod kuće, gospodine. Bojao sam se da ćete biti u nekom od svojih klubova pa bih vas morao tražiti.

- Što se dogodilo? - upita Artemas.

- Našli smo tijelo, gospodine. U Kući duhova.

- Zachary, ako je ovo još jedna od tvojih domišljatih šala, moram te upozoriti da nisam raspoložen za to.

- Nije šala, gospodine. - Zachary je rukavom obrisao znoj s čela. - Kunem se, gospodine, u Kući duhova se nalazi mrtvo tijelo. Ima još nešto.

- Što još?

- Poruka, gospodine. Adresirana na vas.

Paviljoni snova su se zatvorili malo iza ponoći, što je uobičajeno tijekom tjedna kad nije zakazan nikakav poseban događaj ili maskirani ples. Artemas je pogledao na sat dok je hodao mračnim vrtovima prema Kući duhova. U svjetlosti fenjera što ga je Zachary nosio vidio je da su gotovo dva sata ujutro.

- Siguran si da je čovjek mrtav? Nije pijan ili mu je pozlilo?

Zachary je vidljivo zadržao. - Vjerujte mi, gospodine, posve je mrtav. Mogu vam reći da sam se dobro prestrašio. Umalo sam se i sam pretvorio u duha kad sam ga prvi put ugledao.

- A poruka? Gdje se nalazila?

- Pričvršćena na njegov kaput. Nisam je taknuo. Vrtovi užitaka postajali su drugi svijet nakon zatvaranja. Bez blještavog svjetla tisuća šarenih lampiona koji inače obasjavaju staze, sve su zasti-rale sjenke. Noćas je lagana magla pojačavala tminu. Paviljoni su se uzdizali oko njih, mračnih i neprozirnih prozora.

Artemas je zastao kod ograde koja je podignuta kako bi se spriječio pristup nedovršenoj Kući duhova. Zachary je podigao fenjer kako bi Artemas lakše otvorio vrtna vrata.

Čim su se našli s druge strane ograde, hitro su krenuli vijugavom stazom prema građevini. Kad su stigli do vrata, Zachary je oklijevao.

- Daj mi fenjer. - Artemas mu ga je uzeo iz ruke. - Nema nikakve potrebe da obojica uđemo.

- Ne bojim se nikakvog mrtvacu - hrabro će Zachary. - Već sam ga vidio.

- Znam, ali više bih volio da ostaneš ovdje i čuvaš stražu.

Zachary je izgledao kao da mu je laknulo. -Imate pravo, gospodine.

Učinit ću tako.

Artemas je zastao. - Što misliš, što će Beth reći o ovome?

- Beth se užasno prestrašila i mene okrivljuje za to, ali misli da je sve to dio nove atrakcije. Nisam joj rekao da je tijelo pravo.

- Izvrsno. - Artemas je otvorio vrata i ušao u predvorje. Koprene umjetne paučine lebdjele su oko njegove ruke. S postolja se cerila lubanja.

Pošao je prema udubljenju u kojem je Zachary želio objesiti imitaciju kostura. Ugledao je tijelo. Bilo je ispruženo na podu, licem prema zidu. Svjetlost je razotkrila skupe hlače i tamni kaput.

Na prednjoj strani bijele košulje bilo je mnogo krvi, ali nimalo na podu. Čovjek nije ovdje ustrijeljen, pomislio je Artemas. Ubijen je negdje drugdje, ali se ubojica silno potrudio kako bi tijelo donio ovamo.

Stajao je nad mrtvim čovjekom i osvijetlio mu previše bijelo lice.

Oswynn.

Hladan je bijes obuzeo Artemasa. Stisnuo je šaku oko drška fenjera.

Krvlju zamrljana poruka nalazila se točno ondje gdje je Zachary rekao da će biti, pričvršćena za Oswynnov kaput. Kraj nje je ležao privjesak za džepni sat s pečatnjakom na kojem je ugravirana glava pastuha.

Pazeći da ne dotakne osušenu krv, Artemas je uzeo pisamce i otvorio ga. Brzo je pročitao poruku.

Ovo možete shvatiti kao uslugu i kao upozorenje, gospodine. Ne miješajte se u moje stvari, pa se ja neću miješati u vaše. Usput rečeno, budite tako ljubazni i pozdravite moju ženu.

16

Čula ga je kako se vraća u kuću nešto malo prije zore. Sa stubišta se čulo neuobičajeno hitro kretanje. Prepoznala je prigušene glasove dvojice lakaja, a zatim je zavládala tišina.

Čekala je onoliko koliko je mogla izdržati neizvjesnost, a tada je izišla u hodnik. Ondje je trenutak zastala i osluškivala. Prigušeni zvukovi uobičajeni za rano jutro još nisu počeli dopirati iz područja kuhinje. Služinčad je još spavala, osim dvojice lakaja koji su nestali ispod stuba.

Oprezno je krenula hodnikom do drugoga kraja i lagano pokucala na Artemasova vrata. Nije bilo odgovora. Čovjek ima pravo na malo sna, rekla je sebi. Zasigurno je iscrpljen.

Razočarano se okrenula. Morat će do jutra čekati odgovore.

Vrata su se neočekivano otvorila. Artemas je ondje stajao, a kosa mu je bila mokra od kupke. Skinuo je hlače i košulju što ih je nosio kad je izišao iz kuće sa Zacharyjem, te je na sebi opet imao crni kućni ogrtač. Shvatila je da su one užurbane zvukove ranije stvarali lakaji koji su nosili vruću vodu.

Artemas je pozvan iz kuće kako bi se pozabavio mrtvim čovjekom, podsjetila se. U takvim bi okolnostima i ona osjećala potrebu za kupkom.

- Mislio sam da biste to mogli biti vi, Madeline.

Usprkos silnoj radoznalosti zastala je toliko da pogleda niz hodnik.

Ovo je neobično kućanstvo, ali to ne znači da služinčad neće ogovarati ako je vide kako ulazi u Artemasovu spavaću sobu.

Uvjerivši se da u hodniku nema nikoga, šmu-gnula je u sobu. Kada kojom se nedavno koristio stajala je ispred kamina, dijelom skrivena paravanom. Preko ruba su visjeli vlažni ručnici. Na stolu je stajao pladanj s čajnikom, šalicom i tanjurićem, te tanjurom kruha i sira. Činilo se da ništa od toga nije taknuo.

Naglo se zaustavila kad je na niskom stoliću vidjela upaljenu svijeću jantarne boje. Odmah ju je prepoznala kao svijeću vanze.

Vosak koji se topio širio je slabašan, kompleksan, osebujan miris, rezultat jedinstvene mješavine vanzagarskog bilja. Artemas je punopravni majstor vanze. Svaki majstor stvara vlastitu osobnu

mješavinu bilja po kojoj se njegove svijeće uvijek razlikuju od svijeća drugih majstora.

Čula je kako se iza nje zatvaraju vrata. Brzo se okrenula. Nelagoda što ju je osjećala naglo se pojačala.

Artemasovo je lice bilo zatvoreno i upalo, sve oštri kutovi i mrke ravnine. Odmah je znala da mu mrtvac, tko god on bio, nije bio nepoznat. Ali u njegovim očima nije bilo tuge, već samo kontroliranog bijesa.

Nikad nije vidjela da izgleda tako opasno kao u tom trenutku. To ju je podsjetilo da, unatoč intimnostima među njima, zapravo mnogo toga ne zna o tom čovjeku.

- Žao mi je što vas ometam u vašem meditiranju, gospodine. -

Polako se primicala vratima. - Ostavit ću vas na miru. Možemo kasnije razgovarati.

- Ostanite. - To je bila naredba. - Bez obzira jeste li to željeli ili ne, umiješali ste se u moje poslove kad smo sklopili naš pakt. Postoje neke stvari koje morate znati.

- Ali vaše meditiranje -

- Uzaludan trud, najblaže rečeno.

Prišao je niskom stoliću, ispružio ruku i ugasio svijeću.

Spojila je ruke pred sobom i pogledala ga. - Tko je on bio, Artemase?

- Zvao se Charles Oswynn. - Artemas je zurio u tanak trag dima koji je ostao iza plamena. - On je bio jedan od trojice muškaraca koji su uništili ženu po imenu Catherine Jensen. Jedne su je večeri oteli za svoju zabavu. Silovali su je. Pala je i poginula kad je pokušala pobjeći. Njezino je tijelo tri dana kasnije našao jedan farmer koji je tražio svoje ovce.

Bezizražajni ton njegova glasa samo je pojačao učinak riječi.

Madeline se nije maknula. - Ona je bila vaša prijateljica?

- Više nego prijateljica. Imali smo mnogo zajedničkog, znate. Oboje smo bili sami na svijetu. Catherineina je majka umrla dok je ona još bila malena. Odgojili su je daleki rođaci koji su je iskorištavali kao neplaćenu sluškinju. Pobjegla je kako bi postala glumica. Upoznao sam je jedne večeri nakon predstave u Bathu. Neko smo vrijeme zajedno sanjali naše snove.

- Bili ste ljubavnici?

- Neko vrijeme. - Nije micao pogled s ugašene svijeće. - Ali tada sam bio bez prebijene pare u džepu. Nisam joj mogao pružiti sigurnost za kojom je žudjela.

- Sto se dogodilo?

- Upoznao sam jednog majstora vanze. Imao sam sreće.

Zainteresirao se za mene. Pobrinuo se da se školujem u vrtnim hramovima. Isplanirao sam putovanje na Vanzagaru. Prije nego sam otišao, obećao sam Catherine da ću se, kad završim s obukom, obogatiti i mi ćemo se vjenčati. Svakog sam se ljeta vraćao u Englesku kako bih je vidio. No kad sam se posljednji put vratio, saznao sam da je mrtva.

- Kako ste otkrili imena muškaraca odgovornih za njezinu smrt?

- Posjetio sam farmera koji je našao njezino tijelo. Pomogao mi je pretražiti područje. Pronašao sam špilju u koju su je odveli. -

Prestao je govoriti i pošao do malenog pisaćeg stola. Otvorio je ladicu i izvadio neki predmet. - Ovo sam našao na tlu u špilji.

Vjerujem da ga je Catherine zgrabila dok se borila s trojicom ljudi.

Otkrio sam da potječe iz radionice kraj Bond Streeta.

Madeline mu je prišla. Uzela je privjesak za džepni sat i pečatnjak od njega i proučila ugraviranu glavu pastuha. - Vlasnik vam je rekao tko je to kupio?

- Rekao mi je da je dobio narudžbu da izradi identične pečatnjake za trojicu džentlmena iz visokoga društva. Glenthorpea, Oswynna i Flooda. Još sam se malo raspitivao i saznao da su njih trojica bliski prijatelji koji su osnovali klub posvećen, kako su oni sami to opisali, iznimnim užicima raskalašenog života.

Podigla je pogled s pečatnjaka. - Zavjetovali ste se da ćete je osvetiti.

- U početku sam ih jednostavno namjeravao ubiti.

S mukom je progutala slinu. - Svu trojicu?

- Da. Ali sam zaključio da bi to bilo previše lako. Stoga sam odlučio svakoga od njih uništiti, društveno i financijski. Želio sam *iznimno uživati* u promatranju njihove propasti. Želio sam da saznaju kakav je osjećaj biti odbačen iz društvenog svijeta, ostati bez ikakve zaštite zbog niskog statusa i pomanjkanja sredstava. Želio sam da barem donekle shvate kako izgleda biti u Catherineinu položaju.

- A nakon što ostvarite svoj cilj? Što ste tada namjeravali učiniti, Artemase?

Ništa nije rekao. Nije ni trebao. Znala je odgovor.

Osjetila je užasan strah. Oprezno je spustila privjesak za sat i pečatnjak na stolić kraj ugašene svijeće.

- Zato ste željeli u tajnosti zadržati činjenicu da ste vlasnik Paviljona snova. Ne od straha da će vas visoko društvo odbaciti ako se sazna da se bavite trgovinom. Vi ne tražite prikladnu suprugu.

- Ne.

- Čuvali ste svoje tajne jer vam je trebao pristup u svijet u kojem su se kretali Oswynn i ostali kako biste mogli izvesti svoju osvetu.

- Dosad se sve odvijalo prema planu. Moji prihodi od zabavnog parka omogućili su mi upoznavanje s Oswynn i ostalima na njihovu terenu. Trebali su mi mjeseci za postavljanje klopke koja bi ih trebala uništiti. - Artemas je uzeo praznu šalicu i lagano je vrtio u rukama. - Bio sam tako blizu. Tako veoma blizu. A sad mi je *on* oduzeo jednu moju metu.

Koraknula je naprijed i ispružila ruku. -Artemase -

- Prokleti *gad*. Kako se *usuđuje* miješati u moje stvari? - Artemas je neočekivano bacio šalicu u zid. - Pet godina sam radio kako bih sve pripremio. Pet prokletih godina.

Madeline se ukočila kad se fini porculan smrskao na komadiće. Nije ju šokirao tresak. Šokiralo ju je to što je Artemasa vidjela obuzetog tako žestokim emocijama.

Otkako ga poznaje, uvijek je bio pribran, imao je čvrstu kontrolu nad sobom. Čak i kad je vodio ljubav s njom njegovo je samosvladavanje bilo potpuno.

Zagledao se u komadiće porculana kao da gleda u ulaz pakla. - Pet godina.

Više nije mogla podnijeti njegovu bol. Previše je podsjećala na njezinu vlastitu nutarnju patnju. Jurnula je do njega, obavila mu ruke oko struka i priljubila lice uz njegovo rame.

- Sebe okrivljujete za njezinu smrt - šapnula je.

- Ostavio sam je samu. - Nepomično je stajao u njezinu zagrljaju, hladan poput kamena. - Nije ju imao tko štititi dok mene nije bilo.

Rekla mi je da je ona iskusna žena. Rekla je da može voditi računa o sebi. Ali na koncu...

- Razumijem. - Svom ga je snagom zagrlila, nastojeći mu dati dio vlastite topline. - Znam kakav je osjećaj živjeti sa spoznajom da su vaše odluke izazvale nečiju smrt. Dragi Bože, ja to razumijem.

- Madeline. - Naglo se okrenuo. Grčevito joj je šakama obujmio glavu.

- Katkad sam mislila da ću poludjeti. -Zagnjurila je lice u njegov svileni kućni ogrtač. -Zapravo, da nije bilo Bernice, odavno bi me zatvorili u ludnicu.

- Kakav smo mi par - progundao je u njezinu kosu. - Ja sam živio za osvetu, a vi ste se proklinjali radi smrti svojega oca.

- Sad sam u vaš život dovela neku zlu silu koja je zaprijetila onomu do čega vam je najviše stalo, vašoj osveti. - Borila se protiv suza. -

Tako mi je silno žao, Artemase.

- Nemojte to govoriti. - Obuhvatio joj je lice i podigao ga tako da joj može vidjeti oči. - Tako mi svega, neću dopustiti da se osjećate krivom za ono što se noćas dogodilo.

- Ali ja jesam kriva. Ništa od ovoga ne bi se dogodilo da nisam zatražila vašu pomoć.

- Nitko me nije natjerao da donesem takvu odluku.

- Nije točno. Sve je počelo one večeri kad sam vas doslovce ucijenila da mi pomognete naći Nellie.

- Dosta je. - Pokrio joj je usta i ušutkao je omam-ljujućim poljupcem. Potreba što ju je osjećala u njemu kidala joj je srce. Instinktivno mu je željela pružiti utjehu, ali njegova je žudnja bila iznenadna i silovita. Izgubila se pod naletom snažnog vala.

Povukao ju je na krevet. Utonula je u pokrivače i grčevito ga stezala dok su se njegova usta pomicala na njezinima. Potom joj je ljubio vrat. Njezin se kućni ogrtač rastvorio pod navalom. Šakama joj je pokrio dojke.

Očajnička žudnja u njemu izazvala je reakciju duboko u njoj.

Zavukla je ruke ispod njegova kućnog ogrtača i potražila glatke, tvrde konture njegova tijela. Progundao je nešto nerazgovijetno kad mu je počela milovati mišićava leđa i izvila se prema njemu.

Osjetila je kako njegova ruka klizi duž unutrašnje strane njezina bedra ispod spava-ćice. Dahnula je kad ju je dotaknuo dlanom.

Otvorila se za njega, a on je uzeo ono što je nudila. Osjećala je kako postaje vlažna, topla i puna. Izgubljena u vrtoglavoj potrebi,

dodirivala je svaki dio njegova tijela do kojeg je mogla doprijeti.

Gurnuo je svoj nabrekli, tvrdi ud u njezine prste. Nježno ga je milovala, učeći kakav je to osjećaj.

Zastenjao je, okrenuo se na leđa i povukao je na sebe. Rubovi njezina kućnog ogrtača lepršali su oko njih. Stegnula ga je koljenima i kriknula kad je zavukao ruke između njezinih nogu.

Pogledala ga je. Promatrao ju je žestinom koja nije ostavljala mjesta za riječi. U tom je trenutku na cijelom svijetu bilo važno samo zadovoljiti glad što ju je vidjela u njegovim očima.

Osjetila je kako joj se njegove ruke stežu oko bokova i vode je dok se nastojala namjestiti na njega. Kad je počeo prodirati u nju, osjetila je kako se steže. Još je bila osjetljiva od njihova posljednjeg ljubavnog čina.

- Polako - obećao je dubokim i promuklim glasom. - Ovoga ćemo puta ići polako.

Polako se, nježno i oprezno uvlačio u nju. Potom se umirio, dopuštajući joj da se prilagodi osjećaju da je on duboko u njoj.

Oprezno je udahнула i opustila se. I dalje se osjećala previše ispunjenom, ali ovoga puta nije bilo bola, već samo rastuće iščekivanje.

Palcem je našao osjetljivu kvržicu. Naglo je udahнула. Njegovi su prsti klizili po njoj, vlažni i topli i neizdržljivo uzbudljivi.

- *Artemase*. - Zarila mu je nokte u ramena.

- Da. - Oči su mu blistale u sjenkama. - Upravo tako.

Počeo se pomicati u njoj. Obuzela ju je silna napetost. Zabacila je glavu i hrvala se s njim, tražeći neko neobjašnjivo oslobađanje od neshvatljivih zahtjeva svojega tijela.

Nije pojačavao tempo. Poželjela je vrisnuti od frustriranosti.

Nastavio se pomicati polako, nepredvidljivo.

Zgrabila ga je za ramena i preuzela kontrolu, uspostavljajući vlastiti ritam. Nije znala što tako očajnički traži, ali je osjećala da je čarolija ondje negdje, čeka da je ona nađe.

Artemas joj se bezglasno nasmijao, a u tom je trenutku znala da ju je cijelo vrijeme namjeravao dovesti do te točke. Bilo joj je svejedno.

Ispunjavanje neopisive potrebe bilo je jedino što joj se sad činilo važnim.

Odjednom je brana u njoj popustila. Val za valom užitka pulsirao je kroz nju. Artemas joj je povukao glavu dolje i pokrio njezina usta svojima, zaustavivši njezin krik.

Činilo se da nekoliko predivnih sekunda uživa u sićušnim drhtajima njezina orgazma. Zatim je promuklo, prigušeno zastenjao i praznio se u nju sve dok oboje nisu bili posve iscrpljeni.

Nekoliko minuta kasnije nevoljko se izvukao iz slatke letargije.

Hladan se bijes koji je kolao njegovim žilama proteklih nekoliko sati raspršio, barem privremeno. Madeline je zaslužna za to, pomislio je. Njezina je strast poslužila kao melem za staru ranu koja se u njemu otvorila. Sad je znao da nikad nije zacijeljela.

Madeline se promeškollila kraj njega, zatim je brzo sjela i trepnula, kao da je omamljena. Tada su joj se oči razbistrile. Mirno ga je pogledala.

- Zacijelo si je jako volio - šapnula je.

- Bilo mi je stalo do nje. Osjećao sam se odgovornim za nju. Bili smo ljubavnici. Ne znam je li to bila ljubav. Ne znam kakav je ljubav osjećaj. Ali znam da je ono što sam za nju osjećao bilo važno.

- Da - rekla je.

Gledao ju je u oči i nastojao pronaći riječi kojima bi to objasnio. -

Ono što smo Catherine i ja imali izbljedjelo je u ovih pet godina od njezine smrti. Ne proganja me sjećanje na nju, već samo spoznaja da sam je iznevjerio. Njezinom sam duhu obećao da ću je osvetiti. Još

sam jedino to mogao učiniti za nju.

Madeline se čeznutljivo nasmiješila. -Razumijem. Živio si za svoju osvetu, a sada si to doveo u opasnost time što si pomogao meni.

Žao mi je, Artemase.

- Madeline -

- Nebesa, pogledaj koliko je sati. - Potražila je pojas svojeg kućnog ogrtača. - Moram se vratiti u svoju spavaću sobu. Svakog bi trenutka netko mogao ući ovamo.

- Nitko neće ući u ovu sobu bez mojeg dopuštenja.

- Možda jedna od sluškinja. - Ustala je i žurno vezala pojas. - Bilo bi veoma neugodno za oboje.

- Madeline, moramo razgovarati.

- Da, znam. Možda nakon doručka. - Koraknula je unatrag i udarila o tolateni stolić.

Ispružila je ruku kako bi uspostavila ravnotežu. Vidio je kako su njezini prsti dotaknuli pisamce što ga je našao pričvršćenog na Oswynnov kaput. Pogledala ga je.

- Možeš ga pročitati. - Polako je sjeo na rub kreveta.

Pogledala ga je. - Adresirano je na tebe.

- Ubojica ga je ostavio.

U njezinim se očima pojavio novi strah. -Zlikovac ti je ostavio poruku?

- Upozorenje da se ne miješam u njegove poslove. - Ustao je i prišao toaletnom stoliću kako bi podigao krvlju zamrljano pisamce. Bez riječi ga je otvorio i pružio joj ga.

Brzo je pročitala poruku, a on je točno znao kad je stigla do posljednje rečenice. Prsti su joj lagano podrhtavali dok je glasno čitala.

- »Usput rečeno, budite tako ljubazni i pozdravite moju ženu.« -

Podigla je glavu. Strava joj je ispunila oči. - Dragi Bože, istina je.

Renwick je živ.

- Ne. - Istrgnuo je pisamce iz njezinih prstiju i privinuo je uza se. -

To ne znamo.

- Ali spominje me. - U njezinim se riječima osjećao užas. -

»Pozdravite moju ženu.«

- Madeline, razmisli. Daleko je vjerojatnije da netko želi da povjerujemo da je živ - reče Artemas.

- Ali zašto?

- Jer mu to odgovara.

- Ništa od ovoga nema nikakva smisla. -Prstima je dotaknula sljepoočnice. - Što se događa? O čemu je ovdje riječ?

- Još ne znam, ali obećavam ti da ćemo otkriti istinu.

Odmahnula je glavom. Osjetila je silnu odlučnost. - Žao mi je zbog svega što sam učinila kako bih te uvukla u ovo. Bernice i ja moramo danas otići iz ove kuće.

Uzdigao je obrve. - Nadam se da me nećeš primorati da postavim čuvaru kako bih vas dvije zadržao ovdje. To mi nimalo ne bi odgovaralo.

- Ovo je pošlo predaleko, Artemase. Poruka je upozorenje. Tko zna što će dalje učiniti?

- Ne vjerujem da će se potruditi da po kratkom postupku pošalje na drugi svijet još dva džentlmena iz visokoga društva.

- Ali već je ubio jednog od njih.

- Oswynn je bio laka meta jer nema bliske obitelji koja će se uzbuniti zbog njegove smrti. S obzirom na glas koji ga je bio, nitko se neće iznenaditi što ga je ubio neki razbojnik dok se vraćao iz jedne od igračnica. Ali umorstva Flooda i Glenthorpea podrazumijevala bi daleko veći rizik. Vjerujem da je naš tajanstveni zlikovac dovoljno pametan da bi to znao.

- Ali Oswynnovo je tijelo pronađeno u području Paviljona snova.

To će te sigurno uvući u veliki skandal.

- Ne - mirno će Artemas. - Oswynnovo će tijelo, kad bude pronađeno, plutati Temzom. Zachary i ja smo se prije sat vremena pobrinuli za to.

- Shvaćam. - Apsorbirala je implikacije te tvrdnje i namrštila se. - Ali to ne rješava naš problem. Zlikovac očito zna za tvoju vezu s Paviljonima snova. Zato je baš ondje ostavio Oswynnovo tijelo, da ga ti nađeš.

- Da.

- Također zna za tvoje planove o osveti.

- Da.

Pogledala ga je smućena izraza lica. - Može ti stvoriti velike nevolje.

- Ako to učini, pozabavit ću se time.

- Ali, Artemase -

Obuhvatio joj je ramena. - Slušaj me, Madeline. Bez obzira što će se dogoditi, zajedno smo u ovome. Prekasno je da ijedno od nas promijeni svoj put.

Gledala ga je nekoliko napetih sekunda. Tada je, bez riječi, obavila ruke oko njega i spustila mu glavu na rame.

Čvrsto ju je zagrio. Vani se pojavila prva mutna svjetlost maglovite zore.

17

- Tako mi svega, vjerujem da bih poludjela da jutros nismo barem nakratko pobjegle iz Huntove kuće. - Bernice je kroz prozor kočije proučavala ulicu. - Nemoj me pogrešno shvatiti, zahvalna sam mu na brizi za tvoju sigurnost, ali priznajem da sam se počela osjećati kao u klopci.

- Naša je jutrošnja sloboda malo više od iluzije - kiselo će Madeline.

Latimer je sjedio na kočijaškom sjedalu, ali nije bio sam. Kraj njega je sjedio Zachary naoružan pištoljem. Bio je u kući kad su Madeline i Bernice pozvale kočiju. Insistirao je na tome da pođe s njima.

- Da, zapravo je kao da se vozimo pod naoružanom stražom, nije li tako? - reče Bernice. - Unatoč tomu, lijepo je opet biti vani, makar i u ovoj magli.

- Da.

- Šteta što gospodin Leggett nije bio ondje kad smo izišle iz kuće - ležerno će Bernice. - Bila bih predložila da nas on prati.

Madeline trepne. - Voljela bi da nam se gospodin Leggett pridružio?

- Vodili smo veoma zanimljiv razgovor dok ste ti i gospodin Hunt lutali Pitneyjevim labirintom. Malo smo se bolje upoznali. On je džentlmen koji je mnogo putovao.

- Je li?

- Neko je vrijeme tijekom rata proveo na kontinentu, znaš.

Madeline je zbunio takav zaokret u razgovoru. - Ne, nisam to znala. Što je ondje radio?

- Prilično je oprezno govorio o tome, ali sam stekla dojam da je donio neke izvještaje o sustavu kojim se Napoleon koristio za opskrbu svojih trupa. Njegove su bilješke bile od velike koristi Wellingtonu.

- Nebesa. Gospodin Leggett je sudjelovao u ratu na neki tajnovit način?

- Pa, nije to otvoreno rekao, naravno, ali to i ne bi učinio, zar ne? On je ipak džentlmen. Džentlmeni ne govore o takvim stvarima.

Zapravo je veoma šarmantan, ne misliš li?

Madeline je pomislila kako nikad ranije nije opazila takav bljesak u tetinim očima, mada je poznaje otkako zna za sebe. Diskretno se nakašljala kako bi prikrila svoje čuđenje. - Veoma šarmantan, doista.

- I sasvim dobrog držanja za čovjeka njegove dobi.

Madeline se nasmiješila. - Zreo, a ipak još uvijek agiln, bi li rekla? Zapanjila se kad je Bernice nježno porumenjela. Potom se skrušeno nasmiješila. - Doista.

Kočija se zaustavila i poštjednala Madeline daljnje rasprave o mnogim vrlinama i postignućima gospodina Leggetta. Vrata su se otvorila. Zachary je najprije pomogao Bernice da siđe iz kočije, a potom Madeline. Na njegovu se mršavu licu vidio zabrinut izraz.

Nevoljko ih je otpratio do ulaznih vrata malene prodavaonice.

- Nećemo se dugo zadržati - rekla mu je Bernice. - Možeš nas ovdje pričekati.

- Dobro, gospojo. Bit ću ovdje ako me zatrebate. Madeline je slijedila Bernice u polumračnu unutrašnjost Mossove ljekarne.

Prodavaonica se veoma malo promijenila tijekom niza godina koliko su ovamo dolazile. Egzotični mirisi tamjana i neobičnih mirodija dozvali su u sjećanje uspomene iz djetinjstva. Njezin je otac često dolazio ovamo, kao i mnogi drugi džentlmeni koji su se bavili vanzom. Augusta Moss je jedna od rijetkih ljekarnica koja drži vanzagarsko bilje.

- Gospođice Reed, gospođo Deveridge, kako ljubazno od vas da ste danas svratile. - Augusta Moss, krupna i dostojanstvena držanja, s lepršavom pregačom koja je pokrivala veći dio njezine haljine, pojavila se iz mirisnog područja u stražnjem dijelu prodavaonice. -

Tako je lijepo obje vas vidjeti. Prošlo je dosta vremena, nije li?

- Jest - vedro će Bernice. - No treba mi nekoliko vrsta bilja, pa smo Madeline i ja odlučile danas doći k vama.

Gospođa Moss kimne. - Izvrsno. Koje vam bilje treba?

- Madeline u posljednje vrijeme ne spava baš dobro.

- Šteta. - Gospođa Moss je nekim neodređenim zvukom izrazila svoje suosjećanje i razumijevanje. - Čvrst noćni san izrazito je važan za zdravlje i dobre živce.

- Sigurno jest. - Bernice se odmah zagrijala za svoju omiljenu temu.

- Opskrbila sam je svojim uobičajenim pripravama, ali bez uspjeha.

Odlučila sam pokušati s nekim vanzagarskim biljem koje sam prije nekoliko godina rabila u jednom ili dva pokusa. Treba ih spaliti kako bi nastala umirujuća isparavanja koja izazivaju san. Imate li ih na zalihama?

- Znam na koju vrstu mislite. Prilično su rijetke. Mogu ih nabaviti samo dva ili tri puta godišnje. Međutim, trenutno ih nemam na zalihama.

- O, Bože - promrmlja Bernice. - Žao mi je da to čujem. Ima tako malo ljekarnika u gradu koji drže bilje s Vanzagare. Već smo obišli ostale, a nitko već mjesecima nije dobio pošiljku.

- Velika je šteta da niste svratili prije dva tjedna. Tada sam imala velike zalihe. - Pogled gospođe Moss sa žaljenjem se zaustavio na praznoj staklenci na kraju police. - Džentlmen koji je član Vanzagarskog društva kupio je sve što sam imala.

Madeline je zadržavala dah i pazila da ne razmijeni pogled s Bernice.

Bernice uzdigne obrve. - Kažete da je vaš novi klijent kupio cjelokupnu količinu? Bez obzira o kome je riječ, taj čovjek zacijelo ima velikih problema sa spavanjem.

Gospođa Moss odmahne glavom. - Ne vjerujem da je spavanje njegov problem. Mislim da se biljem namjeravao koristiti u nekim pokusima. Počelo ga je zanimati izazivanje vizija i halucinacija, znate.

- Pitam se bi li mi taj džentlmen ustupio dio bilja - zamišljeno će Bernice. - Kad bi znao koliko je potrebno Madeline, možda bi bio tako dobar i odrekao se dijela onoga što je kupio od vas.

Gospođa Moss slegne ramenima. - Valjda nema ničeg lošeg u tome da ga pitamo. Bilje sam prodala lordu Clayu.

Madeline je uletjela kroz vrata iza svoje tete. Pogledala je domaćicu.

- Je li se gospodin Hunt već vratio kući? Moram hitno razgovarati s njim.

- Nema potrebe da se pošalje potraga za mnom - Artemas reče sa sredine stubišta. - Ovdje sam. Već je krajnje vrijeme da ste se vratile.

Gdje ste bile, dovraga?

Njegov je glas podsjećao na udaljenu grmljavinu koja najavljuje skoru oluju, dovoljno blizu da privuče pozornost, ali još nije prava opasnost.

Madeline naglo podigne glavu. Odmah je vidjela da su mu oči već potamnjele od snažnih emocija, premda je glas još uvijek držao pod kontrolom.

- Baš dobro da ste ovdje, gospodine. Bernice mu je dobacila vedar pogled. - Provele

smo veoma zanimljiv dan. Madeline vam ima mnogo pričati, gospodine.

- Zar doista? - Dok je silazio stubama, Artemas nije micao pogled s Madeline. - Pridružiti ćete mi se u knjižnici gospodo Deveridge.

Jedva čekam da čujem o vašem *zanimljivom* danu.

Gospođo Deveridge. Nema nikakve sumnje, mislila je Madeline dok je ispred njega hodala prema knjižnici. Nije dobro raspoložen.

- Nema nikakve potrebe da se otresate na mene, gospodine. -

Okrenula se i pogledala ga kad su se vrata zatvorila pa su ostali sami u knjižnici. - To mi se nimalo ne sviđa. Ako je napetost nedavnih događaja počela djelovati na vas, predlažem da iskušate jedan od tonika moje tete.

- Mislim da ću se držati konjaka. - Obišao je pisaći stol.

- Gospodine, mogu objasniti -

- Sve? - Uzdigao je obrve. - Svakako se tomu nadam jer imam mnogo pitanja. Počnimo s onim najvažnijim. Kako se usuđujete otići iz kuće a da mi ne kažete kamo idete?

Nije se dala zastrašiti. - Gospodine, vaš ton je veoma iritantan.

Spremna sam biti strpljiva i puna razumijevanja jer su, kao što sam maločas spomenula, nedavni događaji djelovali na svačije živce.

Međutim, nastavite li se ponašati kao da ste... -Prekinula se.

- Kao da sam što, gospođo? Kao da sam zabrinut? - Raširio je šake na površini stola. Promatrao ju je oštrim pogledom. - Kao da imam dovoljno razloga za strah? Kao da ste se ponijeli na svojeglav, tvrdoglav, krajnje nepromišljeni način?

To je bila kap koja je prelila čašu. Obuzeo ju je gnjev. - Željela sam reći, *kao da ste moj muž*.

Zavladala je zaprepaštena tišina. Činilo se da je čak i zidna ura stala. Madeline bi dala sve da je mogla povući te riječi, ali bilo je prekasno.

- Vaš muž - Artemas je ponovio posve bezizražajnim tonom.

Ukočila se i usredotočila na skidanje rukavica. -Oprostite mi, gospodine. Malo sam se zaniжела u svojoj analogiji. Riječ je samo o tome da sam danas otkrila neke veoma važne tragove. Ne smijemo gubiti vrijeme na prepirke.

Ignorirao je njezine riječi i glasom u kojem se osjećala ledena radoznalost pitao: - Zar se doista ponašam kao vaš muž? Vjerujem da ste ga opisali kao ubojitog zlikovca.

Osjetila je vrtoglavicu od kajanja. - Nemojte biti smiješni, gospodine. Jasno da vas nisam uspoređivala s Renwickom. On je bio pravi gad, bez ikakva osjećaja časti. Posve suprotno vama.

- Hvala vam barem na tome - procijedio je kroza zube.

Posve se koncentrirala na skidanje desne rukavice. - Kao što znate, ja nemam lijepih uspomena na brak. Moguće je da sam pretjerano reagirala kad ste maločas vikali na mene.

- Nisam vikao.

- Ne. - Počela se baviti lijevom rukavicom. - Posve ste u pravu.

Pogrešno sam se izrazila. Niste vikali. Sumnjam da ikad podižete glas, nije li tako, Artemase? To je vjerojatno posve nepotrebno.

Savršeno ste sposobni zalediti neku osobu samo jednom riječju.

- Ne znam o zaleđivanju drugih osoba, ali uvjeravam vas da sam se ja zaledio do kosti kad sam se vratio kući i otkrio da ste vi izišli.

Namrštila se. - Nije li vas domaćica obavijestila da su Latimer i Zachary pošli s nama?

- Da, i to me jedino zaustavilo u namjeri da Zacharyjeve oči i uši pošaljem u potragu za vama.

Ispala joj je jedna rukavica. Nekoliko je sekunda uspijevala jedino zuriti u nju na sagu. Zatim je polako podigla pogled prema Artemasu. Pokušala je proniknuti u emocije koje su svjetlucale u dubini njegovih očiju.

Nije bilo lako. On je čovjek koji je odavno naučio zatvoriti se pred svijetom. Živi duboko u sebi, skriven iza zaključanih vrata, zastrtih prozora i visokih kamenih zidova. Ali posjeduje jezgru koja se temelji na časti i poštenju. Za razliku od Renwicka, on nije lijep, prazan kip kojemu je stalo jedino do njega samoga. Artemas razumije zahtjeve odgovornosti. Samo treba pogledati Zacharyja i Henryja Leggetta, kao i ostale koji mu služe s tako očitom lojalnošću i poštovanjem da bi znala istinu o njemu.

Povrh svega, on poznaje muku krivnje i neuspjeha, baš kao i ona.

- Molim vas, prihvatite moju ispriku, Artemase. - Zaboravivši na rukavicu na podu, impulzivno je koraknula bliže stolu. - Izgubila sam živce. Muževi su mučna tema za mene.

- To ste mi sasvim jasno stavili do znanja.

- Latimer i Zachary su obojica bili naoružani, a i ja sam uza se imala svoj pištolj i nož. Nisam glupa.

Dugo ju je promatrao. - Ne, jasno da niste glupi. Vi ste inteligentna, domišljata žena koja je navikla sama donositi odluke. - Naglo se uspravio i okrenuo prema prozoru. - Očito sam ja taj koji je pretjerano reagirao.

- Artemase -

- Ništa nećemo dobiti ako nastavimo s ovom prepirkom. - Spojio je ruke na leđima i zagledao se u vrt. - Prijeđimo na korisniju temu.

Recite mi što je bilo tako zanimljivo da vas je danas izvuklo iz kuće.

On je sigurno jedan od najtvrdoglavijih ljudi na svijetu. Zakolutala je očima prema stropu, ali nije dobila nikakvo božansko nadahnuće.

- Da, svakako, gospodine - žustro je rekla. -Doista bismo trebali prijeći na manje zapaljive teme. Uvijek kažem da ništa ne može tako popraviti raspoloženje kao ugodno čavrljanje o umorstvu i mračnim zavjerama.

Pogledao ju je preko ramena. - Jedan savjet, gospođo. Nemojte izazivati sreću. Možda ste navikli sami donositi odluke, ali uvjeravam vas da sam ja jednako tako navikao biti gospodar u vlastitoj kući. - Zastao je i značajno uzdigao obrvu. - A trenutno živite u toj kući.

Pročistila je grlo. - Izvrsno ste to primijetili, gospodine. Imate posve pravo ovdje izdavati zapovijedi. Imate moju riječ da više neću izlaziti a da vas ne obavijestim o svojem odredištu.

- Valjda se time moram zadovoljiti. No dakle, pričajte mi o svojem zanimljivom danu.

- Da, pa ukratko rečeno, palo mi je na pamet da u Londonu ima veoma malo ljekarnika koji drže vanzagarsko bilje, a još ih je manje koji na zalihama drže veće količine. Osoba koja je palila tamjan u Pitneyjevu labirintu u nastojanju da nas onesvijesti morala je imati prilično veliku količinu.

Nekoliko je sekunda šutio, razmišljajući o njezinoj logici. - Stoga ste krenule u obilazak tih ljekarnika kako biste vidjele možete li saznati gdje je bilje kupljeno?

Bila je zadovoljna što je tako brzo shvatio bit njezina plana. -

Zapravo, imala sam prilično dobru ideju o tome gdje treba početi.

Jutros smo moja teta i ja posjetile one ljekarnike za koje smo mislile da su najvjerojatnije prodali bilje za uspavlivanje.

Posve se okrenuo prema njoj. Shvatila je da je napokon privukla njegovu punu pozornost.

- Nastavite - rekao je.

- Kao što sam rekla, ima veoma malo ljekarnika koji drže zalihe toga bilja. Prije nekoliko mjeseci jedan od njih je ubijen u vlastitoj prodavaonici.

- Čuo sam o tom umorstvu. - Artemas je stisnuo oči. - Kolale su glasine da je to povezano s *Knjigom tajni*.

- Da. Ali glasine su uglavnom zamrle nakon što si je Ignatius Lorring oduzeo život.

- Tada sam se pitao postoji li neka veza između Lorringova samoubojstva i glasina o *Knjizi tajni* - zamišljeno će Artemas. - On je bio jedan od nekolicine ljudi iz cijele Europe koji ju je možda mogao dešifrirati.

Slegnula je ramenima. - Ako se može vjerovati lordu Linsladeu, opet imamo posla s glasinama o toj groznoj knjizi. U svakom slučaju, Bernice i ja smo odlučile svratiti u prodavaonicu gospođe Moss i raspitati se o bilju za uspavlivanje.

Odsutnim je pokretom protrljao zatiljak. - Znam za Mossovu ljekarnu. Kad sam izrađivao svoje svijeće za meditiranje, kupio sam potrebno bilje baš ondje.

- Mnogi su štovatelji vanze godinama odlazili u njezinu prodavaonicu. Zapravo, jednom je spomenula da je sam Lorring kupovao bilje kod nje. No kako god bilo, rekla mi je da je, premda inače drži bilje za uspavlivanje, trenutno ostala bez zaliha jer je nedavno sve što je imala prodala jednom džentlmenu, članu Vanzagarskog društva.

Artemas je sada definitivno izgledao zaintrigirano. Maknuo se od prozora i stao iza pisaćeg stola, njoj nasuprot. - Tko je on?

- Lord Clay.

Artemas je na trenutak djelovao iznenađeno. Potom se namrštio. -

Sreo sam tog čovjeka samo jednom ili dvaput. Prilično je ljubazan, ali pomalo neodređen. Vi biste rekli da je samo još jedan ludi član Društva. Koliko je meni poznato, njega osobito ne zanima stari jezik

Vanzagare. Teško mi je vjerovati da bi se nastojao dokopati *Knjige tajni*.

- Unatoč tomu, čini se da trenutno posjeduje jedinu veliku količinu vanzagarskog bilja za uspavlivanje u Londonu.

Artemas je podigao otvarač za pisma i odsutno se njime poigravao.

- Nije baš mnogo za nastavak istrage.

- Možete li vi ponuditi nešto korisnije? - bez uvijanja je pitala.

Odbacio je otvarač za pisma u stranu. - Ne. Vrlo dobro, pozabavit ćemo se vašim tragom.

- Kako? Teško da možemo pretražiti njegovu kuću. Nije prazna kao što je bila Pitneyjeva. Bit će puna posluge u svako doba dana i noći.

Artemas se polako nasmiješio. - Ima jedna stara mudra izreka vanze koja kaže da je pretrpana tvrđava jednako ranjiva kao i prazna.

Namrštila se. - Nikad nisam čula tu izreku.

- Vjerojatno zato što sam je upravo izmislio.

Mirno je zurila u plamen dok se nije proširio tako da je ispunjavao cijelo njezino vidno polje. Miris svijeće, delikatan i kompleksan, prožimao je zrak u njezinoj spavaćoj sobi.

Prije nekoliko je minuta navukla teške zavjese i zaključala vrata kako bi si osigurala privatnost. Spavaću su sobu ispunjavale duboke sjenke. Prigušeni zvukovi kućanstva i ulice nestali su u daljini.

Otac ju je prije mnogo godina naučio meditaciju vanze, ali je Bernice izabrala bilje za specijalne svijeće. Miris je bio blag i umirujući za osjetila. Jednako kao mirisi u prodavaonici gospođe Moss, dozvao je u sjećanje uspomene iz prošlosti. Letimični su joj prizori lebdjeli glavom: njezin otac saginje se prema njoj dok joj objašnjava kako će dešifrirati osobito kompliciran odlomak u nekom starom tekstu.

Nije bilo nikakvih prizora u kojima se pojavljuje njezina majka jer je umrla godinu dana nakon što je nju rodila, ali često se pojavljivala Bernice.

Bernice se uselila u dom obitelji Reed kako bi se skrbila za ožalošćenog starijeg brata i njegovu malenu kćer. Upravo je Bernice, poletna, vedra i topla, postala čvrsto sidro kakvo im je bilo potrebno nakon smrti Elizabeth Reed.

Bernice je primila Madeline u svoje srce i pružila joj ljubav i nježnost majke. Ona je u kaotično kućanstvo unijela odlučan red.

Primorala je svojeg tugom shrvanog brata da se izvuče iz bezdana u koji ga je bacila ženina smrt.

Na koncu nije očevo dugotrajno izučavanje vanze spasilo obitelj u vrijeme krize, mislila je Madeline. To je učinila Bernice.

Lagano je odgurnula prizore iz prošlosti i pustila da slike iz paklenske noćne more poput duhova lebde njezinim umom. Nije željela ponovno proučavati svoj san, ali nije imala izbora. U

posljednjem je bilo nečeg drukčijeg, *aj* znala je da to mora shvatiti.

Vrijeme je prolazilo. Tonula je dublje u vizije u svojoj glavi; tako duboko da je opet postala svjesna pucketanja vatre; dovoljno duboko da osjeti željezni ključ u svojoj ruci. Opazila je bljesak zlata na sagu.

Osjetila je da postaje hladna, baš kao i kad je o tome sanjala. Prsti su joj drhtali, ali nije bježala od prizora.

Artemasovo ju je ispitivanje navelo na ideju da prizore iz svoje noćne more pokuša dozvati u stanju meditacije. Noćas je njezin opis prekinulo Zacharyjevo pojavljivanje pred kuhinjskim vratima. Cijeli ju je dan mučio neugodan osjećaj da Artemasu nije rekla nešto važno o nezatno promijenjenoj verziji sna.

Silno ga je zanimalo Renwickov štap za šetnju, ali on se stalno pojavljivao u noćnoj mori, a ona ga nije željela pozornije pogledati.

Elegantni štap nije važan. To je jednostavno bila manifestacija Deveridgeove taštine.

Danas ju je mučio ključ. Tijekom mjeseci nakon požara mnogo je puta imala tu groznu noćnu moru. Bilo je povremenih varijacija u prizorima, svi zasićeni sve većim strahom da neće moći otključati vrata spavaće sobe.

Ali nije se sjećala niti jedne verzije sna u kojoj Renwickova mrtva ruka poseže za ključem koji joj je neprestano padao iz ruke.

Nije pokušavala silom dozvati scene. Uz pomoć svijeće i duboke koncentracije, same su se pojavljivale. Plameni jezici, Renwickov odvratni smijeh, miris dima; sve se to nalazilo u njezinoj glavi.

Ključ joj je ispao iz ruke. Sagnula se kako bi ga podigla. Renwick se nasmijao. Okrenula je glavu i pogledala ga. Mrtvim je prstima posegnuo za ključem...

Vrisak je odjeknuo spavaćom sobom. Plamen svijeće je zatreperio i ugasio se. Soba je odjednom utonula u duboke sjenke.

Jedva je imala vremena shvatiti da je ona bila ta koja je vrisnula i srušila svijeću prije nego je čula lupanje koraka po stubama.

Trenutak kasnije šaka je tresnula po vratima.

- Madeline! Smjesta otvori vrata!

Bez daha i oblivena hladnim znojem, hitro je ustala i požurila otključati vrata. Sirom ih je otvorila, a Artemas ju je umalo srušio kad je uletio unutra.

- Koji se vrug događa? - Zaustavio se čim je prešao prag i pogledom preletio sobu.

- U redu je - brzo je rekla. - Žao mi je zbog vriska.

Pogledao ju je i potom u tri duga koraka stigao do prozora.

Odmaknuo je zavjese i provjerio brave. Okrenuo se i pogledao ugašenu svijeću.

- Meditirala sam - objasnila je. - Pokušavala sam se sjetiti prizora iz noćne more.

Na vratima se pojavila Bernice. Lice joj se smračilo od zabrinutosti.

-

Što se ovdje događa, za ime svijeta?

- Čujte, nešto nije u redu? - Iza Bernice se pojavio Eaton Pitney s rukom u čvrstoj bijeloj udlazi. Njegove su se čupave obrve prestrašeno skupile. -Je li to bio Stranac?

- Ne, ne, ne - rekla je Madeline. Zastenjala je kad je vidjela da su se Nellie i domaćica također stvorile u hodniku. - Meditirala sam.

Nešto me prestrašilo. Molim vas, nema nikakva razloga za zabrinutost.

- Ja ću se time pozabaviti, gospođo Jones -Artemas reče domaćici.

-

Budite tako ljubazni i obavijestite osoblje da je sve u redu.

- Da, gospodine. - Gospođa Jones se žustro okrenula s izrazom olakšanja na licu i nestala, a Nellie je pošla za njom.

Artemas je pričekao dok nisu sišle stražnjim stubama. Tada je pogledao Madeline. - Što se dogodilo, dovraga?

- Moj san. - Pogledala je Eatona Pitneyja. - To je duga priča, gospodine, ali dovoljno je reći da me često muči ista noćna mora.

Noćas je u njoj nešto bilo drukčije. Tu je jedan ključ, znate.

- Ključ? - Pitney je nakrivio glavu u stranu. -Za neka vrata, želite reći?

Artemas ju je pogledao. - Što je s ključem?

- Uvijek je u mojem snu, ali sinoć mi je ispao i umjesto da ga podignem, što obično činim -Prekinula se i okrenula Pitneyju. -

Gospodine, jučer ste mi rekli kako ne vjerujete da bi malena knjiga koju sam vam pokazala mogla biti *Knjiga tajni*.

- Sasvim nemoguće. Nije čak ni napisana pravim jezikom.

- No vi i ja smo raspravljali o mogućnosti da bi to mogla biti neka vrsta šifre.

- Što s tim?

Duboko je udahнула. - Lord Linslade je razgovarao s uljezom za kojeg je mislio da je duh mojeg pokojnog muža. Linslade je rekao da su on i fantom razgovarali o *Knjizi tajni*. Renwickov je duh navodno spomenuo činjenicu da bi, čak i kad bi knjiga bila pronađena, čovjeku trebala određena pomoć u prevođenju iste jer ima tako malo učenjaka koji znaju čitati na drevnom jeziku.

- Posve točno - reče Pitney.

- A vi ste sami rekli da je Stranac koji vas je iznenadio u labirintu zahtijevao ključ.

- Na što ciljaš, Madeline? - upita Artemas.

- Što ako *Knjiga tajni* ipak nije uništena u požaru? - mirno će Madeline. - Što ako je netko ima i sad traži šifru potrebnu za otključavanje njezinih tajni? Što ako je ona neobična malena knjiga koju proučavam zapravo ključ za *Knjigu tajni*?

18

Čekao je u gustim sjenkama iza paravana i gledao kroz malene otvore napravljene u dizajnu. Dva su muškarca jedan za drugim ušla u elegantno uređenu blagovaonicu. Obojica su se iznenadila vidjevši jedan drugoga, premda su to brzo prikrili uobičajenim uljudnostima. Međutim, niti jedan nije osobito uspješno prikrio svoju nelagodu. Izbjegavali su pogled jedan drugoga dok su promatrali vatrom osvjetljenu odaju.

Stol je postavljen za četiri osobe. Svjetlost svijeća blistala je na kristalu i srebru. Debele baršunaste draperije skrivale su maglom obavijene vrtove užitaka ispred visokog prozora. Zvukovi glazbe i žamora mnoštva bili su prigušeni i daleki. Koraci muškaraca bili su nečujni na debelom sagu. U blizini nije bilo služinčadi.

Tišina je vladala u privatnoj blagovaonici.

Glenthorpe je prvi prekinuo tišinu. - Nisam očekivao da ću večeras tebe vidjeti ovdje. Znači da si i ti dioničar u ovom pothvatu?

- Misliš na rudarski projekt? - Flood je podigao bocu klareta sa stola. Napunio je jednu čašu, ali nije ponudio Glenthorpea. - Ušao sam u to na samom početku. Rano ću pokupiti profite.

- Rečeno mi je da je prilika za ulaganje na početku bila ograničena na samo nekolicinu džentlmena.

- Da, znam. Samo na poziv. - Flood je ispraznio pola čaše i preko ruba promatrao Glenthorpea. - Znači, ti si bio jedan od onih koji je uložio novac na početku?

- Poznaješ me, Flood. - Glenthorpeov je smijeh šuplje odzvanjao u malenoj prostoriji. - Uvijek sam bio od onih koji iskorištavaju dobru priliku kad naiđe.

- Da, poznajem te - tiho će Flood. - I ti poznaješ mene. A obojica smo poznavali Oswynna. Prilično zanimljivo, nije li?

Glenthorpe se trgnuo na to pitanje. - Čuo si vijest?

- Da su njegovo tijelo jutros izvukli iz rijeke? Čuo sam.

- Neki ga je razbojnik sredio - reče Glenthorpe. Istodobno je zvučao revno i očajno. - Sjećaš se njegova temperamenta. Divljeg i nepromišljenog. Uvijek je bio od onih koji riskiraju. Previše je vremena provodio u najopasnijim dijelovima grada. Pravo je čudo da

već odavno nije negdje slomio vrat ili da ga neki zlikovac nije ustrijelio.

- Da - reče Flood. - Pravo čudo. Ali sad ga više nema, zar ne? Ostala su samo dva člana našeg malenog kluba.

- Za Boga miloga, Flood, hoćeš li prestati pričati o Oswynnu?

- Ostali smo nas dvojica, a nekom čudnom slučajnošću obojica smo večeras ovdje kako bismo upoznali inicijatora našeg pothvata i saznali koliko smo zaradili.

Glenthorpe je prišao vatri kako bi se zagrijao. - Posve si pijan.

Možda bi se trebao ostaviti vina dok ne dovršimo naš posao.

- Naš posao - zamišljeno ponovi Flood. - Ah, da, naš posao. Reci mi, zar ti se ne čini neobičnim da nitko drugi nije došao?

Glenthorpe se namrštitio. Potom je izvukao sat iz džepa i otvorio ga.

- Tek je deset i petnaest.

- Poziv je bio za deset.

- Pa što s tim? - Glenthorpe je vratio sat u džep. - Večeras je gužva u zabavnom parku. Ostali su se investitori zacijelo negdje zadržali.

Flood je pogledao četiri mjesta za stolom. - Ne može ih biti mnogo.

Glenthorpe je slijedio njegov pogled. Nervozno je kršio ruke. -

Barem još dvojica.

Flood je nastavio proučavati četiri mjesta za stolom. - Ako pretpostavimo da je jedno mjesto postavljeno za inicijatora ovog poslovnog pothvata, onda postoji samo još jedan investitor, uz nas dvojicu. Očito smo samo nas trojica pozvani da se obogatimo u tom poslu.

- Ne razumijem to. - Glenthorpe se poigravao privjeskom svojeg džepnog sata. - Koji bi Čovjek zakasnio na sastanak tijekom kojeg će saznati koliko je zaradio?

Artemas je izišao iz svojeg skrovišta iza paravana.

- Mrtav čovjek - tiho je rekao.

Flood i Glenthorpe su se naglo okrenuli prema njemu.

- Hunt - progundā Flood.

- O čemu je, dovraga, ovdje riječ? - Glenthorpeov izraz straha preobrazio se u zbunjenost. - Zašto ste se skrivali iza tog paravana?

Trebali ste se javiti kad smo stigli. Ovo nije večer za igre.

- Slažem se s vama - reče Artemas. - Više neće biti nikakvih igara.

- Sto ste mislili onom primjedbom o mrtvom čovjeku? - oštro upita Glenthorpe.

- Ti si budala, Glenthorpe. - Flood nije micao pogled s Artemasa. - Uvijek si bio budala.

Glenthorpe se bijesno narogušio. - Prokletstvo, kako se usuđuješ reći mi da sam budala? Nemaš pravo vrijeđati me.

- Hunt nije treći investitor - umorno će Flood.

- On je inicijator rudarskog pothvata. Nije li tako, gospodine?

Artemas je kimnuo. - U pravu ste.

- Inicijator? - Glenthorpe je pogledao četiri mjesta za stolom, a potom se opet okrenuo Artemasu.

- Tko je onda treći investitor?

Floodova su se usta iskrivila. - Vjerujem da je Oswynn bio treći čovjek koji je nagovoren da svu svoju imovinu uloži u taj projekt.

Artemas se nije micao iz sjenki. - Opet ste pravilno zaključili. No s druge strane, vi ste uvijek bili najpametniji od vas trojice, nije li tako?

Floodova se čeljust ukočila. - Recite mi, pitam samo iz radoznalosti, koliko smo točno izgubili od onoga što smo uložili?

Artemas je prišao stolu, podigao bocu klareta i napunio si čašu.

Pogledao je dvojicu muškaraca.

- Obojica ste sve izgubili - rekao je.

- Prokleti gade - šapne Flood.

Glenthorpe ga je zabezeknuto gledao. - Sve? Ali to nije moguće. Što je s našim profitom? Trebali smo se obogatiti u tom projektu.

- Bojim se da su vaši profiti, kao i sav novac što ste ga uložili, nestali niz okno izmišljenog zlatnog rudnika na dalekom jugu - reče Artemas.

- Zar govorite da taj rudnik ne postoji?

- Da, Glenthorpe. Upravo to govorim.

- Ali... ali ja sam svoja imanja stavio pod hipoteku kako bih osigurao sredstva za ulaganje u taj rudarski projekt. - Glenthorpe se uhvatio za naslon stolice kako bi ostao na nogama. - Bit ću uništen.

- Sva trojica smo uložila mnogo više od onoga što smo si mogli priuštiti. - Flood je otrovnim pogledom fiksirao Artemasa. - Dali smo se opčiniti. Prevarila nas je iluzija. Hunt je bio mađioničar iza kulisa.

Glenthorpe je zateturao. Lice mu se skupilo od muke. Stavio je ruku na prsa. Nekoliko je puta plitko udahnuo, a potom se polako

uspravio. - Zašto? O čemu je ovdje riječ?

Artemas ga je pogledao. - Riječ je o Catherine Jensen.

Glenthorpe je probljedio. Dovukao se do stolice i naglo sjeo. -

Prokletstvo. Vi ste prije nekoliko mjeseci poslali onaj pečatnjak, zar ne?

- Želio sam vam dati vremena za razmišljanje o prošlosti prije nego prijeđem na sljedeći korak -reče Artemas.

- Vi ste hladnokrvni vrug, Hunt - gotovo ležerno reče Flood. -

Trebao sam to shvatiti mnogo prije današnje večeri.

- Ne. - Glenthorpe je nadlanicom protrljao nos.

- Ne, nije moguće. Kako bi moglo biti? Sve je to završilo prije pet godina.

Artemas ga je samo ovlaš pogledao. Flood je onaj koji je opasan. -

Nema vremenskog ograničenja kad se radi o osveti.

- Ono je bio nesretan slučaj. - Glenthorpeov se glas povisio. -

Napravila je cijelu zbrku. Tko bi očekivao da će se takva mala drolja toliko opirati? Pobjegla nam je. Pokušali smo je uloviti, ali je bila brža. Te je noći bilo veoma mračno. Bez mjesečine. Nije se vidio ni prst pred nosom. Nismo mi krivi da je pala s one klisure.

- Ali ja vas smatram krivima - blago će Artemas.

- Krivi ste vi, Oswynn i Flood.

- Onda - tiho će Flood - hoćete li i nas ubiti onako kako ste ubili Oswynna?

Glenthorpe je otvorio usta od zaprepaštenja. - Vi ste ubili Oswynna? - Žestoko se trzao i uhvatio za stol kako bi se smirio. -

Nije ga ubio neki razbojnik?

- Jasno da je Hunt ubio Oswynna - reče Flood.

- Tko je drugi to mogao učiniti?

- Međutim - reče Artemas - ja ipak nisam ubio Oswynna.

- Ne vjerujem vam - reče Flood.

- Vaša je stvar što ćete vjerovati, naravno, ali ako budete gubili vrijeme na osvrtnje preko ramena kako biste se čuvali mene, možda nećete opaziti pravog ubojicu koji stoji pred vama.

- Baš kao što nismo opazili da ste nas namamili u financijsku propast? - izdere se Flood.

Artemas se nasmiješio. - Upravo tako. Moj vam je savjet da se čuvate svih novih poznanika.

- Ne. - Glenthorpe je disao plitko i nepravilno.

- Ne, ovo se ne može događati.

Flood je stisnuo čeljust. - Ako vi niste ubili Oswynna, Hunt, tko je to učinio?

- Izvrsno pitanje. - Artemas je odsutno pijuckao klaret. - Nadam se da ću uskoro saznati odgovor. Mislim da u međuvremenu moramo pretpostaviti da će se ubojica sad pozabaviti vama dvojicom.

Sasvim je moguće da će vas obojicu poslati na onaj svijet. Zato sam vas večeras pozvao ovamo. Želio sam da prije nego umrete znate da je Catherine Jensen osvećena.

Glenthorpe je bespomoćno odmahnuo glavom.

- Ali zašto bi nas taj zlikovac želio ubiti?

- Iz istog razloga iz kojeg je ubio Oswynna. Nada se da će mi odvući pozornost s jednog drugog projekta kojim se bavim - reče Artemas.

-Moram priznati da je donekle uspio u svojoj namjeri. Ne mogu dopustiti da se tako nastavi.

Flood ga je pogledao. - Koji je vaš drugi projekt?

- Moj drugi projekt se vas ne tiče - reče Artemas. - Dovoljno je reći da sam zasad završio s vama i Glenthorpeom. Događaji su me primorali da ranije no što sam planirao odigram svoje karte. Zasad ću se morati zadovoljiti spoznajom da ćete ujutro obojica na svom pragu ugledati vjerovnike.

- Uništen sam - soptavo je izustio Glenthorpe.

- Posve uništen.

- Da. - Artemas pođe prema vratima. - To ni slučajno nije dovoljna kazna za ono što ste učinili prije pet godina, naravno, ali imat ćete o čemu razmišljati tijekom dugih, hladnih noći. Jasno, pod pretpostavkom da vas čovjek koji je ubio Oswynna ne dokrajči prije toga.

- Proklet bio, odvratni gade - zaurlao je Flood.

- Nećeš uspjeti u svojoj namjeri.

- Ako osjećate da sam se na bilo koji način ogriješio o vašu čast - blago će Artemas - slobodno pošaljite svoje sekundante k meni.

Flood je porumenio od bijesa, ali ništa nije rekao.

Artemas je izišao i zatvorio vrata za sobom. Čuo je kako je nešto tresnulo o vrata. Možda boca kla-reta.

Sišao je stražnjim stubama i izišao u maglovitu večer. Magla nije djelovala na entuzijazam mnoštva, ali je večeras većina posjetitelja izabrala atrakcije u zatvorenim prostorima. Svjetla Kristalnog paviljona blistala su kroz maglu. Krenuo je stazom koja je vijugala kroz fenjerima osvijetljen šumarak. Bio je sam na šljunčanoj stazi.

Napokon je gotovo. Pet dugih godina čekanja i beskonačno planiranje strategije; sve je to večeras završilo. Oswynn je mrtav, Flood i Glenthorpe su uništeni i lako bi mogli umrijeti od ruke tajanstvenog zlikovca koji se skriva pod krinkom duha Renwicka Deveridgea. Zacijelo je to dovoljno.

Shvatio je da nešto čeka, ali ništa nije osjećao. Gdje je zadovoljstvo?

Osjećaj da je pravda izvršena? Malo spokoja?

Slušao je pljesak koji je dopirao iz Srebrnog paviljona.

Demonstracija hipnotizera upravo je završila.

Palo mu je na pamet da je i sam proteklih pet godina bio u transu.

Možda Madeline ima pravo. Možda je doista krajnje ekscentričan.

Koji zdrav, pametan čovjek *pet godina* potroši na planiranje osvete?

Znao je odgovor na to pitanje: čovjek koji nema nikakav važniji razlog za život osim hladne osvete.

Pritiskala ga je mučna spoznaja, siva i bezlična poput magle, ali daleko teža za njegovu dušu. Izišao je kroz zapadnu kapiju i krenuo prema prvom u nizu fijakera koji su se nazirali u sjenkama.

Stao je kad je opazio malenu crnu kočiju koja je čekala na ulici.

Vanjske su lampe sjale sablasnim sjajem u magli. Unutrašnjost je bila mračna.

- Grom i pakao.

Prazninu u njemu naglo je potisnuo gnjev. *Ona ne bi trebala biti ovdje.*

Zaputio se prema kočiji. Kad se približio, s kočiji-jaškoga mjesta pozdravio ga je Latimer.

- Žao mi je zbog ovoga, gospodine Hunt. Pokušao sam je odgovoriti od namjere da vas večeras slijedi, ali nije htjela ni čuti.

- Kasnije ćemo raspraviti o pitanju tko vam daje naredbe, Latimer.

Otvorio je vrata i popeo se u mračnu kabinu.

- Artemase. - Madelinein je glas bio prigušen od neke emocije koju nije odmah prepoznao. -Večeras ste se sastali s onom dvojicom

muškaraca. Floodom i Glenthorpeom. Nemojte ni pokušavati to zaniijekati.

Sjeo je nasuprot njoj. Posve ju je skrivala koprena, kao i one prve večeri. U krilu je čvrsto stisnula prste u rukavicama. Nije mogao vidjeti izraz njezina lica, ali je osjećao napetost od koje je podrhtavala.

- Nemam namjeru to zaniijekati - rekao je.

- *Kako se usuđujete, gospodine?*

Njezin ga je bijes na trenutak posve zbunio. -Koji je ovo vrug?

- Niste bili čak ni toliko pristojni da me obavijestite o svojim planovima za večeras. Da Zachary slučajno nije spomenuo da ste ih poslali dvojici džentlmena s kojima ste poslovno surađivali, ne bih znala što se događa. Kako ste tako nešto mogli učiniti a da mi ne kažete?

Njezin ga je gnjev zbunjivao. - Ono što sam ja večeras imao s Floodom i Glenthorpeom nema nikakve veze s vama.

- Rekli ste im da će propasti, niste li?

- Da.

- Prokletstvo, gospodine, mogli ste poginuti.

- Nije bilo baš vjerojatno. Sve sam držao pod kontrolom.

- Dobri Bože, Artemase, organizirali ste obračun s dvojicom svojih najvećih neprijatelja, a sa sobom niste povelili čak ni Zacharyja da vam čuva leđa?

- Uvjeravam vas, nije postojala nikakva potreba da Zachary bude ondje.

- Niste imali pravo upuštati se u takav rizik. Što da je nešto pošlo po zlu? - Glas joj se povisio. -Što da su vas Flood ili Glenthorpe izazvali na dvoboj?

Njezin ga je bijes uznemirio i pomalo zaintrigirao. Shvatio je da se veoma uzrujala zbog njega. -Flood i Glenthorpe nisu od one vrste ljudi koji riskiraju glavu u dvobojima. Da jesu, odavno bih ja njih izazvao na dvoboj. Madeline, smirite se.

- Da se smirim? Kako uopće možete reći tako nešto? Što da je jedan od njih izvukao pištolj i ustrijelio vas na licu mjesta?

- Nisam bio posve nespreman - umirujuće je rekao. - Ne želim vas podsjećati na moje nedostatke, ali ja sam ipak vanza. Mene nije lako ubiti.

- Vaše prokleta učenje vještina vanze nije otporno na olovo, gospodine. Renwick Deveridge je bio vanza, a ipak sam uzela pištolj i ustrijelila ga u njegovoj vlastitoj kući.

Kočija se kretala, ali je tišina u njoj bila tako glasna da je nadjačala štropot kotača i topot kopita. Madeline je slušala odjek vlastitog priznanja da je počinila umorstvo i pitala se nije li doista poludjela.

Nakon što je svih tih mjeseci čuvala svoju veliku tajnu - tajnu zbog koje bi je mogli objesiti ili izgnati - izlanula ju je tijekom žestoke svađe.

Artemas se doimao zamišljenim. - Znači, glasine i nagađanja su točna. Ipak ste ga ustrijelili.

Čvršće je stisnula ruke u krilu. - Da.

- A vaša noćna mora koja se ponavlja, mogu li zaključiti da je to prilično točan prikaz događanja te večeri?

- Da. Nisam vam ispričala prvi dio.

- Dio u kojem ste ustrijelili Deveridgea.

- Da.

Netremice ju je promatrao. - Niti ste mi rekli zašto ste tako očajnički željeli otključati vrata spavaće sobe, premda je kuća gorjela oko vas.

- Bernice je bila u spavaćoj sobi. Zavladao je kratka tišina.

- Grom i pakao. - Artemas je neko vrijeme razmišljao o tome. - Kako se našla zaključana u toj sobi? - na koncu je pitao.

- Renwick ju je oteo te večeri, nakon što je otrovao mojeg oca. - Prsti su je boljeli. Spustila je pogled i vidjela da je grčevito stegnula šake.

- Odveo ju je u svoju kuću, vezao je i stavio joj krpu u usta, a zatim ju je ostavio da umre u požaru.

- Kako ste je našli?

- Tata je još bio živ kad sam ga našla. Rekao mi je da je Renwick odveo Bernice i da će na koncu doći po mene. Rekao mi je da je brz, odlučan postupak moja jedina nada. Upozorio me neka se sjetim svega što me naučio o vanzi.

- Što ste učinili?

- Slijedila sam Renwicka do njegove kuće. Kad sam stigla onamo, on je već podmetnuo požar u laboratoriju. Pripremao se podmetnuti još jedan u kuhinji. Ušla sam u vrt, pogledala gore i vidjela Berniceino lice na prozoru spavaće sobe. Uspjela se dovući do

prozora, ali ruke su joj i dalje bile vezane. Nije mogla otvoriti prozor. Ja se nikako nisam mogla popeti gore.

- Stoga ste ušli u kuću?

- Da. Nisam imala drugog izbora. - Zatvorila je oči dok su sjećanja navirala zastrašujućom brzinom. - Renwick je još bio u kuhinji. Nije me čuo. Popela sam se stubama i pošla hodnikom prema spavaćoj sobi. Bilo je posve mračno, osim sjaja vatre na stražnjim stubama.

- Otkrili ste da je spavaća soba zaključana.

Kimnula je. - Pokušala sam ih otključati ukosnicom. Čula sam pucketanje plamena. Znala sam da nemam mnogo vremena. Zatim se, posve nenadano, *on* pojavio u hodniku. Zacijelo me vidio na stubama.

- Što vam je rekao?

- Nasmijao se kad me vidio kako čučim ispred brave. Podigao je ključ. I smijao se. »Možda ti ovo treba?« rekao je.

- Što ste vi rekli?

- Ništa. - Promatrala ga je kroz veo. - Pištolj se nalazio na podu kraj mene, skriven naborima mojega plašta. Nije ga vidio. Tata mi je rekao da ne smijem oklijevati jer je Renwick usvojio vještine vanze.

Stoga ništa nisam rekla. Ispružila sam ruku, podigla pištolj i ustrijelila ga, sve jednim pokretom. Nije bio više od dva metra daleko, znate. Hodao je prema meni. Smijao se svojim demonskim smijehom. Nisam mogla promašiti. Nisam se usudila promašiti.

Artemas ju je promatrao blistavim očima. - I **OPASNA UDOVICA**

208

tada ste uzeli ključ, otključali vrata i spasili svoju tetu.

- Da.

- Doista ste posve nevjerojatni, draga moja. Zurila je u njega. - Nikad u životu nisam bila tako prestravljena.

- Da, jasno - rekao je. - Zato je sve to tako čudesno, shvaćate. Ne želim vas primoravati da o tome razmišljate više no što je potrebno, ali moram vas opet pitati, budući da ste vi i vaša teta posljednje vidjele Renwicka živoga, jeste li posve sigurni da je te noći umro?

Zadrhtala je. - Da. Bernice je tražila da se zaustavimo kako bi provjerila. Rekla je da ne smijemo pogriješiti jer je on tako lud i opasan čovjek.

- Također je bio veoma prepreden čovjek. Pribrala se i fiksirala ga odlučnim pogledom. -

Gotovo jednako lukav i prepreden kao vi, gospodine. Unatoč tomu, nije bio dovoljno lukav ili prepreden da bi izbjegao metak.

- Shvaćam što želite reći i zahvaljujem vam na zabrinutosti.

- Prokletstvo, Artemase, nemojte se prema meni ophoditi kao da sam praznoglava glupača. Znam što metak ispaljen iz neposredne blizine može učiniti čovjekovim prsima.

- Svakako. Zašto ste izabrali ovaj trenutak da mi kažete istinu o onome što se te večeri dogodilo?

Ukočila se. - Uvjeravam vas da nisam kanila priznati umorstvo.

- Samoobrana.

- Da, pa, ne bi svi povjerovali u to, Artemase.

- Ja vjerujem.

- Oprostite mi, gospodine, ali pomalo ste neozbiljno primili vijest da sam ga ubila, najblaže rečeno.

Osmjehnuo se. - Zacijelo zato što to baš i nije novost. Već sam neko vrijeme prilično siguran da ste ili vi ili vaša teta ustrijelili Deveridgea. Između vas dvije, prije bih se kladio na vas. Bernice bi to obavila otrovom, a ne pištoljem.

- Shvaćam. - Spustila je pogled na svoje čvrsto stisnute šake. - Nisam sigurna što bih mogla reći na to.

- Nema potrebe da bilo što kažete. - Zastao je.

- Ali s obzirom na način na koji ste mi bacili istinu u lice...
- Ne mogu razumjeti što me spopalo. Zacijelo mi se razum pomutio.
- Namrštila se. - Ne, ne moj razum, moj temperament. Kako se *usuđujete* riskirati živu glavu ovako kao večeras?

- Zašto se tako ljutite na mene? - mirno je pitao.
- Je li to od straha da ćete ostati bez mojih usluga ako me Flood ili Glenthorpe ubiju?

Njome je prostrujao čisti bijes. - Grom i pakao, Artemase, znaš da to nije istina. Bijesna sam jer ne mogu podnijeti pomisao da bi mogao stradati.

- Želiš reći da sam ti prirastao srcu, bez obzira na moju prošlost vanze? Osjećaš da možeš zanemariti moju povezanost s trgovinom?

Ljutito ga je pogledala. - Nisam raspoložena za šalu.

- Nisam ni ja. - Neočekivano je pružio ruke prema njoj. Uhvatio ju je za ramena. - Reci mi točno zašto ne možeš podnijeti pomisao da bih mogao poginuti.

- Nemoj biti glup - procijedila je kroza zube. -Savršeno dobro znaš zašto ne želim da budeš ozlijeđen ili nešto gore.

- Ako nije zato što ti se ne sviđa zamisao da bi morala potražiti drugog stručnjaka vanze, je li razlog taj da ne možeš podnijeti pomisao na novi teret krivnje koji bi se svalio na tvoja leđa? Jesi li zato tako zabrinuta za mene?

- Prokletstvo, Artemase.

- Bojiš se da ćeš, ako mi se nešto dogodi dok sam u tvojoj službi, biti primorana preuzeti odgovornost na sebe, baš kao što si je preuzela za ono što se dogodilo tvojem ocu, zar ne?

Odjednom je shvatila da se i on ljuti. - Da, to je dijelom razlog. Ne treba mi dodatni osjećaj krivnje, hvala lijepa.

- Nećeš preuzimati odgovornost za mene, draga moja. - Glas mu je bio hladan i oštar. - Je li to jasno?

- Preuzimat ću odgovornost za što god želim, dovraga.

- Ne, nećeš. - Povukao je desnu ruku s njezina ramena, uhvatio rub vela i prebacio joj mrežastu koprenu preko glave. - Oboje smo zajedno u ovome i zajedno ćemo izgurati do kraja.

- Artemase, vjerujem da bih stvarno poludjela kad bi ti se nešto dogodilo - šapnula je.

Obujmio joj je lice rukama. - Dobro me slušaj. Sam donosim odluke.

Nije na tebi, niti imaš pravo preuzimati krivnju za nešto što bi se moglo dogoditi zbog tih odluka. Dovraga, Madeline, ti nisi *odgovorna* za mene.

- Nego što sam onda?

- Tako mi svega, ti si moja *ljubavnica*. Nemoj nikad zaboraviti tu činjenicu.

Silovito je spustio usta na njezina, a zatim ju je gurnuo natrag i dolje na jastuke. Težinom tijela pritisnuo ju je na sjedalo. Nogom je gužvao skute njezine haljine.

- *Artemase*.

- Kad sam prije nekoliko minuta izišao iz Paviljona snova, osjećao sam se kao da se budim iz transa. - Dlanovima joj je uokvirio lice. -

Iz transa koji je trajao pet dugih godina. Moje me planiranje osvete držalo tijekom tih godina. Večeras sam prvi put shvatio da sad u mojem životu postoji nešto daleko važnije.

- Što to, Artemase?

- Ti.

Sagnuo je glavu i pokrio joj usta strastvenim, zahtjevnim poljupcima. Gotovo nasilni osjećaji, njegovi i njezini, zapalili su joj osjetila. Grčevito ga je stezala, uzvraćajući mu poljupce istom mahnitom strašću kakvom je on obasipao nju.

Njegova su joj usta žarila vrat. - Ja sam tvoj ljubavnik - rekao je.

- Da. *Da*.

Podigao joj je skute haljine do struka. Osjećala je njegove ruke, tople i posesivne, na golj koži iznad podvezica.

Najprije ju je našao prstima i doveo je do grozničavog vrhunca žudnje sa samo nekoliko brzih poteza.

- Reagiraš na mene kao da smo stvoreni jedno za drugo. - U njegovu se promuklom glasu osjećalo divljenje.

Osjetila je pritisak njegove čvrste muškosti i shvatila da je nekako uspio otkopčati hlače. Uhvatio joj je jedan gležanj, a potom i drugi.

Oba je podigao na svoja ramena. Znala je da je nikako ne može vidjeti usred skuta haljine, nabora plašta i gustih sjenki, ali se ipak osjećala posve izloženom. Nikad nije doživjela tako intenzivnu ranjivost. Umjesto da je to prestraši, samo je pojačalo njezino uzbuđenje.

Tada je jednim dugim pokretom ušao u nju i posve je ispunio.

Drhtavo je udahнула, ali se počeo pomicati prije nego se dospjela prilagoditi. Njegovi su pokreti bili brzi, snažni, neumoljivi.

Teška napetost u donjem dijelu njezina trbuha odjednom se oslobodila u nizu slatkih, pulsirajućih drhtaja koji kao da su lebdjeli cijelim njezinim tijelom.

Čula je Artemasov prigušen uzvik zadovoljstva i osjetila kako su mu se leđa napela pod njezinim rukama. Držala ga je uza se dok se praznio u nju.

Sat vremena nakon odlaska u krevet Artemas je napokon odustao od nastojanja da zaspi. Odbacio je pokrivače, ustao i posegnuo za svojim crnim kućnim ogrtačem.

Prišao je niskom stoliću, spustio se na sag i upalio svijeću za meditiranje. Zatvorio je oči i pustio da opori miris bilja smiri njegove nemirne misli.

Nakon nekog vremena iznova je razmotrio svaki plan, svaku mjeru opreza, svaki potez što ga je dosad napravio, tražeći greške i slabe točke.

No kad se uvjerio da je zasad učinio sve što je mogao, njegove je misli ponovno uzburkala Madeline.

Mora paziti da joj se ništa loše ne dogodi. Ona ga je izvukla iz dugotrajnog transa.

19

Blještavi svijećnjaci osvjetljavali su dugu plesnu dvoranu prekrasnim sjajem. Svi koji su nešto značili pozvani su u dom lorda Claya i njegove žene, ugledne domaćice. Premda je znala koji je pravi razlog njezina dolaska ovamo večeras, Madeline se ipak osjećala pomalo opčinjeno. Provodila je veoma malo vremena u visokom društvu prije nego se udala, a kasnije nimalo. To je doista drugi svijet, prostor ispunjen blještavim iluzijama, baš kao i Paviljoni snova.

Stajala je u društvu Bernice kraj otvorenih francuskih prozora i gledala kako žene u lepršavim haljinama plešu valcer u rukama elegantno odjevenih džentlmena. Lakaji u livrejama kružili su kroz mnoštvo i nosili srebrne pladnjeve pune čaša šampanjca i limunade.

Kratki razgovori i glumljeni smijeh borili su se s glazbom.

Bernice ju je odmjeravala pogledom od glave do pete i ozareno se smiješila. - Možeš se nositi sa svakom ženom koja je večeras ovdje, draga moja.

Madeline je spustila pogled na svoje svijetložute skute od satena i nabrala nos. - Zahvaljujući tebi.

- Hmm. Treba zahvaliti Huntu. On je tvrdoglavo insistirao da večeras ne nosiš crno. Moram reći kako je već krajnje vrijeme da se počneš odijevati u skladu sa svojim godinama, kao mlada žena.

Žuta satenska haljina tog se poslijepodneva kao nekom čarolijom materijalizirala u kući, a uz nju je stigla i vješta švelja koja ju je prilagodila Madelineinoj figuri. Odgovarajuće rukavice i kožne plesne cipele također su se stvorile ondje.

Bernice je bila tako zadovoljna sobom, pa je Madeline znala da je i ona sudjelovala u zavjeri. No upravo ju je bljesak muževnog zadovoljstva u Artemasovim očima uvjerio da je možda ipak vrijeme da žalovanje za ocem ostavi iza sebe.

Artemas je došao na ideju da iskoriste činjenicu da će kuća obitelji Clay večeras biti krcata ljudi. Savršena prilika za pretraživanje radne sobe njegova gospodstva, objasnio je Artemas. Morali su saznati što je Clay učinio s velikom količinom bilja za uspavlivanje što ga je kupio u Mossovoj ljekarni.

Madeline je s nelagodom pogledala prema veličanstvenom stubištu.

Artemas je prije pola sata otišao kako bi obavio tajno pretraživanje. Otad se nije pojavio.

- Već ga dugo nema - progundala je.

- Sigurna sam da nema razloga za zabrinutost. Hunt je previše lukav da bi ga uhvatili dok pretražuje Clayovu radnu sobu.

- Nisam zabrinuta da bi ga mogli uhvatiti. Ljuti me što je njemu pripao lakši dio večerašnjeg posla. Meni je prepustio teži dio.

- O čemu to govoriš, za ime svijeta?

- Nije li očito? Ja sam ta koja se mora nositi sa svim tim zurenjem i podmuklim primjedbama. Zar nisi opazila dojam što smo ga ostavile na mnoštvo kad smo ušle u plesnu dvoranu? Tako mi svega, čini se da svi ti ljudi nemaju pametnijeg posla od tračanja o činjenici da je Artemas Hunt večeras u društvu opasne udovice.

Bernice se tiho nasmijala. - Posve si u pravu, draga moja. Nitko od ovih ljudi nema pametnijeg posla od raspravljanja o toj činjenici.

Tvoja je veza s Huntom očito najnovija tema koja zaokuplja visoko društvo.

- To je otprilike kao da smo atrakcija u Paviljonima snova. Trebala bih te ljude natjerati da kupe ulaznicu.

- Ma daj, nije baš tako strašno.

- Da, jest. Daleko bih radije ja pretraživala Clayovu radnu sobu.

Artemas bi zavrijedio da bude ovdje i mora podnositi sve te znatiželjne poglede.

- Visoko se društvo prilično brzo umara od tračeva - uvjerala ju je Bernice. - Vijest da si ti u vezi s Huntom uskoro će prestati biti zanimljiva.

- Doista se nadam da imaš pravo.

- Bernice. - Nepoznati je glas bio oštar od glumljenog iznenađenja. - Tako je lijepo ponovno vas vidjeti. Prošlo je mnogo vremena.

Madeline se okrenula i ugledala ženu srednjih godina u svili ružičaste boje koja im se brzo primicala. Dama ju je promatrala kroz naočale.

- Vi ste gospođa Deveridge, nije li tako? Madeline je odmah zaključila da joj se ta žena

ne sviđa. - Jesmo li se upoznale, gospođo?

- Vaša teta to može obaviti. Nas dvije se poznajemo.

- *Lady Standish* - promrmlja Bernice. - Dopustite da vam predstavim svoju nećakinju Madeline.

- Opasnu udovicu. - *Lady Standish* se hladno nasmiješila Madeline.

-

Čovjek se mora diviti Huntovoj unutrašnjoj snazi. Ne bi svaki džentlmen bio tako hrabar da u svoju kuću primi damu koju bije takav glas.

Madeline je zaprepastila tako otvorena nepristojnost. Međutim, Bernice se pokazala doraslom situaciji.

- Artemas Hunt nije tipična, plaha vrsta džentlmena - s lakoćom će Bernice. - Za razliku od vašeg sina Endicotta, koji izgleda više voli bezlično društvo, Hunt preferira inteligenciju i stil.

Oči *lady Standish* zasjale su od gnjeva. - Kao i opasne oklade, prema svemu što se priča.

Madeline se namrštila. - O čemu to govorite, gospođo, za ime svijeta?

Osmijeh *lady Standish* postao je usiljen i pakostan. - Zaboga, draga gospođo Deveridge, zar niste znali da se vaše ime nalazi u knjigama klađenja u svakom džentlmenском klubu grada? Nudi se tisuću funti bilo kojem muškarcu koji preživi noć s vama.

Pretpostavljam da je Hunt već pokupio taj novac.

Madeline ju je zabezeknuto gledala.

- Bez brige - nastavila je *lady Standish*. - Možda ga uspijete nagovoriti da profit podijeli s vama.

Madeline je ostala bez riječi.

Bernice nije. Promatrala je *lady Standish* hladnim prezirom generala na bojnopolju koji procjenjuje protivnika. - Očito niste čuli da je naš domaćin neku večer u svojem klubu dobacio izazov. Jasno je rekao da će svaki džentlmen koji ime moje nećakinje spomene na način što ga Hunt bude smatrao imalo uvredljivim biti pozvan na sastanak u zoru. Možda biste trebali upozoriti mladog Endicotta.

Koliko se sjećam, on je vaš jedini nasljednik. Bila bi šteta izgubiti ga u dvoboju zbog časti moje nećakinje, zar ne?

Sad je *lady Standish* zabezeknuto gledala. Šok se nazirao u njezinim hladnim očima. - Dakle, ja nikad -

Naglo se okrenula i bez riječi nestala u mnoštvu.

Madeline se napokon uspjela pribрати. Okrenula se prema Bernice. -

Što je to bilo? Nemoj mi reći da je Hunt doista izazvao svakog muškarca koji me uvrijedi?

- Nema razloga za zabrinutost, draga moja. Nitko neće biti tako glup da prihvati taj izazov.

- Nije u tome stvar. - Madeline je jedva obuzdavala svoju paniku i bijes. - Dobri Bože, ne mogu dopustiti Huntu da riskira glavu na tako apsurdan način. I zašto mi nitko nije rekao za okladu u klubovima?

- Znala sam da bi te to samo uzrujalo, draga moja. - Bernice ju je potapšala po ruci. - U posljednje si vrijeme ionako imala dovoljno briga.

- Ali kako si ti saznala za to?

- Vjerujem da je to gospodin Leggett spomenuo - vedro će Bernice, pomalo neodređeno.

- Tako mi svega, imat ću ponešto reći o tome -ljutito će Madeline.

- Gospodinu Leggettu?

- Ne. - Madeline je suzila oči. - Artemasu.

Artemas je čuo zvuk ključa u bravi baš kad je dovršio pretraživanje posljednje ladice Clayova pisaćeg stola. Brzo je ugasio svijeću i stao iza teške baršunaste draperije kraj visokog prozora.

Čuo je kako se vrata otvaraju. Netko je ušao u knjižnicu. Artemas je opazio sjaj svijeće, ali nije vidio tko je nosi.

- Tu si, Alfrede - reče glas iz hodnika. - Traže te u kuhinji.

- Reci im da ću odmah doći. Najprije moram obići neke prostorije.

Znaš kako gospodar želi da pazimo na njegove dragocjenosti nakon pljačke neku večer. Rekao mi je da večeras moram biti posebno oprezan jer je kuća puna ljudi.

- Ha. Ja to ne bih nazvao pljačkom. Nestala je samo ona staklenka bilja koju je prošli mjesec donio kući iz ljekarne. Nikakva šteta, ako mene pitaš.

- Nitko te ne pita, George.

To je svakako odgovor na najvažnije večerašnje pitanje, mislio je Artemas dok je slušao kako se vrata zatvaraju za lakajima. Bilje za uspavlivanje je ukradeno. Još jedan ponoćni posjet tajanstvenog duha, nema sumnje. Lord Clay očito nije upleten u ovaj slučaj.

Artemas se izvukao iza draperije. Izišao je iz knjižnice i pošao hodnikom prema stubištu. Nekoliko minuta kasnije već se provlačio kroz mnoštvo do mjesta gdje su stajale Madeline i Bernice.

Dio frustriranosti koju je osjećao nakon neuspjelog pretraživanja Clayove knjižnice nestao je pri pogledu na Madeline. Veličanstveno izgleda, pomislio je. Zasjenila je sve druge žene, ne zato što je ljepša od svih nazočnih dama, već zato što niti jedna tako ne opčinjava svojom pojavom, barem što se njega tiče.

Nije mogao otrgnuti pogleda s nje dok joj se približavao. Imao je pravo po pitanju te nijanse žute boje, pomislio je. Sunčeva svjetlost definitivno je njezina boja.

- Dobra večer, moje dame - vedro je rekao kad se zaustavio kraj Madeline. - Zabavljate se?

Madeline se naglo okrenula. Iznenadio ga je žarki gnjev u njezinim očima.

- Kako se usuđuješ učiniti nešto tako idiotski? - bez uvoda je pitala.

- Gdje ti je bila pamet, za ime svijeta? Zar nemaš nimalo zdravog razuma? Što te navelo na takvu glupost?

Artemas je zbunjeno pogledao Bernice. Ona je samo uzdigla obrve, lagano slegnula ramenima i nastavila promatrati plesače. Prepušten je samom sebi, shvatio je.

Pogledao je u Madelineine srdite oči. - Ovaj -

- Zar si mislio da neću saznati istinu?

- Pa -

- Ne mogu vjerovati.

- Vjerovati što? - oprezno je pitao. - Ako je ovdje riječ o mojem pretraživanju Clayove radne sobe, znala si da kanim -

- Nije riječ o tome, i ti to sasvim dobro znaš - prasnula je.

Osvrnuo se naokolo i opazio malenu skupinu dama u blizini.

Posegnuo je za Madelineinom rukom. - Predlažem da pođemo u vrt i udahnemo malo svježeg zraka.

- Nemoj misliti da ćeš se izvući iz ovoga mijenjanjem teme.

- Najprije moram otkriti koja je uopće tema - rekao je dok ju je vodio kroz francuska vrata. - Zatim ću je možda pokušati promijeniti.

- Ha. Ne pretvaraj se da ne znaš.

- Ne pretvaram se, vjeruj mi. - Zaustavio ju je u sjenkama na rubu terase. - No dakle, o čemu je riječ, Madeline?

- Riječ je onome što se dogodilo u tvom klubu, kako mi je rečeno.

Zastenjao je. - Netko je spomenuo okladu.

- Živo mi se fućka za okladu od tisuću funti. Čovjek može očekivati takve besmislice od probisvijeta koji nemaju pametnijeg posla, osim kladiti se na sve i svašta, od muha na zidu do boks-mečeva.

Sad je već bio istinski zbunjen. - Ako te oklada nije tako uzrujala, što jest, dovraga?

- Upravo sam saznala da si unaprijed izazvao na dvoboj svakog džentlmena u svojem klubu. Je li to istina?

Namrštio se. - Tko ti je to rekao?

- Je li istina?

- Madeline -

- Podsjetila bih te da smo sklopili pakt o tome da nećemo lagati jedno drugome. Je li istina da kaniš izazvati na dvoboj svakog muškarca koji mene uvrijedi?

- Mislim da je veoma malo vjerojatno da će te netko uvrijediti u mojoj nazočnosti - rekao je umi-rujućim tonom. - Zato nema razloga za zabrinutost.

Koraknula mu je bliže. - Artemase, budeš li riskirao glavu u nečemu tako glupavom kao što je dvoboj radi moje časti, kunem se da ti nikad, baš nikad neću oprostiti.

Osmjehnuo se. - Nikad, baš nikad?

- Ozbiljno govorim.

Postao je svjestan topline koja se širila njegovom nutrinom. - Znači da me ipak malo voliš, Madeline? Bez obzira na moje učenje filozofije i vještina vanze, i moje povezanosti s trgovinom?

- Volim te više no što sam ikad u životu nekoga voljela, šašavi idiote. I neću tolerirati još takvih budalaština s tvoje strane. Je li to posve jasno?

- Savršeno jasno. - Privukao ju je k sebi i strastveno je poljubio prije nego je točno shvatila što je upravo rekla.

20

Mali John je čvršće stisnuo oko vrata topli vuneni šal što mu ga je dao gospodin Hunt i gledao kako dva muškarca izlaze iz krčme.

Tip s lijeve strane je onaj kojeg je cijeli dan slijedio. Zachary mu je rekao da se zove Glenthorpe.

- Dovraga, osjećam se pomalo čudno. -Glenthorpe je teturao po stubama. - Nije mi se činilo da sam večeras tako mnogo popio.

- Vjerojatno ste prestali brojiti, prijatelju. -Zlatokosi se čovjek nasmijao. - Ali bez brige, pobrinut ću se da sigurno stignete kući.

- Ljubazno od vas, gospodine. Veoma ljubazno. Mali John je gledao kako je Glenthorpe opet

zateturao dok je silazio stubama. Čovjek bi pao na nos da drugi tip, onaj sa štapom za šetnju, nije ispružio ruku i uhvatio ga.

Mali je John osjetio ugodno iščekivanje. U glavi su mu poigravale vizije lijepog profita. Zachary mu je rekao neka posebnu pozornost obrati na svakog džentlmena koji je u Glenthorpeovu društvu.

Čovjek sa štapom za šetnju ušao je u krčmu nekoliko minuta nakon Glenthorpea, ali sad su definitivno zajedno. Mali John nije skidao pogleda sa svojeg plijena dok je jeo posljednje zalogaje mesne pite koju je maločas maznuo. Već je razmišljao o povratku u toplu sobu iznad jedne konju-šnice koju je dijelio s još pet derana, ali sad mu je bilo drago da se držao posla.

Čovjek koji je izišao iz krčme s Glenthorpeom zastao je kako bi stavio šešir na glavu. Mali John se čudio kako čovjekova kosa blista na svjetlosti uličnih lampi. Izgledala je kao da je izrađena od najfinijeg zlatnog konca. No njegovu je profesionalnu pozornost privukao štap za šetnju. Crveni Jack, primatelj ukradene robe, dao bi mu lijep iznos za njega.

Nažalost, nije se činilo da bi bilo jednostavno zbrisati sa štapom.

Glenthorpe je očito pijan, ali čovjek zlatne kose izgleda posve budno i u dobroj formi. Mali John je znao da takva vrsta ljudi često nosi pištolj.

Ne isplati se riskirati, zaključio je. U svakom slučaju, gospodin Hunt će mu dati jednako toliko za točne informacije koliko bi od Crvenog Jacka dobio za štap. Štoviše, za razliku od primatelja ukradene robe, gospodin Hunt za pružene usluge uvijek plaća odmah i pošteno. Mali

John je vjerovao u održavanje dobrih odnosa s mušterijama koje na vrijeme plaćaju račune.

Čovjek zlatne kose podigao je štap kako bi zaustavio fijaker.

Ugurio je Glenthorpea u kočiju i zatim pošao naprijed kako bi popričao s kočijašem.

Mali John je oprezno izišao iz veže i nastojao čuti kakve upute daje zlatokosi muškarac.

- Crooktree Lane, dobri čovječe. - Pun, otmjen glas neobično je odzvanjao u magli.

- Može, gospodine.

Mali John nije čekao da čuje još nešto. Dobro je poznavao Crooktree Lane. Nalazi se blizu rijeke. U ovo doba noći to je mračno, opasno mjesto u kojem obitava najodvratnija vrsta štakora, vrsta koja se kreće na dvije noge.

Madeline je bila budna u svojoj spavaćoj sobi, sagnuta nad neobičnom malenom knjigom, ali se nije uspijevala koncentrirati na črkarije na stranici pred sobom. Mogla je razmišljati jedino o nepromišljenom načinu na koji je izlanula da voli Artemasa.

Hvala nebesima da je on džentlmen pa više nije spominjao tu temu.

Ili su ga možda njezine riječi šokirale jednako kao i nju. Možda su to posljednje riječi što ih je želio čuti od nje.

Rekao je da je njezin ljubavnik, ali joj nikad nije izjavio ljubav.

Začulo se kucanje na vratima. Madeline podigne glavu, osjetivši olakšanje jer joj je to prekinulo tijekom razmišljanja. Pogledala je na sat.

Prošla je ponoć. - Naprijed.

Vrata su se otvorila i pojavila se Nellie odjevena u spavaćicu i noćnu kapicu. - Oprostite, gospojo, ali na kuhinjskim vratima je neki momčić. Želi razgovarati sa Zacharyjem ili gospodinom Huntom, ali niti jedan se još nije vratio.

Artemas je ranije izišao kako bi obišao svoje klubove u nadi da će pokupiti glasine i informacije. Zachary ga je pratio preuzevši ulogu kočijaša.

- Momčić, kažeš?

- Je, gospojo. Jedan od onih derana koji radi za Zacharyja i gospodina Hunta. Kaže da je važno. Kaže da mora s nekim razgovarati o čovjeku kojeg prati već dva dana.

- Glenthorpe. - Madeline skoči na noge. - Reci momku neka čeka u kuhinji. Odjenut ću se i odmah sići.

- Da, gospojo. - Nellie se počela povlačiti.

- Čekaj - Madeline dovikne iz garderobe. - Probudi Latimera. Reci mu neka nađe fijaker. U ovo doba bi ih trebalo biti na ulici. Požuri, Nellie.

Nellie je zastala. - Ne želite da upregne vašu kočiju, gospojo?

- Ne, netko bi je mogao prepoznati.

Nellie je raširila oči. - Zar se događa nešto opasno, gospojo?

- Sasvim moguće. Požuri, Nellie.

- Da, gospojo. - Nellie je nestala.

Madeline se hitro odjenula, navukla par visokih cipela i jurnula prema vratima. Zaustavila se na pola puta i požurila natrag do škrinje ispod prozora. Podigla je poklopac i uzela kutiju u kojoj se nalaze pištolj i streljivo. Potom je zgrabila korice i nož koje joj je otac dao.

Kad je bila spremna, izišla je u hodnik, potrčala niza stube i bez daha stigla u kuhinju. Prepoznala je zapuštenog dječaka s očima koje su previše stare za njegovo lice.

- Mali John. Jesi li dobro?

- Jasno da sam dobro. - Riječi su bile nerazgovijetne jer je imao puna usta čajnog peciva, ali se jasno osjećao ton gnušanja. - Došao sam dati izvještaj Zacharyju ili gospodinu Huntu.

- Obojica su vani. Vjerojatno su u jednom od klubova gospodina Hunta. Brzo mi ispričaj što si večeras vidio.

Izgledao je sumnjičavo. - Što je s mojom plaćom?

- Pobrinit ću se da je dobiješ.

Nabrao je nos dok je razmišljao o tome. Tada je odlučio. - Vidio sam kako Glenthorpe ulazi u kočiju s nekim čovjekom. Glenthorpe je bio pijan, ali je drugi tip bio posve trijezan. Čuo sam ga kako govori Glenthorpeu da će ga odvesti kući, ali je tada kočijašu rekao neka ih vozi u Crooktree Lane.

- Gdje je to?

- Blizu rijeke. Nije daleko od južnog ulaza u Paviljone snova. Već sam dva dana motrio na Glenthorpea i znam da ne živi ondje.

Latimer se pojavio na vratima, navlačeći svoju jaknu. - O čemu se ovdje radi, gospojo?

Madeline se okrenula. - Jesi li nam osigurao kočiju?

- Jesam, ali čemu žurba?

- Moramo pokušati naći gospodina Hunta u jednom od njegovih klubova i smjesta poći u Crooktree Lane. Glenthorpea je onamo odveo čovjek koji bi mogao biti - Prekinula se prije nego je izgovorila riječ *ubojica*. Nije željela prestrašiti Malog Johna, premda nije vjerovala da ima mnogo toga što bi moglo izazvati strah uličnog derana. - Onamo ga je odveo čovjek koji bi mogao biti veoma opasan.

Mali John je zakolutao očima. - Misli na onoga koji je sredio onog otmjenog tipa kojeg su izvukli iz rijeke. Zachary mi je ispričao sve o tome. - Posegnuo je za drugim pecivom i odgrizao veliki komad.

- Gospodin Hunt je rekao da bi se tako nešto moglo dogoditi - objasnila je Madeline. - Rekao je da će mu to biti prilika za hvatanje zlikovca. Ali moramo ga obavijestiti. - Okrenula se Malom Johnu. - Možeš ostati ovdje s Nellie dok se ne vratimo.

- Ne brinite za mene - rekao je Mali John i posegnuo za još jednim pecivom. - Nikamo ne idem dok ne dobijem svoju plaću.

Artemas je navlačio svoj ogrtač dok je hitro hodao prema svojoj kočiji. Palo mu je na pamet kako ovo nije prvi put da ga Madeline zove iz kluba. To joj nekako prelazi u naviku.

Otvorio je vrata i popeo se unutra, a Zachary se uspenrao na kočijaško mjesto kraj Latimera. Fijaker kojim je Madeline stigla do St. Jamesa nestao je u magli u potrazi za drugom mušterijom.

- Artemase. - Madeline ga je promatrala dok se spuštao na sjedalo njoj nasuprot. - Hvala nebesima da smo te tako brzo našli.

- Što se događa? - pitao je kad je kočija krenula.

- Mali John je vidio kako Glenthorpe odlazi s nekim džentlmenom, baš kako si prevideo. Njihovo je odredište Crooktree Lane. Koliko sam shvatila, to je zloglasno područje u blizini rijeke.

- Sigurno nije otmjeni dio grada - složio se. Proučavao je gužvu na ulici. - Također je prikladno blizu južnog ulaza u Paviljone snova.

- Prikladno?

- Dovoljno blizu da se onamo odvuče čovjeka nakon što ga netko ustrijeli. Ne bih se iznenadio kad bi se pokazalo da je Oswynn ubijen u Crooktree Laneu prije nego je njegovo tijelo ostavljeno u Kući duhova.

- Najprije Oswynn, a sad Glenthorpe. Ne razumijem, Artemase. Zašto zlikovac to čini? Nema nikakva smisla.

Promatrao ju je, iznenađen njezinom primjedbom. - Zar ne shvaćaš?

Čvrsto je odlučio maknuti me s tvojeg slučaja. Očito mu predstavljam prepreku.

- Ali kako će te ubijanjem tvojih neprijatelja maknuti s puta?

- Nakon što nije uspio jedan njegov nepromišljeni pokušaj da me ukloni, očito je zaključio da je previše riskantno opet se sukobiti sa mnom, pa je smislio drugi pristup problemu.

- Kako to misliš?

- Vjerujem da je Oswynnova smrt trebala biti upozorenje. No večeras naš duh nesumnjivo planira izravnu prijetnju. Možda je zaključio da će mi stvoriti dovoljno nevolja ako Paviljone snova uvuče u skandal s umorstvom, pa neću imati vremena za drugo.

- Da, naravno. Tvoj bi posao lako mogao biti uništen kad bi javnost saznala da je mrtvo tijelo pronađeno u jednoj od atrakcija.

- Možda. Možda i ne. - Činilo se da to Artemasa zabavlja na neki mračni način. - Iz iskustva znam da javnost neodoljivo privlače najbizarnije atrakcije. Čovjek može samo nagađati o privlačnoj moći zabavnog parka koji je bio mjesto jednog ili dvaju razvikanih umorstava.

- Kakva grozna pomisao. Doista se ne može objasniti ukus ljudi, zar ne?

- Mislim da ugrožavanje mojeg posla nije jedan od njegovih važnijih ciljeva.

- Ali što bi drugo mogao postići?

Oklijevao je, a potom odlučio da joj može reći i ostalo. - Moguće je da je njegov pravi cilj postići da mene optuže za umorstva.

- Tebe? - Oči su joj se raširile. - Dobri Bože, Artemase, zar doista vjeruješ da bi tebe, kao vlasnika, mogli smatrati osumnjičenim za umorstvo kad bi se tijelo pronašlo u Paviljonima snova? To je zasigurno veoma malo vjerojatno.

- Nije baš tako nevjerojatno ako se pročuje da sam ubijenog čovjeka smatrao svojim smrtnim neprijateljem i da sam razradio plan za njegovo uništenje - tiho je rekao.

- Da, shvaćam što želiš reći. - Vidljivo je zadrhtala. - Taj zlikovac očito zna tvoje najdublje tajne. Kao da je doista duh koji može prolaziti kroza zidove.

- Pokušava me maknuti s ovog slučaja kako bi mogao doprijeti do tebe - reče Artemas. - Sad već zasigurno vjeruje da ti posjeduješ ključ.

* * *

Latimerova vještina s uzdama i Zacharyjevo poznavanje manje otmjenih dijelova grada omogućavali su izvrsno napredovanje kočije. Artemas je Latimeru rekao neka zaustavi vozilo dva bloka dalje od zaključane kapije južnog ulaza.

- Zašto se ovdje zaustavljamo? - pitala je Madeline.

- Kako bismo pokrili sve mogućnosti. - Otvorio je vrata i skočio van.

- Dobro me slušajte, prijatelji. Latimer, vi i Madeline ostat ćete uz kočiju. Nađite mjesto odakle možete promatrati južni ulaz a da vas nitko ne vidi.

Madeline je promolila glavu kroz prozor. -Zašto moramo ostati ovdje?

- Jer ako Zachary i ja ne stignemo spriječiti Glenthorpeovo umorstvo, zlikovac će najvjerojatnije kroz taj ulaz unijeti tijelo u Paviljone snova.

- Razumijem. - Madeline je zavukla ruku u svoju torbicu i izvadila maleni pištolj. - Latimer i ja bismo trebali zaustaviti zlikovca ako prođe kraj tebe i Zacharyja.

- Ne, nećete ga pokušati zaustaviti. - Artemas je zakoračio sasvim do prozora. - Slušaj me, i to pažljivo. Ti i Latimer samo trebate pomno paziti i vidjeti u kojem je smjeru otišao nakon što je ušao u park, ali ni u kojem slučaju ga ne smijete pokušati zaustaviti. Je li to jasno?

- Ali, Artemase -

- Čovjek je izrazito opasan, Madeline. Nećeš ugroziti ni svoj ni Latimerov život. Samo pratite kamo je krenuo. Ništa više.

- Što ćete ti i Zachary učiniti?

- Pokušat ćemo uloviti gada prije nego mi učini još neku uslugu. -

Pogledao je Zacharyja. -Spreman?

- Da, gospodine. - U Zacharyjevu su se glasu osjećali revnost i uzbuđenje. Skočio je s kočijaškog sjedala.

Madeline se nagnula iz kočije. - Artemase, ti i Zachary mi morate obećati da ćete obojica biti veoma, veoma oprezni.

- Da, naravno - rekao je.

Osmjehnuo se kad se okrenuo od nje. Niti jedno od njih nije spomenulo njezinu sinoćnju vatrenu izjavu ljubavi. Imao je dojam da se ona želi pretvarati da se to nije dogodilo, a on zasad nije imao ništa protiv toga. Treba joj vremena za privikavanje na ideju da ga voli, mislio je. To je za nju nesumnjivo bio ogroman šok. Nije mogla znati kako mu je svojim riječima zagrijala dušu.

Kretnjom je pozvao Zacharyja. - Pođimo.

Krenuo je obližnjom uličicom koja će ih dovesti do Crooktree Lanea. Zachary je hitro pošao za njim, bešumna sjenka kraj njega.

Sjaj mjesečine kroz maglu i poneki osvjetljeni prozor davali su im dovoljno svjetla da vide kamo idu. Tu i tamo poneka je prostitutka pojačala svjetlost svojeg fenjera i dozivala ih iz neke veže.

Bez incidenta su prošli kroz mrežu uskih ulica i uličica koje graniče s njihovim odredištem, te stigli do uskog, oštro zakrivljenog prolaza.

- Ovo je Crooktree Lane, gospodine - reče Zachary. - Dok sam se bavio bivšim poslom, običavao sam često dolaziti ovamo. Mnogi momci ovo mjesto poznaju jer Crveni Jack ima radionicu u blizini.

On je dobar primatelj ukradene robe, ali veoma izbirljiv. Preuzima samo najbolju robu.

- Vjerovat ću ti na riječ. - Artemas je promatrao ulicu s ulaza u uski prolaz u kojem su stajali. - Nadao sam se da ćemo stići ovamo prije nego fijaker iskrca naš plijen, ali čini se da smo zakasnili. Ne vidim nikakvu kočiju -

Prekinuo ga je štropot kola i kopita.

- Evo ga - šapne Zachary.

Fijaker je veoma oprezno skrenuo u Crooktree Lane. Fenjeri su oko sebe širili slabašnu svjetlost. Kočijaš je žustro mahao bičem, nastojeći natjerati konja u kas, ali životinja nije pokazivala nimalo entuzijazma za ulaganje napora.

- Brže, stara curo. - Kočijašev je glas bio nalik hrapavom režanju. -

Ovo nije kraj u kojem se želimo zadržavati u ovakvoj noći.

Artemas je zakoračio na ulicu kao da želi zaustaviti vozilo. - Samo trenutak, gospodine.

- Što je ovo? - Iznenađen, kočijaš je zaustavio konja i s nelagodom promatrao Artemasa. Malo se opustio kad je vidio skupi ogrtač i blistave čizme. - Treba li vam kočija, gospodine?

- Trebaju mi informacije, i to brzo. - Artemas je čovjeku dobio kovanicu. - Jeste li upravo iskricali dva putnika?

- Da, gospodine. - Kočijaš je u zraku uhvatio novčić i vješto ga spremio u džep. - Dva čovjeka, jedan tako pijan da je jedva stajao.

Drugi mi je dao lijepu napojnicu.

- Gdje su se iskricali?

- Odmah iza ugla, kod broja dvanaest. Artemas je čovjeku dobio još jedan novčić. -

Za vaš trud.

- Nema problema, gospodine. Hoće li vam trebati prijevoz?

- Ne večeras.

Artemas se povukao natrag u sjenke. Kočijaš je uzdahnuo i trznuo uzdama. Fijaker je krenuo dalje niz ulicu.

- Možda ćemo ipak stići na vrijeme. - Artemas je izvadio pištolj iz džepa ogrtača. - Ali moramo biti brzi.

- Da. - Zachary je provjerio svoj pištolj. Artemas je pošao prvi, držeći se najdubljih

sjenki. Osjetio je neobičan, gotovo očinski ponos kad je shvatio da se Zachary kreće jednako bešumno kao i on. Mladi čovjek krajnje ozbiljno shvaća svoje učenje vanze.

Iz nekog ga je razloga to navelo da načas pomisli kako bi bilo imati vlastitog sina. Ili možda svojom glavom kćer s majčinim očima.

Madelineinim očima...

Potisnuo je čeznutljiv osjećaj. Večeras se mora pozabaviti drugim, hitnijim stvarima.

- Zašto, dovraga, želite poći u tu prljavu uličicu, gospodine?

Artemas se ukočio. Glenthorpe. Začuo se odgovor - muški glas.

Veoma tih. Bilo je nemoguće razabrati riječi, ali se jasno osjećala sve veća nestrpljivost.

Zachary je stao i pogledao Artemasa, čekajući upute. Zvuk nesigurnih koraka odjekivao je u noći.

Glenthorpe se opet bunio. - Ne želim ući onamo. Rekli ste da idemo u neku krčmu. Ali ovdje nema nikakva svjetla. Zar ne bi trebalo biti osvijetljeno?

Artemas je podigao pištolj i priljubio se uz kameni zid na ulazu u uličicu. Pogledao je iza ugla. Na prigušenoj svjetlosti fenjera što ga je nosio Glenthorpeov pratitelj razabrao je tamne figure dvojice muškaraca. Obojica su nosila ogrtače i šešire.

- Da, Glenthorpe - hladno će Artemas - sigurno bi trebalo biti osvijetljeno.

Čovjek s fenjerom naglo se okrenuo. S ove udaljenosti i na tako slabom svjetlu bilo je nemoguće jasno mu vidjeti lice, ali je Artemas stekao dojam da je riječ o uskim crtama lica finih kostiju i svjetlucavim očima.

- Što je ovo? - Glenthorpe se uhvatio za čovjekovo rame nastojeći zadržati ravnotežu. - Tko je ondje?

Drugi je čovjek nevjerojatnom brzinom ispustio fenjer, oslobodio se Glenthorpea i pobjegao prema drugom kraju uličice.

- Grom i pakao. - Artemas je pojurio za njim.

- Pazite, imat će pištolj! - doviknuo je Zachary. Artemas je u istom trenutku opazio pokret protivnikove ruke. Slaba je svjetlost bljesnula na cijevi pištolja. Tada je uslijedio daleko jači bljesak kad je iskra pogodila barut. Hitac je glasno odjeknuo u mraku.

Artemas je već reagirao bacivši se na masni kamen za popločavanje.

Istodobno je i on pucao, ali je znao da će hitac zacijelo promašiti, baš kao i protivnikov. Pištolji nisu precizni na toj udaljenosti.

Odmah je ustao i opet krenuo niz uličicu. No čovjek koji je bježao već se hitro penjao uza zid na kraju uličice. Nabori njegova ogrtača vijorili su oko njega poput golemih, tamnih krila.

Gad se penjao po ljestvama od konopca. Artemas je shvatio da ih je zlikovac zacijelo ostavio ondje prije nego je Glenthorpea doveo u uličicu. Večeras je kanio izvršiti hladnokrvno umorstvo i unaprijed si je osigurao mogućnost bijega.

Krila crnog ogrtača još su jednom zalepršala i potom nestala u nekom prozoru.

Artemas je uhvatio kraj konopca, ali zlikovac ga je gore odvezao.

Pao je na tlo kraj njegovih nogu. Malene kuke za učvršćivanje zveknule su na kamenu.

Artemas je znao da će njegov plijen nestati mnogo prije nego on uspije ponovno učvrstiti konopac.

- Gad.

Nije uspio čak ni dobro ga pogledati prije nego je pobjegao. Ali Glenthorpe ga je vidio, podsjetio se. Kao i Mali John. Prije zore imat će dobar opis duha. Prvi će put dobiti pouzdane informacije iz prve ruke. Napokon napreduju.

Okrenuo se i hitro se vratio prema ulazu u uličicu gdje je Zachary čekao uz mlitavog Glenthorpea.

* * *

- Flood je tvrdio da nas pokušavate prestrašiti. - Glenthorpe je sjedio u naslonjaču u Artemasovoj knjižnici. Ruke su mu visjele između koljena dok je zurio u sag. - Rekao je da nema nikakva tajanstvenog zlikovca. Tvrdio je da je Oswynna ubio neki razbojnik, baš kako je pisalo u novinama. Rekao je da nas nećete odmah ubiti jer želite da iskusimo propast.

Bernice mu je dala golemu količinu čaja, ali je potrajalo više od sat vremena prije nego je Glenthorpe došao k sebi. Sad se doimao malodušnim, ali je konačno počeo govoriti suvislim rečenicama.

- Flood je u pravu po pitanju mojeg cilja - reče Artemas. - Ali nije imao pravo što se tiče ubojice. Večeras ste ga osobno upoznali. On nije običan razbojnik. Želim točno znati kako je došlo do tog susreta. Prepričajte mi svaku riječ vašeg razgovora, sve čega se možete sjetiti.

Glenthorpe je napravio grimasu i jednom rukom protrljao sljepoočnice. - Ne sjećam se baš dobro. Mnogo sam popio, znate.

Pokušavao sam zaboraviti stanje svojih financija. Zacijelo mi se u nekom trenutku pridružio za stolom. Sjećam se da je rekao nešto o nekakvoj investiciji o kojoj razmišlja.

- Kakvoj investiciji? - tiho upita Madeline.

- Nešto u vezi s gradnjom kanala za teglenice. Ne sjećam se pojedinosti. Popili smo čašu ili dvije dok je on objašnjavao situaciju.

Prikazao je to kao lijepu priliku, način na koji bih se mogao oporaviti od gubitaka u projektu zlatnog rudnika.

- Što vam je rekao kako bi vas naveo da pođete s njim? - upita Artemas.

- Ne sjećam se točno. Nešto o tome da bismo trebali potražiti mirno mjesto gdje bismo mogli razgovarati o poslu. Zsigurno sam mu rekao da me zanimaju dionice kanala. Sljedeće čega se sjećam bila

je vožnja kočijom. Zatim one uličice. -Glenthorpe podigne glavu i mutnim se očima zagleda u Artemasa. - Tada sam shvatio da nešto nikako nije u redu, ali nisam uspijevao smisliti nikakav izlaz iz situacije. Glava mi je bila sva zbrkana.

- Dao vam je nekakvu drogu - reče Bernice.

- Da, valjda je bilo tako - progundā Glenthorpe.

- Ali nije vam spomenuo ništa o tome gdje živi? - uporno će Artemas. - U koje kavane zalazi? Je li naveo neki bordel ili krčmu?

- Ne sjećam se - Glenthorpe se prekine, napeto se mršteći. - Čekajte, mislim da je rekao nešto dok smo prolazili kraj neke krčme.

Artemas je stao točno ispred njega. - Što je rekao?

Glenthorpe se skupio u naslonjaču. Nekoliko je puta progutao slinu.

- Ja... mislim da sam mu upravo rekao kako mi je drago što sam ga upoznao jer mi hitno treba dobra investicija. Rekao je da zna za moju nevolju. Pitao sam ga kako je to saznao.

- Koje je objašnjenje dao? - upita Artemas.

- Pogledao je kroz prozor. Vidio je svjetla krčme. Rekao je kako je nevjerovatno što čovjek može saznati ako zalazi u najgore krčme Londona.

- Je li još nešto rekao? Je li spomenuo koje krčme preferira? Je li na bilo koji način spomenuo gdje stanuje?

Na Glenthorpeovu se licu vidjelo da se intenzivno koncentrira. -

Ne. Nije spomenuo svoju adresu. Zašto bi? Ali dok smo se vozili kroz neki maleni park, rekao je nešto o tome da je odrastao u tom dijelu grada.

Madeline je uhvatila Artemasov pogled. Zatim je pogledala Glenthorpea. - Što je rekao o svojoj prošlosti?

Glenthorpe se opet zagledao u uzorak na sagu. - Veoma malo.

Samo nešto o tome kako su se on i njegov polubrat nekoć igrali u tom parku.

- Zlatna kosa. Plave oči. Crte lica koje savršeno odgovaraju nekom romantičnom pjesniku. -Madeline je zadržala kad se zaustavila ispred kamina. - On i njegov *polubrat* nekoć su se igrali u parku.

- To objašnjava obiteljsku sličnost zbog koje ga je Linslade pobrkao s Renwickom. - Artemas je zastao u činu ulijevanja konjaka u čašu.

Pogledao ju je. - To nam također govori zašto ti nije dopustio da ga vidiš izbliza. Možda donekle nalikuje Renwicku, ali nisu bili blizanci.

Kažeš da Renwick nikad nije spomenuo da ima polubrata?

- Nije. - Ogorčeno je odmahнула glavom. - Rekla sam ti, Renwick mi je lagao od dana kad smo se upoznali. Rekao nam je da je odgojen u Italiji i da je siroče.

- Deveridge je očito bio duboko u strategiji obmane. Izmislio je cijelu novu prošlost za sebe. Zacijelo je bio veoma vješt lažljivac kad je uspio obmanuti tvojeg oca. - Artemas zastane. - I tebe.

- Sama sam kriva. - Stisnula je šaku. - Da se nisam tako brzo prepustila nepromišljenom nagonu, onomu što sam smatrala dugotrajnom ljubavlju, brzo bih otkrila da je on šarlatan.

- Doista. Ti nepromišljeni nagoni uvijek stvaraju nevolje.

Dobacila mu je razdražen pogled. - Moja te lakomislenost zabavlja?

Osmjehnuo se. - Previše si stroga prema sebi, Madeline. Bila si naivna, neiskusna mlada žena koju je ponijelo uzbuđenje prve ozbiljne romance. Svi smo se mi, barem jednom u životu, prepustili nekim nepromišljenim nagonima.

- Malo je tko platio takvu cijenu - šapnula je.

- To ne mogu opovrgnuti. No s druge strane, malo se mladih žena suočava s tako lukavom otrovnicom kao što je bio Deveridge.

Zagledala se u vatru. - Moraju se smatrati sretnima.

Spustio je čašu i stao iza nje. Spustio joj je ruke na ramena i okrenuo je tako da mu je morala pogledati u oči.

- Važno je da nisi dopustila da te Deveridge i dalje obmanjuje. Niti si dopustila da te zastraši. Poduzela si korake kako bi se oslobodila.

Borila si se hrabro i odlučno.

Proučavala je njegovo lice. - Kao i tvoja Catherine?

- Da. - Čvrsto ju je zagrlio. - Na koncu si pobijedila zmaja, Madeline. To je jedino važno.

Priljubila je lice uz njegovu košulju. - Tako mi je žao da je tvoja Catherine poginula tijekom bitke.

- Ja zahvaljujem na činjenici da si ti preživjela - promrmljao je u njezinu kosu.

Trenutak je nepomično stajala u njegovu zagrljaju. Tada je trepnula kako bi potisnula suze koje su joj navrle na oči, uspravila se i obrisala oči dugim rukavom svoje haljine. Pokušala se drhtavo osmjehnuti.

- Jedno je sigurno kad je riječ o našem duhu -rekla je. - Dijeli Renwickovu sklonost melodrami.

- Doista.

Stavila je ruku na rub police iznad kamina. - Ne možemo ovako nastaviti, Artemase. Moramo djelovati. Već je ubio jednog čovjeka.

Večeras je pokušao ubiti drugoga, a zatim je pucao na tebe jer si ga stjerao u kut. Nikako ne možemo znati što će dalje učiniti.

- Slažem se. Približavamo mu se sa svakim potezom što ga učini, i on to zna. Sad se već vjerojatno osjeća rastrojeno, možda čak očajno nakon što je večeras umalo uhvaćen.

- Mojem se ocu veoma sviđala jedna izreka vanze: »Očajanje uzrokuje žurbu; žurba sije greške.«

- Moramo napasti dok je još uvijek rastrojen zbog večerašnjeg poraza - tiho će Artemas. -Imamo mamac.

- Ključ?

- Da. Sad moramo postaviti klopku.

Čvršće je stegnula policu. - Imaš plan?

Uzdigao je obrvu. - Zato si me angažirala, nisi li? Kako bih smislio vanza-plan za hvatanje vanza-duha?

- Artemase, ovo nije trenutak da se izvlače stare prepirke.

- Imaš pravo. - Podigao je ruku. - Moj je plan tek napola razrađen, ali ako je naš duh u ovom trenutku onako rastrojen i bijesan kako mislim da jest, ima izgleda za uspjeh.

Razvedrila se. - Pričaj mi o tom planu.

- Njegov uspjeh ovisi o dva faktora. Prvi je pretpostavka da je zlikovac večeras Glenthorpeu rekao istinu o skupljanju informacija u krčmama.

- A drugi faktor?

Artemas se hladno nasmiješio. - Drugi je faktor pitanje dijeli li zlikovac fatalnu manu svojega polu-brata.

- Koja je to mana?

- Sklonost podcjenjivanju pripadnica ljudskog roda.

Mali John je učinio neuobičajen korak i platio mesnu pitu. Iskušenje da novčić što ga je dobio stavi u džep i ukrade svoj večernji obrok, što mu je bio običaj, bilo je gotovo neizdržljivo. No na koncu je pobijedilo razmišljanje o dalekosežnoj koristi. Gospodin Hunt je dao

veoma precizne upute, a Mali John je čvrsto odlučio udovoljiti svojem klijentu.

Stoga je platio mesnu pitu i tada se, uživajući u činjenici da ne mora bježati ulicom, motao oko pro-davačevih kolica i razmjenjivao tračeve.

Momak koji je prodavao mesne pite bio je samo nekoliko godina stariji od Malog Johna. Imao je vlastiti krug poznanika, a većina njih nema ništa protiv prepričavanja glasina kad uvečer na ulicama nema baš previše posla.

Mali John nije bio jedini koji je dobio novčić i obećanje da će dobiti još jedan bude li slušao upute. Cijele su večeri Zacharyjeve oči i uši lutale uličicama i ulicama Londona. Neki su čavrljali s kuharima i njihovim pomoćnicima koji su izišli kako bi se malo odmorili od vrućine u kuhinjama raznih krčmi. Nekolicina je zaustavljala fijakere za pijane džentlmene. Drugi su pričali s prodavačicama šibica i džeparima.

Svuda su širili glasine o jednoj dragoj starijoj dami koja se užasno boji nekakvog duha i silno se želi riješiti opasne knjige napisane na čudnom stranom jeziku.

- Prokleta je - Mali John je ozbiljno objašnjavao još nekim prodavačima pita, džeparima, primateljima ukradene robe i drugim poslovnim suradnicima. - Vrijedi mnogo novca, ali traži je jedan duh, znate. Stara je dama smrtno prestrašena. Želi naći neki način da knjigu dade duhu prije nego ubije nekoga u njezinom kućanstvu.

Paul, koji je za život zarađivao tako što je držao konje za džentlmene dok su oni posjećivali neke od zloglasnijih bordela, bio je skeptičan. - Kako će ta postarija dama duhu staviti do znanja da mu želi dati knjigu prije nego je ubije na spavanju?

- Ne znam - priznao je Mali John. - Ali kaže da njezini živci neće više dugo izdržati. Ionako svakih nekoliko sati pije tonike za smirivanje.

21

Bernice je primila poruku sljedećega dana. Neki je deran odglumio sudar s njom ispred knjižare u kojoj je upravo kupila najnoviji roman gospođe York. Kad je nakon sudara otresla skute svoje haljine, otkrila je pisamce gurnuto u njezinu torbicu.

Uzbuđenje koje ju je obuzelo snažno je djelovalo na njezine živce, ali se podsjetila da je u Huntovoj kući čeka bočica svježe napravljenog tonika. Odmah se vratila do kočije i rekla Latimeru neka je što brže odveze kući.

Čim je ušla u kuću, bacila je šeširić u smjeru bespomoćne domaćice.

- Gdje je moja nećakinja? - pitala je.

- Gospođa Deveridge je u knjižnici s gospodinom Huntom i gospodinom Leggettom - rekla je gospođa Jones.

Bernice je mahala pisamcem što ga je držala u ruci i žurno ušla u knjižnicu. - Plan je upalio. Zlikovac mi je poslao poruku.

Artemas je sjedio za svojim pisaćim stolom i podigao glavu s izrazom hladnog zadovoljstva lovca koji zna da mu je plijen napokon nadohvat ruke. Madelineina je reakcija bila jednako zadovoljavajuća. Najprije je izgledala začuđeno, a potom euforično.

No izraz ponosa na Henryjevu licu zagrijao je Bernice do samog središta njezina bića.

- Čestitam, gospođice Reed - rekao je. - Vaša je gluma tijekom posljednja dva dana doista bila vrhunska. Kad ne bih znao kako je vaš duh snažan, i sam bih povjerovao da ste žena čiji su živci napeti do točke pucanja.

- Sviđa mi se vjerovati da sam odigrala donekle uvjerljivu ulogu - skromno će Bernice.

- Bili ste briljantni - uvjeravao ju je Henry. -Apsolutno briljantni.

- Zapravo, briljantan je bio Artemasov plan -Bernice je smatrala da mora naglasiti.

- Bez vas se ne bi mogao tako učinkovito provesti u djelo - uporno će Henry.

Artemas je razmijenio pogled s Madeline.

Ona je pročistila grlo. - Kasnije možemo raspravljati o briljantnosti svih upletenih. Pročitaj poruku, teta Bernice.

- Da, naravno, dušo. - Svjesna da je ovo njezin trenutak slave, Bernice je žustro otvorila pisamce. - Veoma je kratka - upozorila ih je. - Ali vjerujem da je točno u skladu s Artemasovim očekivanjima.

Gospođo,
ako želite zamijeniti knjigu za život vama bliske osobe,
predlažem

da smislite neku izliku kako biste večeras pošli u kazalište.

Donesite knjigu sa sobom, u svojoj torbici. Ništa nemojte reći Huntu ili vašoj nećakinji. Nastojte u nekom trenutku biti sami u mnoštvu. Naći ću vas.

Ukoliko se ne budete strogo pridržavali ovih uputa, život moje drage žene bit će izgubljen.

- Zanimljivo. - Artemas se nagnuo unatrag na svojoj stolici, ispružio noge i prekrižio gležnjeve. - Želi oko sebe mnogo ljudi kad bude uzimao knjigu od vas, Bernice. Kombinacija strategije odvlačenja pozornosti i strategije zbunjivanja.

Madeline se namrštila. - Bude li se prurušio i ako je dovoljno lukav, bit će ga teško opaziti, a kamoli uhvatiti u gužvi ispred kazališta.

- Krenut će u akciju kad ja pođem po kočiju nakon predstave - impresivno samouvjereno reče Artemas.

Bernice uzdigne obrve. - Kako znate?

- Jer je to jedina prilika koju ću mu pružiti - Artemas reče opasno blagim glasom. - Do tog trenutka neću ostaviti same ni vas ni Madeline. Ovog ćemo puta igrati prema mojim pravilima.

Artemas je uzeo u obzir svaku mogućnost osim one koja se pokazala najneugodnijom, zaključila je Madeline dok se predstava te večeri bližila kraju. Bila je tako zaokupljena pojedinostima plana pa nije ni pomislila na činjenicu da će biti na meti tako mnogo znatiželjnih pogleda. Bilo je gore nego one večeri kad je bila na balu kod obitelji Clay. U stankama između činova svjetlo se zrcalilo s nebrojenih malenih dalekozora okrenutih prema loži što ju je dijelila s Artemasom i Bernice.

Što se njega tiče, pomalo je razdraženo opazila, Artemas kao da uopće nije primjećivao radoznale poglede. Posumnjala je da je on, za razliku od nje, očekivao da će privući takvu pozornost. Činilo se da ga to ni najmanje ne zabrinjava. S ležernom je otmjenošću opuštено sjedio na svojoj stolici, komentirajući izvedbe glumaca i

naručujući čaše limunade koje su im donijeli u ložu. Za razliku od mnogih drugih lijepo odjevenih džentlmena u kazalištu, nije pronalazio nikakve isprike kako bi posjetio nekoga u drugim ložama. Ostao je sa svojim gošćama, savršen domaćin u svakom pogledu.

- Pa, što si očekivala? - Bernice je promrmljala nekoliko minuta kasnije dok su čekale u krcatom predvorju, a Artemas je otišao pozvati kočiju. - Ti si ipak opasna udovica. Štoviše, preselila si se u čovjekov dom. Sve je to materijal za predivan skandal.

- Rekla si mi da će vijest o mojoj vezi s Artemasom brzo prestati zanimati visoko društvo.

- Da, pa, očito će trebati malo više od pojavljivanja na jednom balu i večeri u kazalištu kako bi ta tema postala dosadna.

- Tako mi svega, teta Bernice, gotovo bih mogla povjerovati da uživaš u svemu ovome.

- Imam vijesti za tebe, draga moja, doista se izvrsno zabavljam.

Jedino mi je žao što nam se Henry večeras nije mogao pridružiti.

- Artemas je rekao da mu Henry treba izvan kazališta kako bi pazio hoće li se zlikovac pojaviti. Zachary to nije mogao sam obaviti.

- Da, znam. Tako neustrašiv džentlmen.

- Artemas? Da, jest, nije li? - Madeline je skupila usne. - Malo previše neustrašiv za moj ukus. Doista bih željela da nije baš tako sklon -

- Govorila sam o gospodinu Leggettu, dušo. Madeline je prikrila smiješak. - Da, naravno. Naglo se trgnula kad joj je netko udario lakat.

Ali kad je okrenula glavu, vidjela je samo postariju damu s ružičastim turbanom na glavi. Žena je nastavila hodati ne obraćajući pozornost na nju.

Plan je bio jednostavan. Artemas je očekivao da će zlikovac pokušati zgrabiti Berniceinu torbicu odmah izvan predvorja i pobjeći na ulice zakrčene kočijama. Ali Zachary i Henry su bili strateški postavljeni kako bi čuvali izlaz. Kad zlikovac obavi svoje, oni će ga slijediti kroz mnoštvo dok mu se Artemas bude približavao. To je bio drevni manevar vanze.

- Pitam se - Madeline se prekinula kad je u donjem dijelu leđa osjetila nešto oštro i tvrdo.

- Tišina, draga moja šurjakinjo. - Glas je bio tih i muževan.

Sadržavao je neke karakteristike Renwickova govorenja, ali to nije bio Renwick. -Postupit ćete točno onako kako vam se kaže, gospođo Deveridge. U jednoj od kočija vani moj partner drži napornog uličnog derana po imenu Mali John. Ako vi i ja uskoro zajedno ne uđemo u tu kočiju, on će dječaku prerezati vrat.

Obuzeo ju je užas. Jedino što joj je palo na pamet bilo je odugovlačenje. - Tko ste vi?

- Ispričavam se, mi se nikad nismo propisno upoznali, zar ne?

Renwick je umro prije nego ste uspjeli upoznati ostatak obitelji.

Nismo baš blisko povezani, znate. Niti je naše prezime Deveridge, kako vam je Renwick rekao. Zovem se Keston. Graydon Keston.

- Madeline? - Bernice se okrenula i pogledala je. - Zar nešto nije u redu? - Njezin se pogled zaustavio na čovjeku koji je stajao iza Madeline. -Dragi Bože.

- Dajte ključ svojoj nećakinji, gospođo. Bernice se ukočila i objema rukama stegnula svoju torbicu.

- Poslušaj ga, teta Bernice - šapne Madeline. -Oteo je Malog Johna.

- Također imam i nož - otegnuto će Keston. -U ovoj ga gužvi mogu zariti između rebara gospođe Deveridge i nestati prije nego itko opazi da pada na pod.

Bernicein šokirani pogled prešao je na Madelineino lice. Nestalo je vedrog uzbuđenja što ga je do maločas osjećala.

- Madeline - šapnula je glasom koji je podrhtavao od straha. - Ne.

- Bit će sve u redu. - Ispružila je ruku i uzela torbicu od Bernice.

- Vrlo dobro. - Keston ju je oštricom gurnuo prema vratima. - Sad pođimo. Stvorili ste mi dovoljno nevolja, gospođo Deveridge.

Madeline je pošla naprijed, a zatim se naglo zaustavila kad se pred njom pojavio Zachary. Mrko je zurio u Kestona.

- Ti si sigurno tjelesni čuvar - mirno će Keston. - Očekivao sam tako nešto. Makni se, ili ću je ubiti pred tvojim očima.

- Molim te, Zachary, moraš ga poslušati -napeto je šapnula Madeline. - Ima Malog Johna.

Zachary je oklijevao. Na licu mu se pojavio očajnički izraz.

- Recite mu za nož što sam ga prislonio uz vaša leđa, draga šurjakinjo.

Zachary je stegnuo čeljust kad je to čuo. Koraknuo je unatrag i gotovo odmah nestao u mnoštvu.

- Otišao je svojem gospodaru reći da su se planovi za večeras promijenili, čini se. - Keston je izgurao Madeline u maglom obavijenu noć. - Zar je Hunt doista mislio da će me tako lako preve-slati? Nije on jedini koji je proučavao drevne strategije.

Hitro ju je doveo do ruba bučne gomile kraj kočija. Madeline je osjetila njegovu ruku na ramenu. Gurnuo ju je između nekoliko fijakera parkiranih jedan do drugoga. Kočijaši su vikali. Konji su priljubili uši uz glave.

Oklijevala je i odmah osjetila vrh Kestonova noža na leđima.

Dahnula je, spotaknula se i udarila o krupnog zaprežnog konja. Već ionako nervozno zbog gužve i bučnih glasova, golemo stvorenje to nije dobro prihvatilo. Priljubilo je uši uz glavu i napola se propelo. Velika su kopita bila samo nekoliko centimetara udaljena od Kestonove noge. U mraku je glasno zapucketao bič.

- Pazi malo, budalo jedna! - izdere se Keston. Povukavši Madeline kraj nemirnog konja, brzo

ju je vodio kroz gusti, kaotični labirint kočija i konjskih zaprega, izbjegavajući lakaje i skupine dječaka koji su nastojali zaraditi poneki novčić osiguravanjem fijakera za one koji nisu stigli vlastitim kočijama.

Tada se Keston zaustavio uz jednu kočiju. Vrata su se naglo otvorila.

- Imaš je, vidim. - Krupna se ruka pojavila i povukla je u neosvijetljenu unutrašnjost vozila. -Huntova ljubavnica, kažeš.

Dakle, to otvara neke zanimljive mogućnosti.

Madeline je osjetila zadah konjaka u čovjekovu dah. Grubo ju je povukao na sjedalo kraj sebe. Nogom je okrznula nešto čvrsto na podu. Pogledala je dolje. Izvana je dopiralo dovoljno svjetla da bi prepoznala lice.

- Mali John. Jesi li dobro?

Gledao ju je širom otvorenim, prestrašenim očima i hrabro kimnuo glavom. Shvatila je da je vezan i na ustima ima krpu.

Keston je zastao dok je ulazio u kočiju kako bi kočijašu doviknuo upute. - Krenimo, čovječe. Dobit ćeš poseban dodatak ako brzo stignemo na odredište.

Bič je zlokobno zapucketao u noći i konji su krenuli naprijed.

- Vjerujem da na kočijaškome mjestu imamo čovjeka punog entuzijazma - zadovoljno je primijetio Keston kad se spustio na sjedalo prekoputa Madeline. Podigao je rub svojeg plašta i vješto zavukao nož u korice pričvršćene uz svoju nogu. Tada se uspravio i izvadio pištolj iz džepa. Uperio ga je u Madeline. - Brzo ćemo stići na odredište.

- Kad biste imali malo zdravog razuma, oslobodili biste Malog Johna i mene, te pokušali pobjeći iz zemlje prije nego vas Hunt pronađe - oštro će Madeline. - Ako naudite bilo komu od nas dvoje, neće se zaustaviti dok vas ne nađe.

Čovjek kraj nje se nelagodno promeškoltio. -U jednome ima pravo.

Prokleti gad nikad ne odustaje. Tko bi očekivao da će nakon svih tih godina -

- Umukni, Flood - reče Keston.

Madeline se naglo okrenula na sjedalu i zagledala u krupnog čovjeka kraj sebe. - Vi ste Flood?

- Vama na usluzi. - Floodovi su zubi bljesnuli u kratkom, okrutnom cerenju. - Kad bolje promislim, *vi* ćete uskoro biti *meni* na usluzi.

Opet se okrenula Kestonu. - Flood je bio vaš izvor informacija?

Keston slegne ramenima. - Jedan od njih. I tek posljednjih dana.

Većinu informacija pokupio sam u krčmama, a neke sam djeliće uspio izvući iz bilješki mojeg polubrata.

S gnušanjem je pogledala Flooda. - Znači, dopustili ste mu da vas iskoristi. Ne mislite li da je to bilo pomalo riskantno s vaše strane?

- Nije me iskoristio - glasno će Flood. - Ja sam njegov partner u ovom pothvatu.

Keston se nasmiješio. - Flood mi je uvelike pomogao. Obećao sam da ću ga bogato nagraditi, a slučajno mu, zahvaljujući Huntu, očajnički treba novac.

- Prije nego ova noć završi neću dobiti samo novac. - Flood je pohotno zurio u Madeline. - Vi ste dio moje nagrade.

- O čemu to govorite, glupane jedan? - oštro će Madeline.

- Keston se složio da će vas prepustiti meni kad sve ovo završi -

reče Flood. - Malo ću uživati u osveti Huntu zbog onoga što mi je učinio. Dobro ću vas iskoristiti, slatka moja. Onako kako sam iskoristio njegovu malenu glumicu.

- Kako veoma neobično - reče Madeline. - Kad pomislim da vas je Hunt uvijek smatrao najinteligentnijim od svoja tri neprijatelja.

Očito je pogriješio.

Trenutak je mislila da nije shvatio kako ga je upravo uvrijedila.

Tada se njegovo lice bijesno iskrivilo. Ispružio je ruku i snažno je pljusnuo. Glava joj se trgnula u stranu. Duboko je udahнула.

- Vidjet ćemo koliko ćeš biti jezičava kad završim s tobom. Možda ćeš skočiti s klisure kao i njegova druga kurva, eh? To bi trebalo biti zabavno.

- Dosta je - reče Keston. - Nemamo vremena za ove igre. Otvori torbicu koju drži u ruci. U njoj bi trebala biti jedna knjiga. Malena i tanka, u crvenom kožnom uvezu.

Flood je istrгнуo Berniceinu veliku torbicu iz Madelineine ruke i otvorio je. Posegnuo je unutra, malo tražio i izvukao paket umotan u platno.

- Još uvijek ne razumijem zašto si se toliko namučio radi neke proklete knjige - progundao je Flood.

- Moji te se ciljevi u ovoj stvari nimalo ne tiču

- otresito će Keston. - Odmotaj knjigu i daj mi je.

Želim provjeriti da me nisu prevarili.

Madeline je čula kidanje tkanine.

- Evo ti tvoja prokleta knjiga. - Flood ju je pružio Kestonu. Zatim je opet posegnuo u torbicu i izvadio još nešto. - Aha, što to ovdje imamo?

Madeline pogleda malenu pljosku koju je držao.

- To pripada mojoj teti. Uvijek uza se nosi malo konjaka. Rabi ga kao tonik u hitnim slučajevima. Ima veoma slabe živce.

- Konjak, eh? - Flood je skinuo čep i s velikim zanimanjem pomirisao sadržaj. - Jedan od najboljih što ga Hunt ima, kladim se.

Jednim je gutljajem ispio sadržaj.

Keston ga je s gnušanjem pogledao. - Nije nikakvo čudo da je Huntov plan o tvojoj financijskoj propasti bio tako uspješan, Flood.

Nemaš nikakvu kontrolu nad vlastitim porivima, zar ne?

Flood ga je ljutito gledao dok je rukavom brisao usta. - Misliš da si tako prokleta pametan, ali gdje bi bili tvoji planovi da nije mene, eh? - Bacio je malenu pljosku kroz prozor. - Nikamo ne bi stigao bez mene, i nemoj to zaboraviti.

Madeline je ignorirala Flooda. Kočija je jurila velikom brzinom, pa je u vozilu bilo veoma neugodno. Nakon posebno jakog trzaja, osjetila je kako je Mali John pao na bok, okrenut prema njezinoj nozi. Gurkala ga je vrhom cipele, nadajući se da će potražiti maleni nož skriven u koricama odmah ispod ruba njezine haljine.

- Dakle, ovo je razlog sve te gužve, je li? -Keston je govorio sebi u bradu dok je promatrao malenu knjigu.

Madeline je osjećala njegovo uzbuđenje. - To je ključ koji tražite. -

Gurnula je gležanj do prstiju Malog Johna. - Premda ne shvaćam kako bi vam mogao koristiti ako nemate *Knjiga tajni*. Jedno bez drugoga ničemu ne služi.

- Znači, znate za glasine o staroj knjizi, zar ne?

- upita Keston. - Nimalo čudno, valjda. Kruže naokolo još otprije Loringove smrti.

- Samo krajnje ekscentrični članovi Vanzagarskog društva vjeruju da *Knjiga tajni* doista postoji

- rekla je.

- Ekscentrični ili ne - vedro će Keston - ima nekoliko izrazito bogatih članova Društva koji će platiti cijelo bogatstvo za ovu malenu knjigu. Mnogi su uvjereni da je *Knjiga tajni* preživjela požar u Italiji. Budale će potratiti život u potrazi za njom. Ali u međuvremenu će skupo platiti ključ jer vjeruju da će ih to dovesti korak bliže velikim tajnama vanze.

Proučavala je njegovo lice u sjenkama. - Zar vi osobno ne tražite te tajne?

Keston se hladno nasmijao. - Ja nisam luđak kakav je bio moj polubrat, gospođo Deveridge. Niti sam posve šašav poput mnogih senilnih starih budala iz Vanzagarskog društva.

- Za vas je cilj od samog početka bio novac, nije li? Niste došli u London kako biste osvetili Renwicka.

U Kestonovu se smijehu osjećao demonski cinizam. - Draga moja gospođo Deveridge. Zar ne znate da vanza poučava kako su sve jake emocije opasne? Osveta iziskuje stupanj strasti koji može pomutiti um i navesti čovjeka da napravi nešto iracionalno. Za razliku od Renwicka, ja ne dopuštam da mnome upravljaju strasti.

Sigurno se ne bih posebno trudio osvetiti onu budalu.

- Ali on je bio vaš brat.

- Moj polubrat. Imali smo istog oca, ali ne i majku. - Keston se naglo prestao smijati. Oči su mu svjetlucale u tmuni. - Kad sam posljednji put vidio Renwicka, postalo je očito da je postao žrtva istog ludila od kakvog je bolovao naš otac.

- Ali obojica ste učili vanzu.

- Zato što je naš otac duboko ogrezao u toj filozofiji. - Keston je proučavao zlatni držak svojeg štapa za šetnju. - Dok sad razmišljam o tome, jasno mi je da je dragi tata veoma rano posve poludio. Bio je uvjeren da se velike tajne svijeta kriju u alkemijskim idejama mutne strane vanze. Kako smo postajali stariji, Renwick je postao opsjednut istim vjerovanjima. Na koncu ga je uništila njegova fasciniranost okultnim.

Kočija je poskakivala i njihala se. Madeline je napokon osjetila prste Malog Johna oko svojega gležnja. Pronašao je korice. Niti jedan od dvojice zlikovaca nije obraćao pozornost na svoju manju žrtvu, ali tek toliko da bude sigurna, ležerno je namjestila nabore plašta tako da je rub pokrivač dječakove pokrete.

Nešto joj je palo na pamet. - Vi ste one večeri oteli moju sluškinju, nije li tako?

Keston se s odobravanjem nasmiješio. - Vrlo dobro, draga moja.

Vaša je logika doista zapanjujuća za jednu ženu. Da, namjeravao sam curu ispitati i vidjeti zna li za neke nove knjige u knjižnici vašeg oca. Ali kad plan nije uspio, odlučio sam svoja nastojanja na neko vrijeme usmjeriti drugamo. Potrajalo je dok nisam zaključio da ključ doista mora biti u vašim rukama.

Flood je podrignuo i ispružio ruku kako bi se pridržao. Protresao je glavom kao da je želi razbistriti.

Madeline je svim silama nastojala održavati razgovor. Morala je pod svaku cijenu zadržati Kestonovu pozornost. - Nije mi promaknulo da nosite štap za šetnju koji je identičan onomu kojim se je Renwick koristio.

- Ah, da. - Keston se nasmiješio i čvršće stegnuo prste oko zlatnog drška. - Dar od našeg ludog oca. Recite mi, gospođo Deveridge, što se uistinu dogodilo one noći kad je Renwick umro? Priznajem da sam pomalo znatiželjan. Teško mi je vjerovati da ga je uspio srediti običan provalnik.

- Renwicka je sredilo njegovo ludilo - mirno je rekla.

- Prokletstvo. - U Kestonovu se glasu osjećala zapanjenost. - Glasine su istinite. Ipak ste ga vi ubili, zar ne?

Kočija se zanišla i divlje se stresla kad su skrenuli iza ugla.

Madeline je osjetila kako je Mali John izvukao nož iz korica na njezinu gležnju. *Pametan momčić.*

- Prokleti kočijaš - progundao je Flood i uhvatio se za remen. -

Prevrnut će nas ako ne bude pazio.

- Čovjek je čvrsto odlučio zaslužiti svoju napojnicu. - Keston se jednom rukom oslonio na rub vrata. Međutim, pištolj u njegovoj ruci nije se zanjio.

Flood je izgubio ravnotežu i pao na suprotno sjedalo.

- Prokleta budala na kočijaškom sjedalu - gundao je dok se odguravao natrag u svoj kut. Činilo se da mu se jezik zapliće. -

Prebrzo vozi. Koji mu je vrug? Reci mu neka uspori, Kestone.

Keston ga je zamišljeno pogledao. - Koliko si klareta večeras popio?

- Samo dvije čaše da mi smire živce.

- Ne treba mi pomoć pijanca.

Flood je protrljao čelo. - Bez brige. Dovršit ću posao. Ništa ne želim više od osвете. Hunt će platiti. Tako mi svega, dobro će platiti.

- Uskoro ćeš imati priliku za osvetu, pod uvjetom da činiš ono što ti se kaže. - Keston je pogledao kroz prozor. - Veoma smo blizu našeg odredišta.

- Što namjeravate učiniti? - Madeline više nije osjećala ruke Malog Johna. Svim se srcem nadala da se nastoji osloboditi konopca kojim su mu vezali noge.

Kestonov je smiješak djelovao zvjerski. -Najprije ćemo se zaustaviti kraj južnog ulaza u Paviljone snova. Želim ondje ostaviti posljednju poruku za Hunta.

- Shvaćam - hladno je rekla. - Ubit ćete gospodina Flooda i ostaviti njegovo tijelo da ga Hunt ondje nade, baš kao što ste učinili s Oswynnem.

Flood se naglo trgnuo i zabezeknuto ga pogledao. - Kakve su to priče da ćeš mene ubiti?

- Smiri se, Flood. - Činilo se da to Kestona zabavlja. - U Paviljonima snova ne namjeravam ostaviti tvoje tijelo. Hunt će ondje naći dječakovo tijelo.

Madeline je osjetila kako joj se hladan znoj cijedi niz leđa. - Ne smijete ubiti dječaka. Molim vas, nema nikakva razloga da mu naudite, i vi to znate. On nije nikakva prijatelj za vas.

- To će biti dobra lekcija za Hunta. Madeline je s nelagodom pogledala Flooda koji

se njihao na sjedalu. Morala je nešto poduzeti. Jedino što joj je palo na pamet je da Flooda pokuša okrenuti protiv Kestona.

- Zašto gospodinu Floodu ne kažete istinu? Njega namjeravate ubiti.

- Ha? - Flood je škiljio kao da ne može izoštriti pogled. - Zašto neprestano pričaš o umorstvu, glupa kučko? Ja sam njegov partner u ovome. Sklopili smo nagodbu.

Osjetila je da kočija usporava. - Zar ne razumijete, gospodine? Više mu niste potrebni.

- Ne može me ubiti. - Flood je pokušao zadržati uspravan položaj kad se kočija zaustavila, ali je opet pao naprijed. Ovoga je puta licem tresnuo o suprotno sjedalo, djelomice pokrivši noge Malog Johna. - Mi smo partneri - mrmaljao je u jastuke.

Flood se nije pokušao podići, već je nezgrapno ležao nasred kočije. Podrignuo je i njegovo je krupno tijelo još više pokrilo dječaka. Madeline se prestrašila da Mali John neće moći disati. Umirilo ju je nekoliko trzaja njegove ruke.

- Čestitam, gospođo Deveridge. - Keston je uzdignutih obrva promatrao Flooda. - Što je zapravo bilo u onoj malenoj pljoski koju je izvadio iz torbice vaše tete?

- Moja je teta veoma vješta s biljnim pripravama. - Pogledala ga je, nastojeći zadržati njegov pogled kako bi zaštitila Malog Johna. -

Palo joj je na pamet da bi osoba koja večeras zgrabi njezinu torbicu mogla odlučiti popiti malo konjaka.

- Zato ga je otrovala. Dakle, dakle, dakle. Prepredenost je očito vaša obiteljska značajka, draga moja. Najprije ste vi uspjeli ubiti Renwicka, što je velik uspjeh, a sad je vaša teta sredila mojeg takozvanog partnera. Vas dvije ste iznenađujuće učinkovite par žene.

- Flood samo spava, nije mrtav.

- Šteta. Pomislio sam da me možda poštedjela gnjavaže, s njim. Sad ću ga sam morati dokrajčiti. -Pištoljem je pokazao prema vratima. -

Otvorite vrata, draga moja. Brzo, ne želim više gubiti vrijeme. Hunt će uskoro shvatiti da mu kanim ostaviti još jednu poruku u njegovim dragocjenim vrtovima.

Oklijevala je, a potom je polako otvorila vrata kočije.

- Ja ću prvi izići - reče Keston. - Zatim ćete izići vi i povući dječaka za sobom. Ne morate se truditi oko kočijaša. On sasvim dobro zna da sam ja taj koji će mu večeras platiti. Neće se uplitati u ovo.

Keston je držao pištolj uperen u Madeline dok se pomicao prema otvorenim vratima. S lakoćom je skočio van, a potom se okrenuo prema njoj i iz kočije uzeo ugašeni fenjer.

- Sad polako izađite, gospođo Deveridge. - Dok je govorio, Keston je upalio fenjer.

Sagnula se i dotaknula Malog Johna. On je kim-nuo. Opazila je da je uspio osloboditi noge, ali ga je priklještilo Floodovo mlitavo tijelo.

Mogao bi pobjeći kad bi našla neku priliku da mu to omogući.

- Recite mi, gospodine Keston - rekla je dok se pripremala da iziđe.

- Što mislite, koliko dugo ćete moći izbjegavati Hunta? Dan ili dva, možda?

- Dopustit ću gadu da me nađe kad i gdje ja to odlučim. A kad se opet sretnemo, ubit ću ga. Ali najprije želim da sazna da sam u ovome bio bolji od njega. On možda jest majstor vanze, ali ne može se mjeriti -

Tamni se oblak bez upozorenja obrušio s noćnog neba. Ogrtač s mnogo slojeva pao je ravno na Kestona, obavijajući ga naborima od teške vunene tkanine.

- Što - Kestonov uzvik iznenađenja i bijesa prigušio je ogrtač koji mu je pokrivač glavu i ramena. Mahnito se koprcao kako bi ga se riješio.

- Sagni se, Madeline! - viknuo je Artemas dok je slijedio svoj ogrtač i pao na Kestona.

Oba su muškarca tresnula na tlo uz mukli udarac. Pištolj je opalio kad je Keston naslijepo pritisnuo okidač. Hitac je promašio, ali su se konji panično propinjali.

- Mali John! - Madeline se okrenula kako bi zgrabila dječaka.

Očito shvativši što će se dogoditi, očajnički se pokušavao izvući iz kočije. Ali pokrete su mu uvelike ograničavale njegove vezane ruke i težina Floodova tijela.

Madeline je osjetila kako se kočija trgnula prema naprijed kad su prestrašeni konji povukli ormu. Za nekoliko će sekunda poletjeti naprijed.

Uspjela je uhvatiti jedno rame Malog Johna. Pokušala ga je povući prema vratima, ali ga nije mogla osloboditi ispod Flooda.

Mali John je zurio u nju bespomoćnim, užasnutim očima. Jednako dobro kao i ona znao je što se može dogoditi putnicima u odbjeglih kočijama. Često se događalo da bi slomili vrat.

Sad već mahnita, Madeline je ignorirala dvojicu muškaraca koji su se borili na tlu i popela se natrag u vozilo. Kočija se tresla dok su se konji borili s ormom. Zнала je da bi životinje svakog trenutka mogle jurnuti zajedničkim snagama.

Uprla se o sjedalo kako bi imala više snage. Cipelom je pritisnula Floodova prsa i svom snagom gurala.

Kočija je krenula.

Gurnula je jače. Floodovo se teško tijelo napokon pomaknulo. Mali John se uspio izvući. Čvrsto ga je uhvatila. Zajedno su skočili iz kočije i zakotrljali se po tvrdoj cesti.

Kočija je odjurila uskom ulicom. Na uglu su konji skrenuli lijevo.

Teška se kočija silovito zaniжела i prevrnula. Konji su se oslobodili.

Sad već posve pomahnitali, galopirali su u mrak i ostavili kočiju izvrnutu na bok s kotačima koji su se vrtjeli.

Stežući nadlakticu Malog Johna, Madeline je ustala i okrenula se na vrijeme da bi vidjela kako se Keston oslobodio Artemasa. Očekivala je da će pokušati pobjeći u noć. Međutim, uz bijesan je povik potražio štap za šetnju koji je ležao u jarku.

Madeline je pomislila da će štapom pokušati udariti Artemasa. Ali on je divljim pokretom okrenuo držak. Na svjetlosti fenjera vidjela je kako se pojavljuje duga oštrica opaka izgleda.

- Artemase!

Ali on je već bio u pokretu. Napola ležeći na tlu, zamahnuo je nogom u kratkom luku, te snažno udario Kestona u bedro.

Vrisnuvši od bola, Keston je opet pao na tvrdu kaldrmu.

Artemas se našao na njemu prije nego je Madeline uspjela trepnuti.

- O, Bože, nož - šapnula je.

Mali joj je John obavio ruke oko struka i zagnju-rio lice u njezin plašt.

Bitka je zastrašujuće naglo završila. Oba su muškarca nepomično ležala. Artemas ispod Kestona.

- Artemase! - viknula je Madeline. - *Artemase!*

- Grom i pakao. - Mali John je podigao lice i šokirano zurio u dva muškarca. - Grom i pakao.

Nakon kratkog vremena koje se činilo poput cijele vječnosti, Artemas se podigao i odgurnuo nepomičnog Kestona sa sebe. Krv je svjetlucala na svjetlu fenjera.

Madeline je prebacila rub plašta oko Malog Johna, instinktivno ga nastojeći poštediti prizora.

Artemas je ustao i pogledao je. Činilo se da nije svjestan krvi koja je kapala s oštrice u njegovoj ruci.

- Jesi li dobro? - promuklo je pitao.

- Da. - Zurila je u nož. - Artemase, jesi li - ? Pogledao je nož. Zatim je pogledao Kestona. -

Ja sam dobro - tiho je rekao.

Mali John je odgurnuo u stranu Madelinein plašt i pitao: - Je li mrtav?

- Da. - Artemas je bacio nož u stranu tako da je glasno tresnuo o tlo.

Madeline je potrčala k njemu.

22

- Tko bi pomislio da je Flood umiješan? -Bernice je zadrhtala. - A ja sam mislila da sam tako lukava kad sam u svoju torbicu stavila onaj napitak za uspavljivanje. Željela sam da ga popije Keston, a ne Flood.

- Važna je činjenica da ga je Flood ipak popio. -Artemas je pogledao čašu konjaka što ga je upravo ulio za sebe. - A ja više nikad o konjaku neću misliti na isti način. Moram vam opet zahvaliti, gospođo. Baš kao što i tebi zahvaljujem, Madeline, jer si Malog Johna spasila iz odbjegle kočije. Sve u svemu, meni je preostalo veoma malo posla.

Madeline ga je ljutito pogledala. - Nemoj to prikazivati tako laganim. Mogao si poginuti.

- Kad već govorimo o tome - promrmlja Bernice - nadam se da vas nije previše naljutila Floodova prerana smrt u onoj kočiji. Željeli ste da trpi u svojoj novonastaloj financijskoj situaciji.

- Završio sam s kompliciranim planovima dugotrajne osvete. - Artemas pogleda Henryja.

- Otkrio sam da za sobom povlače previše komplikacija i nepredvidivih posljedica.

- Mudra odluka - promrmlja Henry. - Ovih dana imaš pametnijeg posla.

- Da. - Artemas pogleda Madeline koja se sklupčala na sofi. - Definitivno.

Madeline podigne pogled s ključa što ga je proučavala. - Što je s biljem za uspavljivanje?

- Našao sam ono što je ostalo od količine koju je Keston ukrao lordu Clayu kad sam jutros pretražio njegove sobe - reče Artemas. -

Također sam pronašao malene količine drugog bilja kojim je zacijelo drogirao svoje žrtve.

- Jesi li našao još nešto zanimljivo? - upita Madeline.

- Da. Kestonov dnevnik. Ukratko rečeno, tragao je za ključem otkako je prije nekoliko mjeseci prvi put čuo da postoji. Trebalo mu je neko vrijeme da ga slijedi u London. Po dolasku ovamo suzio je potragu na nekolicinu džentlmena iz Društva za koje je smatrao da

su sposobni prevesti malenu knjigu. Tada je sustavno pretraživao njihove knjižnice.

- Sigurno je doživio popriličan šok one noći kad ga je Linslade otkrio - primijeti Madeline.

- Da. Ali to mu je također dalo ideju da se pretvara da je on Renwick koji se vratio iz mrtvih. Odlučio je time tebi utjerati strah u kosti nakon što je shvatio da bi ti mogla imati ključ.

Henry je vrtio konjak u svojoj čaši. - Ali tada je Madeline već bila na sigurnom u tvojoj kući.

- Da. Na samom se početku pokušao na brzinu riješiti mene.

Madeline se namrštila. - One večeri kada te napao na ulici.

Artemas popije gutljaj konjaka i kimne. - Kad mu to nije uspjelo, shvatio je da ću mu ja predstavljati problem.

- A to je - zadovoljno će Madeline - bila veoma jadna procjena.

- Stoga me pokušao navesti da mu se uklonim s puta time što se upleo u moje planove za Oswynna, Flooda i Glenthorpea, prijeteći da će ostavljati trupla u Paviljonima snova.

- Što bi dovelo do otkrića da ste vi vlasnik zabavnog parka - reče Bernice.

Artemas se nasmiješi. - Bio je posve uvjeren da ću učiniti sve kako bih prikrio svoju vezu s tim poslom, znate. Mislio je da mi je silno stalo do mogeg položaja u visokom društvu.

- A zapravo ti je jedino bilo stalo do tvoje osvete - zaključio Madeline.

Artemas je pogleda u oči. - Nije mogao znati da brzo gubim zanimanje za to.

Nasmiješila se. - Ti si doista nevjerojatan čovjek, Artemase.

- Premda sam vanza? - uljudno je pitao.

- Nije baš svaki džentlmen iz Vanzagarskog društva posve šašav - velikodušno je rekla.

- Hvala ti, draga moja. Barem je veoma umiru-juće znati da sam se u tvojim očima izdigao iznad šašavaca.

Henry se tiho nasmijao. Bernice se sjajno zabavljala. Madeline je porumenjela. Mahnula je malenom knjigom u svojoj ruci. - Što se tiče ključa.

- Što s tim?

- Doista moramo odlučiti što ćemo s njim.

- Da. - Njegov je odgovor bio odlučan. - Nema nikakve praktične koristi bez *Knjige tajni*, ali će vjerojatno privući nove nevolje.

- Slažem se s tobom, ali to je znanje, a sve čemu me moj otac učio protivi se svjesnom uništavanju znanja. Tko zna kakvu će vrijednost možda pružiti onima koji dolaze iza nas?

- Što bi ti predložila da učinimo s tom knjigom?

- *Knjiga tajni*, ako ikad bude pronađena, pripada vrtnim hramovima na Vanzagari - polako je rekla. - Vjerujem da i ključ za odgonetavanje tekstova pripada onamo.

Artemas je kratko razmislio o tome.- Možda imaš pravo.

- U tome ima određene logike - složio se Henry.

- što se mene tiče, bolje je da bude što dalje od Engleske - Bernice dometne veoma emotivnim tonom.

- Pitanje je, naravno, kako se može bez opasnosti vratiti na Vanzagaru? - zamišljeno će Madeline.

Artemas se nasmiješio. - Ne pada mi na pamet nikakav sigurniji način transporta od prijevoza jednim od brodova Edisona Stokesa.

Njegovi brodovi redovito svraćaju na Vanzagaru. Neka on preuzme odgovornost za čuvanje knjige tijekom putovanja. Bez obzira što će se dogoditi, mi ćemo je se riješiti.

23

Obećao je sebi da to više ni dana neće odgađati. Morao je dobiti odgovor ili će doista poludjeti kao bilo koji ekscentrik Vanzagarskog društva.

Ali pitanje nije mogao postaviti u kući. Možda je to njegova narav prožeta filozofijom vanze, ali žudio je za zaštitom mraka.

Madeline se namrštila kad ju je pozvao u šetnju vrtom.

- Jesi li poludio? - pitala je. - Večeras je vani jako hladno. I magla je veoma gusta. Lako bismo se mogli prehladiti.

Stisnuo je zube. - Obećavam ti da se nećemo dugo zadržati vani.

Otvorila je usta. Već je vidio kako joj se na usnama oblikuje sljedeći prigovor. Pripremio se na još jedno uvjeravanje. Tada mu je dobacila neobičan pogled. Bez riječi je odložila knjigu koju je čitala i ustala.

- Pričekaj trenutak da uzmem plašt - rekla je. Prošla je kraj njega i izišla u predvorje.

Uzeo je svoj ogrtač dok ju je čekao. Kad mu se pridružila, zajedno su pošli stražnjim hodnikom, otvorili vrata i izišli u noć.

Magla je obavijala vrt, ali nije bilo onako hladno kako je Artemas očekivao. Možda ga je grijala pomisao na ono što ga očekuje.

- Nadam se da se moja teta i gospodin Leggett večeras lijepo zabavljaju u kazalištu - Madeline je rekla vedrim, konverzacijskim tonom koji je zvu-

čao neobično lomno. - Čine šarmantan par, ne čini ti se? Tko bi to očekivao?

- Hmm. - Posljednje o čemu bi Artemas želio raspravljati je romanca koja se brzo razvijala između Bernice i Henryja. Morao je misliti na vlastitu romancu.

- Očekujem da će biti riječi o tome kako ćeš se riješiti svojih kućnih gošći, nije li? - Madeline je podigla kapuljaču na glavu. - Jasno mi je da smo bile prilična gnjavaža. Uvjeravam te, teta Bernice i ja možemo se spakirati do jutra.

- Nema nikakve žurbe. Čini se da se moje kućanstvo sasvim lijepo priviklo na vašu nazočnost.

- U redu je, Artemase, vjeruj mi. Do podneva ćemo otići.

- Nisam te doveo ovamo kako bismo razgovarali o vašem odlasku.

Želio bih -

- Obje smo ti veoma zahvalne. Doista, ne znam što bismo učinile bez tvoje pomoći. Nadam se da si zadovoljan svojom naknadom.

- Zadovoljan sam dnevnikom tvojeg oca, hvala ti - zarežao je. - Ne želim tvoju prokletu zahvalnost.

Spojila je ruke iza leđa. - Prije nego odem, želim se ispričati za ono nekoliko prigoda u kojima sam spomenula da si mrvicu ekscentričan.

- Ja jesam ekscentričan. Vjerojatno daleko više nego samo *mrvicu*.

- Sigurno te nikad nisam smatrala posve šašavim. - U dubokim sjenkama njezine su oči bile veoma usrdne. - Želim da to bude jasno. Zapravo, u posljednje sam vrijeme neočekivano shvatila da u mojoj vlastitoj obitelji postoji snažna crta ekscentričnosti, a ni ja nisam izuzetak.

- Hmm. Pa, ima nečega u tome. Hvala što si me podsjetila.

- Ne moraš se baš tako spremno složiti sa mnom, Artemase.

- Na samom početku našeg poznanstva spomenula si da ti se veoma sviđa logika da se vatrom treba boriti protiv vatre, da je potreban lopov za hvatanje lopova, i tako dalje. Sto misliš o ideji da je potreban ekscentrik kako bi se nosio s ekscentrikom?

Iskosa mu je dobacila veoma oprezan pogled. -Kako to misliš?

- Ako se čovjek drži tvojeg načina rezoniranja, mogao bi zaključiti da bi se brak dvoje priznatih ekscentrika mogao pokazati posve zadovoljavajućim za obje strane.

Pročistila je grlo. - Brak?

- Pod uvjetom, naravno, da se različite ekscentričnosti pojedinaca o kojima je riječ pokažu komplementarnima i kompatibilnima.

- Naravno. - Govorila je s oklijevanjem.

- Moje je mišljenje da ti i ja imamo neke uzajamno kompatibilne ekscentričnosti - odlučno je nastavio. - S vremena na vrijeme dala si mi razloga vjerovati da se slažeš s tim mišljenjem.

Ukočila se u dubokim sjenkama ispod zida. Ispod kapuljače plašta njezine su oči bile nedokučive. Shvatio je da zadržava dah.

- Nebesa, Artemase, je li to, kojim slučajem, tvoja prosidba?

- Kao što si primijetila, imam nekoliko ozbiljnih nedostataka kao muž. Ja sam vanza, ekscentričan sam, bavim se trgovinom -

- Da, da, znam sve to. - Pročistila je grlo. - Tvoje bavljenje trgovinom nikad nisam smatrala ozbiljnom preprekom. A što se tiče

tvojih veza s vanzom i ekscentričnosti, pa, imam ih i ja, nije li tako? Teško bih mogla prigovarati.

- Unatoč tomu, ipak si prigovarala.

- Stvarno, Artemase, ako ćeš mi spočitavati svaku malenu primjedbu što sam je usput stavila -

- Ako zanemarimo tvoje osjećaje prema vanzi, ima još nekoliko problema. Predugo sam živio sam i planirao osvetu koju sam trebao odavno okončati. Te su stvari zacijelo ostavile svoj trag na meni.

- Svi nosimo tragove svojih prošlosti, Artemase.

- Više nisam mlad muškarac s mladenačkim duhom. - Zastao je. - Nisam siguran da sam ikad znao što je mladenački duh.

- Teško bi se moglo reći da si star. - Lagano se nakašljala. - Zapravo, mislim da si izvrsna kombinacija zrelosti i agilnosti.

- Zrelosti i agilnosti?

- Da. A kako stvari stoje, ni ja baš nisam obdarena mladenačkim duhom mlade djevojke. Dakle, vidiš, u tom smislu sasvim dobro odgovaramo jedno drugome.

- Hoćeš li se udati za mene, Madeline? Ništa nije rekla.

Obuzeo ga je očaj. - Madeline? Nije odgovorila.

- Za Boga miloga, Madeline, hoćeš li se udati za mene?

Zastenjala je. - Najprije bi mi trebao reći da me voliš.

- Trebao bih ti - Uhvatio ju je za ramena i rekao: - Dovraga, ženo, zar si zato oklijevala i time mi umalo izazvala srčani udar? Jer sam ti zaboravio reći da te volim?

- To nije maleni propust, Artemase.

Zurio je u nju. - Kako je moguće da ne znaš da te volim kao što nikad nisam volio niti jednu drugu ženu?

Nasmiješila se. - Vjerojatno zato što si to zaboravio spomenuti.

- Pa, sad sam spomenuo. - Privukao ju je k sebi i čvrsto je poljubio.

Kad je ostala bez daha u njegovu zagrljaju, podigao je glavu. -

Hoćeš li se udati za mene?

- Jasno da ću se udati za tebe. - Obavila mu je ruke oko vrata i blistavo mu se nasmiješila. - Zreli, a ipak agilni džentlmeni nisu baš tako česta pojava da bi si žena u mojem položaju mogla dopustiti izbirljivost.

Zagledao se u njezine oči pune ljubavi i osjetio kako ga prožima sreća. - Baš dobro za mene.

Obujmila mu je lice dlanovima i poljubila ga na način od kojeg mu je srce zapjevalo i krv mu uzavrela u žilama.

- Uistinu te volim, Artemase.

Čvršće je stegnuo ruke oko nje i uživao u omam-ljujućem uzbuđenju i radosti što ih je osjećao.

- Ima samo jedna sitnica - odlučno je počela.

- Što god želiš, slatka moja.

- Ne smije biti nikakvih dvoboja. Je li to jasno?

- Rekao sam ti, krajnje je malo vjerojatno da bi netko riskirao -

Silovito je odmahнула glavom. - Ne, moraš mi obećati, Artemase.

Apsolutno nikakvih dvoboja.

Ah, dobro, uvijek ima drugih načina za rješavanje te vrste problema ako se pojavi, Artemas je rekao sebi. Znao je biti suptilan kad je to potrebno. - U redu, bez dvoboja.

Nasmijala se. Veličanstveni je zvuk lebdio iznad visokim zidom ograđenog vrta, vedar kao sreća i stvaran poput ljubavi.

KRAJ

18.11.2010.